

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД НОВЕМБАР 2012. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 3549

**Србија ће ускоро опет причати
радикали су били у праву**

Књиге др Николе Жутића које разоткривају сатанска недела Римокатоличке цркве

Др Никола Жутић се бави истраживањем историје Југославије, с тим што посебну пажњу поклања историји идеологија, односно идеолошким сучељавањима грађанског либерализма и римокатолицизма, затим вјерско-националном конституисању хрватства, државноправном конституисању Југославије, односу југословенске државе и црква, питањима културне политике у Краљевини Југославији, историји судства, привредним и другим темама.

Све информације у централу Српске радикалне странке, Магистратски трг 3,
Телефон: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Душан Марић

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, др Никола Жутић,
мр Дејан Мирковић, Диана Милошевић
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Марина Ристић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јовановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације
под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикалне
странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990. - 30 стр

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Из садржаја:

ПРВИХ СТО ДАНА НОВЕ ВЛАДЕ

• Мртав Аћиф ефендија јачи од Дачића и Вучића 2

ИНТЕРВЈУ: НЕМАЊА ШАРОВИЋ, ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА СРС

• Вратићемо се у Народну скупштину 4

НА ЛОКАЛНИМ ИЗБОРИМА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ СРС ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ОСВОЈИЛА ВИШЕ ГЛАСОВА НЕГО СНС И СРС РС ЗАЈЕДНО

• Невесиње најбоље, Братунац разочарао 10

ХАШКИ ПРОЦЕС ПРОТИВ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

• Чека се пресуда 12

ИНТЕРВЈУ: ЦВИЈЕТИН МИЛИВОЈЕВИЋ, ДИРЕКТОР АГЕНЦИЈЕ ЗА ИСТРАЖИВАЊЕ ЈАВНОГ МЊЕЊА 'ПРАГМА'

• Београд мора да отвори питање
Републике Српске Крајине 14

ЗАШТО ДРЖАВНИ И ПРАВОСУДНИ ОРГАНИ НИ ПОСЛЕ 12 ГОДИНА НЕ РЕШАВАЈУ СЛУЧАЈ 'МЕЉАК'

• Како су убијени Шиптар и Кум 20

ИНТЕРВЈУ: ДАНЕ ЧАНКОВИЋ, ЛИДЕР ПОКРЕТА „ИЗБОР ЈЕ НАШ“ ИЗ БАЊАЛУКЕ

• Захтевамо проглашење
независности Републике Српске 22

ПОЛОЖАЈ СРБА У СУСЕДНИМ ДРЖАВАМА

• Најгоре у Албанији, најбоље у Румунији 32

СКАНДАЛ СА ТРОШЕЊЕМ НОВЦА ИЗ БУЏЕТА

• Влада Србије плаћала пројекте Рокфелера и Сороса! 36

ВИСОКО ОБРАЗОВАЊЕ НА БОЛОЊСКОЈ СТРАНПУТИЦИ

• Чак 15 одсто студената не зна шта студира 38

ДЕМОГРАФСКА КАТАСТРОФА: У СРБИЈИ ИМА 260 000 НЕЖЕЊА

• Србију спашавају Албанке и Рускиње 40

НАРКОМАНИЈА У СРБИЈИ

• 750 000 Срба пробало дрогу

СЕЋАЊЕ НА ЛЕГЕНДАРНОГ КОМАНДАНТА ОДБРАНЕ БЕОГРАДА МАЈОРА ДРАГУТИНА ГАВРИЛОВИЋА

• Отаџбина му није дала гробницу 54

НАЈБОЉИ СРПСКИ АФОРИЗМИ

• Председнику свака част.
Једино то му недостаје (Александар Баљак) 63

Мртав Аћиф ефендија јачи од Дачића и Вучића

• **Министри у Влади Србије позивају на борбу против криминала, а сами не плаћају порезе**

Пише: Душан Јојић

Није ми намера да овим чланком правдам то што смо изгубили изборе. Глупо је правдати оно што се не може оправдати. Успели смо оно што није било нимало лако – да подршку бирача Српској радикалној странци са митровданских седам одсто сведемо на ђурђевданских четири и по одсто.

Али остаће запамћено да је Српска радикална странка први пут без посланика у Скупштини Србије, без српских националиста који су аргументовано и без компромиса, до краја, бранили интересе свог народа и своје државе, остала на изборима на којима су ЛДП и Чедо Јовановић победили у Орашцу, родном месту Првог српског устанка.

Некад би то било чудо. Више није. Србија је сва огрезла у чудима.

Улизивање педерима

Некада је у Србији била срамота бити педер. Данас се не може живети од нашминканих „мушкарчина“, који се на телевизији и у новинама бусају у прса да су „геј“ и у славу своје „изузетности“ организују вишедневне скупове у центру Београда. Карневале бруке

и срамоте, које они називају парадама поноса. Од којих се сваке године, од Преображења до Михаљдана, целој влади и половини Србије тресу гаће.

Улизивање педерима је постало омиљена национална дисциплина, у којој се сви надмећу – од новинара до министра и премијера.

Два Томислава

По свим прогнозама, Томислав Николић је још 2008. године требало да постане председник Србије. Прво, зато што га је на ту функцију кандидовала СРС, која је на тим изборима убедљиво победила. Друго, зато што је имао „чисту биографију“.

Али су га грађани за свог председника изабрали тек 2012. године, након што је изјавио да је 20 година говорио оно што није мислио, након што је купио стан од неколико стотина хиљада евра, издао кума и – завршио факултет. Под, најблаже речено, сумњивим околностима. Дакле, тек након што је своју биографију прилично упрљао.

Пре избора челни људи СНС су тврдили да је гитариста Млађан Динкић, као Тадићев министар, упропастио економију Србије, а неки су помињали и његово хапшење.

После избора, управо они су тог истог Динкића поново поставили за министра и дали му у руке све државне финансије. Са много већим овлашћењима него што их је имао код Тадића.

Сваки дан слушамо заклињања Владе Србије да у борби против криминала неће бити компромиса, а опстанак те владе зависи од посланика странке чији се председник Богољуб Карић налази на црвеној Интерполовој потерници, јер га држава Србија терети да је само предузеће „Мобтел“ оштетио за око 60 милиона евра.

Тадићевим стопама

Борис Тадић је био предмет оштре критике зато што се на неком аеродрому, у пролазу, срео и руковао са Хашимом Тачијем. Председник Владе Србије Ивица Дачић се са Тачијем не само руковао, него са њим имао званичне и срдачне разговоре. Два пута. И вечеру приде.

Министар полиције Ивица Дачић је 1. октобра 2008. године саопштио нацији да је полиција ухапсила градоначелника Зрењанина Горана Кнежевића, који је оптужен за „злочиначко удруживање, злоупотребу службеног положаја, примање и давање мита“. Тврдили су да је Кнежевић државу оштетио за три и по милиона евра.

Премијеру Ивици Дачићу Кнежевић сада седи уз десно колено, као његов министар пољопривреде.

Подсећам, када је хапшен, Кнежевић је био члан ДС. Министар Кнежевић је члан СНС. Чисто да се зна колико у Србији кошта парче папира које се зове чланска карта владајуће странке.

Уочи избора, из СНС су оптуживали Драгана Ђиласа да је као градоначелник Београда државу оштетио за стотине милиона евра и да је стекао огромно лично богатство. Сад, кад тог Ђиласа за три дана могу да сруше с власти у Београду, кажу: рушите власт Демократске странке свуда у Србији, али Ђиласа не дирајте.

ЈАСНА ПОРУКА БЕОГРАДУ: Навијачи Новог Пазара

Реч „департизација“ била је хит последње предизборне кампање. Била је популарнија од „добро вече“ Милке Цанић из квиза „Слагалица“, а слушала се више него Цеца и Карлеуша заједно.

Петковић посластичар против Петковића министра

Последњи остаци независних медија у Србији месецима су писали о случају грађанина Братислава Петковића из Београда, власника богате збирке аутомобила и посластичарнице у центру Београда, који држави на име неплаћених пореза и доприноса дугује око осам милиона динара.

У нормалним државама плаћање пореза је и морална и грађанска и законска обавеза, а за оволики порески дуг у највећем броју случајева заврши се у затвору.

Грађанин Петковић завршио је у министарској фотељи. И то, које ли ироније, на месту министра културе. Као кадар СНС.

Од тада, министар Петковић и његова влада сваког дана поручују грађанима Србије (а међу њима и грађанину Петковићу) да ће се „бескомпромисно залагати да се порези редовно плаћају“.

Шта рећи, осим збогом памети.

Само ми никако није јасно зашто га нису поставили за министра финансија.

Или, још боље, за директора Пореске управе.

Па да директор Петковић доведе у ред грађанина Петковића.

(За то време, посластичарницу је могао да води и Млађан Динкић.)

Све странке владајуће коалиције свакодневно су се заклињале да, кад дођу на власт, директоре у јавним предузећима неће постављати по партијској припадности, већ по стручности.

У Новом Пазару славе „жуту кућу“

Кад српски младићи на некој фасади у Београду напишу графит „Живео Ратко Младић“ или развију транспарент са сликом прослављеног српског војсковође, следе хапшења и кривичне пријаве.

С друге стране, у Новом Пазару већ неколико месеци у сред града стоји спомен-плоча Аћиф ефендији, злогласном вођи шиптарских балиста из Другог светског рата.

Против Младића још увек не постоји ниједна судска пресуда да је одговоран за неки злочин. Аћиф ефендија је осуђен и стрељан због учешћа у убиству неколико хиљада српских цивила.

Нова републичка власт је обећала да ће енергично реаговати на ову провокацију и уклонити спомен-плочу, али и не покушава да то учини. **Осокољени том чињеницом, следбеници овог кољача су на фудбалској утакмици Нови Пазар – Рад развили транспарент: „Ребус је решен: срце, бубрег, плућа – живела жута кућа“.**

Међутим, одмах после формирања владе јавна предузећа и установе су поделиле као што грабљивице деле плен и почеле са именовањима својих активиста на руководећа места.

Један од најважнијих разлога зашто у Скупштини Србије нема посланика Српске радикалне странке јесте управо то што су радикали говорили о овим темама. Зато што су народу говорили истину. А народ углавном не воли да чује истину. Посебно ако је тешка и непријатна.

Четири године су Српска радикална странка, њени посланици и „Велика Србија“ из дана у дан упозоравали јавност на погубну националну и економску политику државне власти на челу са Тадићем и ДС и указивали на баснословне пљачке државе у режији министара и других високих државних функционера.

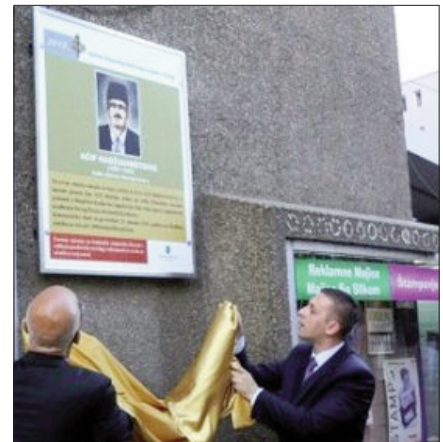
Медији су о томе ћутали. Јер су сви они који контролишу телевизије и новине у Србији, од ДС и СНС, преко Брисела и Вашингтона, до највећих српских тајкуна, имали заједнички циљ – да униште СРС.

Сада ти исти медији, по диктату нове власти, те исте афере и пљачке, које је открила СРС, поново „откривају“, месецима њима затрпавају насловне странице и „хране“ гладни народ. Уместо обећаним инвестицијама и новим радним местима.

Вучић се спрема за нове изборе

Како ће се ова лудница завршити? Превременим изборима. Вероватно већ следеће године.

Са овом владом, са министрима који не плаћају порез или се налазе на оптужницама Тужилаштва за организовани криминал, нема стварног обрачуна са криминалом и корупцијом.

НОВИ ПАЗАР: Откривање спомен-плоче ратном злочинцу

Понајмање са тајкунима који су опљачкали десетине милијарди евра и политичарима који су им то омогућили. А без тог обрачуна Србија не може да преживи.

Изборе ће, наравно, изазвати Александар Вучић, који ће на тај начин покушати да још више ојача свој и страначки утицај.

Остаје само да видимо да ли ће напредњаци изборну трку најавити обрачуном са Млађаном Динкићем, што би им било много безболније или са Ивицом, кофером и марицом, што би могло да буде компликованије, јер се кључеви од марице ипак налазе код Ивице.

Бољег живота који су обећали нема ни на видику. Од хапшења „помоћних играча“ једном месечно и свакодневне приче о борби против криминала гладан нема ама баш никакве користи. Стотина милиона евра које су покрали кадрови ДС и СПС-а нема па нема.

Уместо обећаних нових радних места, вести о новим отпуштањима радника сустижу једна другу.

У народним кухињама сиротиње је све више, а брашна и уља све мање.

Опљачкану државу, коју су Тадић, Дачић и Динкић довели у дужничко ропство, власт СНС и СПС спасава додатним опорезивањем гладног народа и задуживањем за нове две милијарде евра.

Социјална помоћ се не исплаћује. Поскупели лекови. Поскупела храна, огрев, одећа, обућа...

Поскупеле су чак и сахране. Иако би, по економској теорији о понуди и потражњи, бар оне требало да појефтинине, јер је број грађана Србије који умиру од бољег живота све већи.

Од Ђурђевдана у овој земљи било је 12.000 сахрана више него порођаја.

БЕЗ ПАРДОНА: НЕМАЊА ШАРОВИЋ,
ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Ускоро ће се опет чути: „Радикали су били у праву“

- Вољу грађана увек смо поштовали и прихватили, каква год да је била. Сада је на нама да исправимо грешке из прошлости, вратимо се изворним принципима и начину деловања странке и поново заслужимо поверење грађана Србије. Сигуран сам да ћемо успети

Разговарао: Душан Јојић

• Господине Шаровићу, има ли ограничења око избора питања о којима можемо да разговарамо?

– Нема, питајте шта год желите. Бићу потпуно отворен. Сматрам да је јавности доста намештених интервјуа.

• Ви сте заменик председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља и председник Извршног одбора. Која су ваша овлашћења у вођењу странке?

– Моја овлашћења прописана су статутом странке и стриктно ћу их се придржавати. Први задатак ми је да оживим и реafirмишем рад Централ-

не отаџбинске управе, Председничког колегијума и Извршног одбора. Све су то колегијални органи, али ћу одговорност за њихов рад сносити ја. Сами тим, подразумева се да одговорност коју носим прате и одговарајућа овлашћења.

• Хоћете ли успети?

– Сигуран сам да хоћу. Да не верујем у оно што радим, не бих се ни прихватио огромног посла који ме очекује.

Било је улизивања и обмањивања Шешеља

• После изборног пораза било је доста речи о томе да Војислав Шешељ одлуке доноси сам. Објасните нам, како функционише комуни-

кација са председником странке, како изгледа процес доношења одлука?

– Ни док је био у Србији, председник одлуке није доносио сам, а камоли да то ради из Хага. Он је сваке недеље држао седнице Председничког колегијума на којима су договоране активности. Тачно се знало ко шта ради, шта се сме а шта не сме. Странка је тада функционисала као сат, али се за ових десет година један по један шраф те страначке машине одвијао и испадао. Према томе, не треба измишљати топлу воду како би странка поново профункционисала, већ само применити све мере које је још пре десет и петнаест година примењивао Шешељ.

• **Колико је Шешељ у могућности да има реалан увид у стање у држави и странци?**

– Он добро познаје све главне актере политичке сцене у Србији. Поред тога, прати штампу и телевизијске програме из Србије, у телефонском је контакту са страначким функционерима, али и људима ван странке. Није исто као да је у Србији, али је за човека његових интелектуалних капацитета и знања довољно да стекне реалну слику о већини питања.

• **Чланство сматра да је један од разлога за изборни пораз то што он није добијао праве информације из странке, јер сте му говорили само оно што он воли да чује?**

– Било је много улизивања, обмањивања и фалсификовања извештаја. Међутим, Шешељ више воли да чује и најгору истину него најлепшу лаж. Пре 15 година, када сам био на почетку каријере, рекао ми је: „Немања, ја у тебе имам пуно поверење док ме први пут не превариш“. То никада нисам заборавио, нити сам га икада лагао.

• **Са дистанце од шест месеци, шта мислите, који су главни разлози за лош изборни резултат СРС?**

– Много тога је било против нас. Страначки органи су годинама систематски умртвљивани. Међуљудски односи су били лоши. Лоше осмишљена кампања довела је до тога да постанемо непрепознатљиви нашим традиционалним бирачима. Када се томе дода слаба заступљеност у медијима и чињеница да смо у кампањи потрошили 50 или 100 пута мање новца од других странака – изборни резултат није изненађење. Упркос томе, поносни смо јер смо остали доследни идеологији коју заступамо 22 године и што, за разлику од свих других, нисмо обећавали мед и млеко, већ смо народу говорили истину, иако она није нимало пријатна. Сигуран сам да ће српски народ брзо схватити да је још једном преварен и да ће се ускоро опет чути „радикали су били у праву!“

Драган Тодоровић

• **Зашто Драган Тодоровић није био носилац изборне листе за Народну скупштину?**

– Тодоровић је одбио не само да буде носилац листе, већ није желео да уопште буде на листи. Обавестио нас је да није у могућности да се озбиљније ангажује у странци јер мора да се посвети приватном бизнису како би био у стању да врати кредите које је подигао.

• **Да ли је још увек члан неког страначког органа?**

– Члан је Председничког колегијума, али не долази на седнице.

РАДИКАЛНО ДОСЛЕДНИ: Протест поводом доласка Хилари Клинтон

Кандидатура Јадранке Шешељ изнуђена

• **А ко су главни кривци?**

– Највећу одговорност носе они који су од септембра 2008. године заузимали најодговорније функције у странци. Председник странке је преузео одговорност на себе, али јасно је да је одговорност руководства у Србији много већа.

• **У јавности влада мишљење да је најгори у низу лоших потеза било кандидовање Јадранке Шешељ за председника Србије. Зашто је замењен Мартиновић?**

– То је био изнуђен потез. Страначки органи су месецима пре избора одлучили да кандидат буде Мартиновић. Али, почеле су да стижу информације да је он у контакту са СНС. Били смо шокирани, али се испоставило да су информације тачне. Плашили смо се могућности да непосредно пред изборе повуче кандидатуру и подржи Николића или то учини у другом кругу.

Поред тога, агенција која нам је помагала у кампањи презентовала нам је

податак да су Мартиновићева препознатљивост и рејтинг код бирача далеко нижи у односу на Јадранку. Она није желела да буде кандидат, противио се и Војислав, али на крају је преовладало мишљење да је њена кандидатура најбоље решење и њих двоје су прихватили став већине. Она је у свему овоме ни крива, ни дужна, само је хтела да помогне странци.

• **Мартиновић и Драган Стевановић су напустили СРС и прешли у СНС, иако је Мартиновић од свих радикала највише нападао Николића и Вучића.**

– То што су урадили најбоље говори о њима самима. Не памтим да се неко на српској политичкој сцени толико понизио и обрукао. Мартиновићева издаја ме није изненадила, јер је пребрзо напредовао и од странке је у кратком времену превише добио. Стевановић је био дугогодишњи члан странке, сматрао сам га својим братом. До последњег дана ме је убеђивао да никада неће издати Војислава.

Ни после десет година без слободе, породице и отаџбине Шешељ се није одрекао ниједног свог принципа, а Мартиновић и Стевановић без посланичког мандата ни два месеца нису остали доследни себи и својим уверењима.

• **Иако су у СНС прешли уз велику медијску помпу, нису награђени неком функцијом.**

– Чуди ме да такве „моралне громаде“ нису заузеле високе позиције у СНС-у.

Марина Рагуш

• Шта је са Марином Рагуш? Поједини медији тврде да је прешла у СНС, други да је остала у СРС?

– Марина је својих пет минута славе доживела када је скоро читава посланичка група СРС избачена из скупштинске сале. Тада јој је на располагању било време читаве посланичке групе, која је радила за њу припремајући јој материјале за сваку тачку дневног реда. Она је то добро презентовала и стекла популарност. Међутим, свако од нас на популарност различито реагује. Њу је нагло стечена популарност брзо удаљила од странке.

Бољи сам од Ђиласа и Вучића

• Ваши опоненти кажу да је лош изборни резултат у Београду био пресудан да СРС изгуби статус парламентарне странке, а да сте ви награђени и са места председника Градског одбора, унапређени у првог човека странке у Србији.

– Сигуран сам да ми функција коју обављам не би запала да странка на изборима није доживела пораз какав је доживела. Оног тренутка када смо пали испод цензуса и када је постало јасно да сада треба вадити кестење из ватре код дела бивших функционера опало је интересовање за највише страначке функције, многи „јунаци“ ником поникоше и у црну земљу погледаше. Проценили су да је знатно угоднија позиција седети са стране, не радити ништа за странку, а критиковати. Без обзира на све тешкоће, изузетно сам поносан што сам баш на Шешељево предлог изабран за његовог заменика.

• Али изборни резултат?

– Нисмо се прославили у Београду, али је резултат у главном граду на нивоу резултата у Србији. Знаем да ме неке страначке колеге критикују иза леђа, али то су углавном они који ни прстом нису мрднули у кампањи. Кандидатуру за градоначелника сам прихватио иако сам од почетка знао да нећу имати никакву шансу против Ђиласових и Вучићевих медија и милиона евра које су уложили у кампању. Вучића и Ђиласа годинама позивам на телевизијски дуел, али ни један ни други за то немају храбрости. Поносан сам на све што сам у кампа-

њи рекао и урадио, ничим нисам осрамотио ни себе ни странку. Бољи сам од Ђиласа и Вучића и то ћу доказати у годинама које долазе.

• Сличан је и случај Вјерице Радеће. Део чланства је незадовољан чињеницом да је након избора са места потпредседника ИО унапређена на место потпредседника странке.

– Вјерица је за председника Извршног одбора изабрана два месеца пред изборе, а страначка инфраструктура пропадала је и уништавана годинама пре тога. Не кажем да Вјерица не сноси део одговорности и да није грешила, али разлика између мене и оних који је данас пљују је у томе што сам јој се ја супротстављао док је грешила. Све што сам имао да јој кажем, рекао сам јој одавно и то у лице, зато и поштујемо једно друго. С друге стране, они који су јој се највише улагивали пре избора и за њом трчкарали по Скупштини зовући је „шефице“, преко ноћи су постали њени највећи критичари. Морам додати и то да је она дала значајан допринос одбрани Војислава Шешеља.

• Шта она сад ради, како сарађујете?

– Као потпредседник, задужена је да формира Политички савет странке, али има и других обавеза. Лично мислим да у странци има места за свако-

га, посебно за оне који су своју лојалност небројено пута доказали. Битно је само свакоме наћи место са кога у страначком раду може пружити максимум.

Мирчић остаје ослонац

• Дејан Мировић је потпредседник задужен за спољне послове. Да ли су странци уопште заинтересовани за сарадњу са СРС?

– Наравно да су заинтересовани. Зар ви мислите да је ико озбиљан, у свету или у Србији, отписао СРС и Шешеља? То би било превише наивно. Сигуран сам да смо странка с највише непријатеља, али нас ни пријатељи нису заборавили.

• Да ли је истина да је ранији генерални секретар Елена Божић-Талијан дан након избора почела да ради у агенцији која је водила страначку кампању?

– Од избора немам никакав контакт са Еленом Божић-Талијан, али колико ми је познато, није се запослила у агенцији која нам је водила кампању. Она је одмах после избора поднела оставку на највише страначке функције, чиме је сама себи дала оцену за кампању коју је водила. Елена је преузела одговорност и поднела оставку, али није напустила странку.

Западу су Тадић и Николић исти

• Уочи избора медији су увелико најављивали Шешељево повратак у Србију. Наводно, било је потребно само да поднесе писани захтев трибуналу и да га привремено пусте?

– То су бајке за малу децу. Такве приче увек су пласирали непријатељи странке, попут Наташе Кандић. Пред последње изборе, та прича је поново покренута како би се код симпатизера странке подгрејала нада у брз повратак и како би, када Шешељево повратак изостане, већина тих људи на дан избора остала код куће или гласала за некога од кандидата који су у Србији. Нажалост, тако је и било.

• Део чланства је љут, сматрају да је Шешељ могао да дође у Србију и тако допринесе да странка оствари добар изборни резултат, али да је њему сујета била важнија од судбине странке.

– Зар мислите да би исти центри моћи који га десет година држе у притвору икада учинили било шта што иде у корист СРС или самом Војиславу? Ми смо им трн у оку, јер знају да смо једини преостали стуб одбране српских националних интереса. Зато су чинили све што су могли и још увек чине све што могу да униште СРС.

• Па пустили би га да узме гласове напредњацима и Николићу... да помогне Борису Тадићу да победи.

– Глупости. Западу је свеједно да ли ће њихове налоге у Београду испуњавати Тадић или Николић. Слуга је увек само слуга, ма како се звао.

Николић је тројански коњ кога је Запад подметнуо српском народу, под плаштом патриоте и националисте. Одлазећи из СРС, он се није одрекао само Шешеља, већ пре свега патриотизма и борбе за српске националне интересе. Време ће показати да ће Николић бити душло сервилнији Западу него Тадић. Тадић је слуга Запада од почетка, по убеђењу, а Николић тек треба да се докажује и да окаје све „грехе“ почињене током 18 година, колико је био радикал.

РАДИКАЛНО ДОСЛЕДНИ: Протест поводом доласка Хилари Клинтон

• Нови генерални секретар је Ана Симоновић, за већину чланства потпуно непозната особа. Откуд она, као доктор биолошких наука, на тој функцији?

– Ану сам упознао неколико дана пре него што је изабрана, иако је члан странке од 1990. године. Почетком деведесетих, три године је била секретар ратног штаба, након чега је више година боравила у иностранству, где је и докторирала. Ана има моју подршку, а време ће показати да ли је способна да одговори захтевима које носи функција на коју је изабрана.

• Каква је позиција у странци Милорада Мирчића?

– Мирчић је један од оснивача странке и дугогодишњи председник Јужнобачког окружног одбора и члан Председничког колегијума странке.

• Критикују и Зорана Красића?

– Као шеф тима који помаже у припреми одбране др Шешеља, Красић је дао највећи допринос. У скупштини је, као што знате, био незаменљив. Очекујем да Красић и убудуће буде један од стубова странке.

• У јавности се у последње време слабо појављују и Наташа Јовановић и Гордана Поп-Лазивић?

– Гордана се у последње време пасивизирала, ретко долази у странку, али је и даље члан Председничког колегијума.

Што се Наташе тиче, она је једна од особа за које бих „ставио руку у ватру“ да никада неће издати СРС.

• У којој је фази хашки поступак против председника СРС?

– Поступак је у фази развлачења, као и свих претходних 10 година. Да је Шешељ за било шта одговоран, суђење би завршили за годину, а потом би му пресудили 20-30 година робије. Како чак ни хашки квазисуд није успео да докаже никакву кривицу, одлучили су се за развлачење поступка како би Шешеља склонили с политичке сцене у Србији док не униште СРС.

Очекујем да ће се чекати задњи рок за изрицање пресуде, а то је март следеће године.

Шешељ се добро осећа

• Какво је сада његово здравствено стање?

– Осећа се знатно боље него претходних месеци.

Када га је 6. јануара хитна помоћ коначно одвезла у болницу, живот му је висио о концу, а са врата његове хелице у затвору чувари су скинули плочицу с његовим именом. Вероватно су мислили да су проблем звани Шешељ коначно решили и да се неће враћати.

• Како је могуће да бриљантно завршну реч Војислава Шешеља у Ха-

гу гледа скоро два милиона грађана Србије, да народ буде одушевљен његовим наступом, а да за његову странку гласа мање од 200.000 бирача?

– Већина тих људи отворено каже „гласаћу за Шешеља када се врати“. Тадашње руководство Српске радикалне странке у Србији није бирачима улило поверење да на адекватан начин може да га замени.

Не возим џип

• Неки вам замерају што сте се уселили у његов председнички кабинет, који је после одласка Николића био празан?

– У кабинет ме „уселио“ сам Шешељ, одређујући ме за свог заменика. Камо среће да су они који су раније имали његово поверење боље обављали дужност коју су прихватили. Да јесу, ја данас свакако не бих био његов заменик.

За разлику од својих претходника, који су се уселили у страначки џип а кабинет их није занимао, ја кабинет користим, али нисам желео да користим страначки џип, већ сам га гаражирао до његовог повратка.

Живим за дан када ће се Шешељ вратити у Србију и тако ме „иселити“ из свог кабинета.

ОСЛОНАЦ У ВЕРИ: Сусрет са патријархом Иринејом

• Три године СРС је подгревала атмосферу о скором повратку Шешеља у Србију. Када је реално да се то догоди?

– Како прогнозирати каква ће бити пресуда ако Трибунал безброј пута у току процеса мења правила на штету окривљеног?! Што се тиче преурањених прича о његовом повратку, олако дата обећања се увек врате као бумеранг. Он је више пута помињао да се не лицитира датумом његовог повратка.

• Нема вас у медијима?

– То је питање за уреднике и власнике медија. Немамо новца да плаћамо наручене текстове, немамо своје тајкуне, а медије у Србији контролишу управо они који годинама покушавају да униште СРС. Ту мислим на тајкуне, СНС и ДС.

• Имате ли стратегију за пробијање медијске блокаде?

– Једина стратегија је упорност, до следност, рад на терену...Морамо ићи у народ и борити се да истина изађе на светлост дана. Мислим да грађани већ схватају да је велика грешка што српских радикала нема у Народној скупштини...

• Зашто не узмете паре од тајкуна?

– Ми смо једина странка која се заиста бори против криминала и тајкуна, а ви ме питате зашто не узимамо новац од тајкуна. Нико не даје паре на лепе очи. Сваки динар који дају политича-

рима, после стоструко наплате од грађана. Када бисмо узели паре, било би нам много лакше, али то више не би била Српска радикална странка. Да је Шешељ спреман да се прода, он би био овде у Србији.

Режим промовише Двери

• Зашто се СРС није више укључила у полемику око одржавања параде педера? Ви сте простор препустили Дверима.

– Ником ми нисмо препустили простор, већ су медији, односно они који их контролишу, смишљено простор дали Дверима. Ми смо тражили да парада буде забрањена, али не због безбедности, јер је то капитулација државе. Парада је морала бити забрањена због узнемиравања грађана, јер се њо ме хомосексуализам пропагира као друштвена вредност, што свакако није. СРС је против било ког насиља, али исто тако не можемо подржати ништа што је противно законима природе и оно што није део здравог друштвеног живота.

• Они сматрају да је то што раде здрав друштвени живот.

– Здравог друштвеног живота нема без рађања потомства. Уколико је неко ускраћен у том погледу, ми га искрено жалимо, али не можемо подржати да се тај недостатак пропагира као некаква друштвена вредност.

• Неке агенције објављују да је рејтинг СРС око два одсто. Имате ли снагу да се вратите?

– Имамо. Природно је да након веома лошег резултата дође до разочарења али то није ни први ни последњи пут да нас отписују. Слично је било и 2000. године, па смо већ на наредним изборима поново били најјача политичка снага у Србији.

• Који је то део бирачког тела на који рачуна СРС?

– На све оне којима је Србија на срцу и који схватају колико је наш народ угрожен. Рачунамо на све који су против уласка Србије у НАТО, на поштене људе, који се не мире са криминалом, са плачкашком приватизацијом и са стањем у којем се један одсто грађана размеће богатством, док остатак народа живи на ивици глади, или већ гладује.

• Како оцењујете председнички учинак Томислава Николића?

– Прича оно што грађани желе да чују али се у пракси ништа од тога не спроводи. Током кампање је тврдио да ће преиспитати све споразуме са Приштином. Док је изабран променио је плочу. Брзо ће се показати да је лагао и

„Велика Србија“

• Шта је са страначким гласилом „Велика Србија“?

– Нисмо имали новца за штампање. Док траје беспарица, новина ће излазити ређе, а не месечно, као што је раније био случај. Међутим, надамо се да ће нови главни и одговорни уредник Душан Марић и подмлађена редакција избором тема и квалитетом текстова надокнадити тај стартни заостатак.

• Мислите ли да је Марић, после афере са објављивањем снимка секса са секретарицом, добро решење?

– Не желим да улазим ни у чији приватни живот али не треба заборавити да је снимак направљен без његовог знања и објављен супротно правилима професионалне етике. Марић је изабран јер преко 25 година ради у новинарству, био је и главни и одговорни уредник других листова, објавио је четири књиге и више од 1.500 текстова у свим значајнијим новинама и већ три године је члан редакције „Велике Србије“. Дакле, не може се оспорити да има потребно знање и искуство и да квалификованијег кандидата за новог уредника нисмо имали.

Дачићу се не иде на изборе

• Вучић је недавно изјавио да примећује да су Дачић и Мркоњић незадовољни његовим радом и позвао их да то јавно кажу.

– Очигледно је да је Вучић Дачића медијски гурнуо у други план, што овај све теже подноси. Дачићу се не иде на изборе, јер никад више ни он ни СПС неће имати ово што сад имају, али је свестан да су превремени избори неминовност. Зато ће он бити све мање спреман да трпи и ћути. Бориће се да извуче највећу медијску корист из овлашћења која му као премијеру припадају.

друго што је обећавао. Народ је за Николића гласао јер је желео по сваку цену да смени Тадићев режим који је катастрофално владао. Међутим, након избора нове власти у Србији се још теже живи.

• Пре избора је најављивао убрзавање процеса придруживања Србије ЕУ, сада је променио плочу и тврди да Србија не жури у ЕУ и да неће трпети никакве уцене.

– А испуњавају један по један услов из Брисела. Сви челници владајуће коалиције једно причају иза затворених врата са представницима ЕУ а сасвим супротно када се обраћају домаћој јавности. Међутим, не могу се служити два господара. Интереси српског народа и ЕУ су супротни и брзо ће се показати да ће напредњаци бити лојални онима који су их створили а то су Запад и тајкуни. Николић и Вучић ће бити сервилнији Западу од Тадића, јер тек морају да се докажу новим господарима.

Пола владе зрело за затвор

• Напредњаци су пре избора водили хајку против Динкића, а после избора му у руке дали сву економију и финансије Србије?

– То је последица жеље за влашћу, по сваку цену. Да је било неопходно и изводљиво, они би владу формирали и са Тачијем, само да дођу на власт. Што се Динкића тиче, ту је свака прича сувишна. Па човек је јавно признао да је преварио пет и по милиона људи, обећавајући им по хиљаду евра, само да би Тадић и он победили на изборима. Вук појео магарца, а Динкић стално министар.

• Заменик премијера каже да је борба против криминала и корупције његова животна мисија?

– Свако ко иоле добро познаје Вучића, зна да је његова животна мисија да продајом демагогије освоји и задржи власт. Он је изузетно амбициозан и опасан човек, као ватра је, добар слуга али лош господар.

• Шта мислите, колико далеко је спреман да иде у обрачуна са крими-

налом и да ли је способан да носи терет који је себи натоварио на леђа?

– Не носи он никакав терет. Напредњаци претходне четири године ни динара нису добили из буџета, а разбацивали су се парама и пропагандом. Свако ко им је помогао, није то учинио из човекољубља, већ да би му након избора вратили уложено. Међутим, тајкун који је уложио милион неће се након избора задовољити враћањем уложеног, тражиће 20, 30, 100 пута више. Неће то из својих џепова платити ни Вучић ни Николић, платиће грађани.

• Очигледно је да су разлике између Дачића, Динкића и Вучића непремостиве. Када очекујете изборе?

– Њих није спојио било који политички принцип а свакако није ни поштење или жеља да ураде нешто добро за грађане Србије. Спојио их је лични интерес и жеља за влашћу. Влада ће трајати док лични апетити и нетрпељивост не прерасту количину власти које су се дочепали.

• Због чега Вучић спречава смену Драгана Ђиласа?

– Вучић ништа што ради не ради из убеђења, сваки његов потез дефинишу истраживања јавног мњења. Ђилас је, користећи свој огроман медијски утицај, у јавности изградио имиџ успешног градоначелника. На изборима је Вучића одрао као мачку и Вучић зна да Ђиласова смена не би медијски добро изгледала. Други проблем је што напредњаци, и да добију место градоначелника Београда, немају кога да ставе у ту фотељу.

• Шта ће бити са СРС? Да ли ћемо после следећих избора радикале поново гледати у Скупштини Србије?

– Тек сада, када нас нема, видеће се колико смо значили. Упркос грешкама које смо правили, сматрам да нисмо заслужили пораз какав смо доживели. Мало ко је у Србији веровао да радикали неће прећи цензус. Па ипак, вољу грађана увек смо поштовали и прихватили, каква год да је била. Сада је на нама да исправимо грешке из прошлости, вратимо се изворним принципима и начину деловања странке и поново заслужимо поверење грађана Србије.

На изборе без коалиције

• Да ли разматрате могућност да, попут већине других странака, СРС на следећим изборима учествује у коалицији? Помињу се Двери, ДСС, СПС...

– СРС је на изборе увек излазила самостално. Онај ко не може да пређе цензус не треба ни да постоји на политичкој сцени. Зар да се претворимо у СПО, који се зарад два, три мандата одрекао свих изворних принципа, па пред сваке изборе лута од немила до недрага. Ко год се уместо озбиљним радом бавио изборном математиком типа друга странка има 3%, ми имамо 4,5% а заједно ћемо имати 7,5% није добро прошао. Тим путем је СРС кренула у Црној Гори и доживела тежак пораз. Моје опредељење је јака странка која неће ни од кога зависити, већ ће поново имати одлучујућу улогу на српској политичкој сцени!

НА ЛОКАЛНИМ ИЗБОРИМА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ
ШЕШЕЉЕВИ РАДИКАЛИ ОСВОЈИЛИ ВИШЕ ГЛАСОВА НЕГО
СРПСКА НАПРЕДНА СТРАНКА И СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА РС ЗАЈЕДНО

Невесиње најбоље

- *Због медијске блокаде и беспарице Српска радикална странка др Војислав Шешељ скоро да и није имала предизборну кампању, па се резултат који је остварила с правом сматра за једно од већих изборних изненађења*

Пише: Миленка Драгољевић

На изборима за начелнике и скупштине општина, који су у Републици Српској одржани 7. октобра, Српска радикална странка – др Војислав Шешељ добила је одборнике у више од 20 општина. У две општине за начелника је изабран кандидат којег је предложила коалиција у којој се налази и Српска радикална странка, а за градоначелника Бијељине убедљиво је изабран Мићо Мићић из СДС, чију кандидатуру су подржали и Шешељеви радикали.

Најбоље у Херцеговини

Најбољи резултат Српска радикална странка – др Војислав Шешељ остварила је у **Невесињу**, гдје је освојила 964 или 12,79 одсто гласова.

Од 13 странака које су учествовале на изборима у општини испод Вележа, радикали су заузели треће место, а у локалном парламенту ће имати три одборника.

У **Љубињу** је освојено 7,07 одсто, а у **Билећи** 6,08 одсто гласова. У обе општине странка ће имати по једног одборника.

Једно одборничко место странка је освојила и у **Гацку**, са 3,14 одсто, док је у **Берковићима** (3,02 одсто) за освајање одборничког мандата недостајало само неколико гласова.

Највећи успон у Рудом, Љубињу и Милићима

У поређењу са изборима одржаним 2008. године, Српска радикална странка је проценат освојених гласова повећала у **Прњавору**, **Пелагићеву**, **Бијељини**, **Петрову**, **Теслићу**, **Сребреници**, **Рогатици**, **Вишеграду**, **Гацку** и **Берковићима**.

Највећи скок остварен је у **Љубињу** (са 3,24 на 7,07 одсто), **Рудом** (са 3,26 на 5,84 одсто) и **Милићима** (са 6,05 на 9,92 одсто).

ДОБАР РЕЗУЛТАТ: Драган Ђурђевић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ са сарадницима

Кад се овоме дода 5,09 одсто гласова у **Чајничу** и 5,84 одсто у **Рудом**, што је довољно за по један одборнички мандат, онда је несумњиво да је, посматрано по регијама, странка најбољи резултат остварила у Шешељевој завичају, Херцеговини.

Просек у овом делу републике кваре **Фоча**, са 2,60 и **Ново Горажде** са 1,99 одсто освојених гласова.

Милићи одмах до Невесиња

Посматрано по општинама, трећи најбољи резултат СРС је остварила у **Милићима**, где ће са 9,92 одсто освојених гласова, имати два одборника.

У суседном **Братунцу** освојено је 4,23 одсто гласова. Радикали ће учествовати у раду локалне скупштине са једним одборником.

Свог представника радикали ће имати и у општини **Петрово**, са 7,42 одсто гласова.

У **Требињу** СРС није прешла цензус (1,27 одсто), али је зато Славко

Вучуревић, кандидат за начелника коалиције „Заједно за Требиње“, у којој се налази и Српска радикална странка др Војислав Шешељ, убедљиво победио.

Кандидат за начелника коалиције у којој су српски радикали победио је и у **Источном Новом Сарајеву**, где је странка освојила 4,29 одсто. У сарајевској општини **Источни Стари Град СРС** је заузела четврто место, са 7,42 одсто гласова.

У обе општине освојено је по једно одборничко место.

У сарајевско-романијском подручју странка ће своје представнике имати и у скупштинама општина **Рогатица** (4,87 одсто), **Трново** (3,75 одсто), **Пале** (3,94 одсто) и **Власеница** (3,23 одсто).

Просек кваре **Соколац**, са 1,37 и **Хан Пијесак**, са 0,26 процената, док се **Источна Илица**, са 2,81 одсто освојених гласова, налази у „златној средини“.

Одличан резултат у Бијељини

Неколико десетина гласова је недостајало да се изборни цензус од три одсто пређе и у Андрићевом Вишеграду (2,39 одсто).

Две мајевичке општине, **Лопаре и Угљевик** су географски близу, али су резултати СРС у њима далеко „као небо и земља“.

Са 6,42 одсто гласова, што јој је донело два одборничка мандата, резултат који је странка остварила у Угљевику је међу најбољима у Републици, док је у Лопарама странка добила само 1,24 одсто гласова.

У Скупштини града **Бијељине** ради кали ће имати два одборника, Драгана Ђурђевића и Миленка Митровића.

Листа коју су они предводили освојила је 3 278, односно 5,57 одсто гласова.

Умногосте захваљујући гласовима радикала, кандидат СДС за градоначелника Мићо Мићић однео је убедљиву победу.

У Посавини радикали су најбољи резултат остварили у општини Доњи Жабар, са 11,73 одсто, што је други најбољи резултат у републици.

Добар резултат, са 4,17 одсто гласова, остварен је у **Пелагићеву**, док је 0,47 одсто гласова освојених у оближњем **Шамцу** резултат испод очекивања.

У Жабару странка ће имати два, а у **Пелагићеву** једног одборника.

У **Сребреници** је освојено 1,08 одсто, а у **Брчко** дистрикту 1,12 одсто гласова.

Једно од најнепријатнијих изненађења је резултат у **Зворнику**, где је СРС добила само 0,32 одсто гласова.

Грдне муке око Бањалуге

У већини општина у западном делу Српске СРС – др Војислав Шешељ није имала изборну листу, а најбољи резултат остварен је у **Прњавору**, где су са 5,17 одсто гласова освојена два одборничка мандата.

Резултат вредан помена остварен је у **Броду**, са 0,77 и у **Градишци** са 0,31 одсто добијених гласова.

Ситуација није много боља ни у **Добоју**, где је освојено 0,92 одсто гласова, али је зато у суседном **Теслићу** освојено 5,39 одсто гласова, што је довољно за два одборничка места, и то је одличан резултат.

Организовање и подизање странке у западном делу републике, посебно у Бањалуци и околним оп-

Упоредни резултати СРС – др Војислав Шешељ, СНС и СРС РС

Поред убедљиве победе коју су у надметању за функције председника (начелника) општина кандидати Српске демократске странке остварили над кандидатима Додикове СНСД, највеће изборно изненађење је то што је Српска радикална странка – др Војислав Шешељ остварила бољи изборни резултат него Српска напредна странка и Српска радикална странка Републике Српске, које су настале из некад јединствене Српске радикалне странке.

У већини општина Шешељеви радикали су освојили већи проценат гласова него што су СНС и СРС РС, коју предводи Миленко Михаљица, заједно освојиле.

Табела у којој су представљени упоредни резултати Шешељеве и две друге „радикалне“ странке сама за себе довољно говори.

Општина	СРС др Војислав Шешељ	СНС	СРС РС	Коалиција СНС и СРС РС
Прњавор	5,17	2,09	0	
Брод	0,77	0	2,52	
Шамац	0,47	0	0,57	
Доњи Жабар	11,73	2,36	0	
Бијељина	5,57	2,34	0,21	
Добој	0,92			0,38
Петрово	7,42	0	5,86	
Лопаре	1,24			1,66
Угљевик	6,42	3,70	0	
Теслић	5,39			1,44
Зворник	0,32	0	0,57	
Власеница	3,03			3,28
Братунац	4,23	5,16	2,81	
Соколац	1,37	4,71	0,04	
Источна Илиџа	2,73	1,04	0	
Источно Ново Сарајево	4,29			1,52
Пале	3,94	2,78	0,23	
Рогатица	4,87			4,22
Вишеград	2,39			3,28
Невесиње	12,79			12,21
Гацко	3,15			5,01
Фоча	2,60	3,08	3,20	
Чајниче	5,09			7,27
Рудо	5,84	0	15,42	
Љубиње	7,07	0	0	
Требиње	1,27			2,77
Брчко	1,12	0	0,30	

НАПОМЕНА: У табели се налазе само резултати из општина у којима су све три странке учествовале на изборима.

штинама, које имају велико бирачко тело, у наредном периоду биће највећи изазов за Мирка Благојевића и руководство странке у Бијељини, али и за страначку централу у Београду.

Резултат у Бијељини, где се очигледно добро ради, показује да се у главном граду Републике Српске Бањалуци „крије“ најмање неколико хиљада потенцијалних бирача који би гласали за СРС – др Војислав Шешељ.

МОНТИРАНИ ХАШКИ ПРОЦЕС ПРОТИВ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА,
ПОСЛЕ 10 ГОДИНА ПРАВНОГ И ФИЗИЧКОГ ТЕРОРА, СТИГАО ДО ПРЕСУДЕ

Шешељ чека слободу, Србија чека Шешеља

• *Ако власт у Београду није желела да на шиканирања којима је председник Српске радикалне странке био изложен у Хагу реагује због самог Шешеља, плашећи се његовог повратка у земљу, морала је то да учини због угледа и достојанства државе, јер је он држављанин Србије*

**Пишу: Дејан Мировић
и Драгица Летић-Шешум**

У фебруару 2003. године др Војислав Шешељ је добровољно отишао у Хашки трибунал, да српски народ и себе одбрани од навода из лажне оптужнице, која је против њега подигнута за догађаје који су се збили десет и више година пре тога.

Тадашњи главни тужилац Трибунала Карла дел Понте посредно је признала да је оптужница против председника СРС подигнута на захтев лидера нове власти у Београду, којима је било изузетно важно да Шешеља уклоне из Србије, како би на миру могли да позавршавају послове због којих их је Запад и довео да на власти замене Милошевића.

У својој књизи Карла дел Понте пише да јој је тадашњи премијер Ђинђић, приликом једног сусрета, који је организован на његов захтев, дословно рекао: „Водите Шешеља у Хаг и не враћајте га у Србију!“

Суочено са озбиљним проблемом да изврши добијени политички налог оснивача Трибунала, САД и НАТО, и докаже Шешељевој одговорности, хашко тужилаштво је више пута мењало оптужницу против председника СРС, али је и после свих измена она ипак остала само бесмислена, правно неодржива, политичка оптужница против слободе мишљења и говора.

Оптужен због мишљења

Суштина навода оптужнице јесте да је Шешељ, као опозициони политичар, преко својих политичких ставова, које је износио у медијима и на политичким скуповима, подстицао познате и непознате појединце на стотинама километара удаљеним локацијама у БиХ и Хрватској, с којима није имао никакве непосредне везе, да чине злочине.

Мерено тим аршином, на свету нема иоле озбиљнијег политичара који не би могао бити оптужен за ратне злочине.

На пример, сви политичари који подржавају америчку окупацију Ирака и Авганистана, могли би бити оптужени да су одговорни за злочине који се тамо догађају.

Као што би се и сви политичари који сеprotиве тој окупацији могли оптужити да својим говорима подстичу терористичке нападе које Ал Каида и

друге терористичке или ослободилачке групације изводе у ове две земље.

Глупост нема граница, посебно ако иза ње стоје зла намера и највећи извођачи злочина у историји цивилизације који ту намеру спроводе.

У оптужници пише да је Шешељ подстицао и на ратне злочине у Војводини, иако у то време у Војводини није било ни рата, ни злочина.

Такође, најмлађи српски доктор наука оптужен је да је у периоду од августа 1991. до септембра 1993. године тесно сарађивао са тадашњим председником Србије Милошевићем и његовим најближим сарадницима у извођењу такозваног „заједничког злочиначког подухвата“, како Хашки трибунал назива рат у БиХ и Хрватској.

Сви који нису у завади са здравим разумом знају да су рат у Хрватској и БиХ започели Туђман и Изетбеговић, а да је у то време, као једини посланик СРС у Скупштини Србије, Шешељ био жестока опозиција Милошевићу.

У току суђења изведено је на стотине доказа који то потврђују, међу њима и на десетине извештаја Милошевићевих тајних служби безбедности о праћењу и прислушкивању председника СРС, из којих се види да су Милошевић и његов режим Шешеља сматрали за противника, а не савезника.

Српски политичар није пуштен на сахрану мајке, шиптарски терориста пуштен да поубија сведоке!

Шешељ је једини оптуженик са простора бивше СФРЈ који је у Хаг отишао добровољно. По статуту трибунала он је због тога имао право да се брани са слободом и да све време док не траје суђење проведе у Србији.

Међутим, Шешељ 10 година није видео ни слободу, ни Србију. Чак ни онда када је требало да присуствује сахрани своје мајке.

У исто време, Хашки трибунал је на вишегодишњу слободу пуштао команданте ОВК, шиптарске терористе који су оптужени за непосредна убиства (а не подстицање, као што је то случај код Шешеља) више стотина српских цивила.

Исти су се на Косову и Метохији активно бавили политиком и натанане, једног по једног, убијали сведоке својих злочина.

ПРЕСЕДАН: Одбранили га сведоци тужилаштва

Шешељ је оптужен и зато што је вербално подржавао напоре ЈНА да обезбеди мир на простору некадашње СФРЈ, супротстави се хрватским и муслиманским паравојним формацијама и спречи да оне понове геноцид над српским народом у западним српским крајинама, какав су Хрвати и муслимани починили од 1941. до 1945. године.

Проблем са овим сегментом хашке оптужнице је тај што је у то време, и по домаћем законодавству и по међународном праву, ЈНА била регуларна војска и једина легална оружана сила у бившој СФРЈ, па је апсурдно некога оптуживати да је тиме што је подржавао ЈНА чинио било шта незаконито, а камоли то третирати као подстрекавање на злочин.

Упорни Херцеговац „потрошио“ неколико судских већа

У свим државама света, а Србија ту није никакав изузетак, у случају рата, обавеза сваког грађанина јесте да подржава легалне оружане формације своје земље. Не само са пушком у руци, ако буде мобилисан, него и вербално. Ако чини другачије, може бити оптужен за подривање ратних напора и издају.

Судско веће у случају Шешељ је мењано више пута. Како би се који судија уморио од учествовања у монтираном судском поступку против упорног и тврдоглавог противника, али и врсног правника, какав је Шешељ, тако би тражио да буде замењен.

Председнику СРС су у притвору прекршена сва могућа процесна и људска права.

Сама чињеница да му притвор траје 10 година, што је незабележен случај у историји међународног права, све говори.

Иако по Статуту Хашког трибунала и по члану 6 Европске конвенције за заштиту људских права и слобода из 1950. године Шешељу припада право да се сам брани, да би спречили његову одбрану, покушали су да му наметну свог адвоката.

Због очувања основног људског права на одбрану, Шешељ је био принуђен да штрајкује глађу преко двадесет дана, што је озбиљно угрозило његово здравље.

Суђење Шешељу је почело тек 7. новембра 2007. године, дакле након пет година притвора, а завршено је у марту 2012. године. И још увек нема пресуде.

Намеће се питање шта би се догодило да највећи живи српски националиста није одустао од извођења своје одбране. Поступак би сасвим сигурно трајао бар још шест-седам година.

Са извођењем својих сведока, хашко тужилаштво је прошло као бос по трњу. Ниједан од неколико десетина сведока није доказао везу председника СРС са било којим ратним злочиним.

Напротив, бројни сведоци тужилаштва су у току испитивања добровољно постали сведоци одбране.

Одустао од својих сведока

Управо због чињенице да у „свом“ делу процеса, у процесу изношења доказа оптужбе, тужилаштво није изнело доказе који потврђују Шешељево одговорност за кривична дела за која га оптужница терети, он је одустао од извођења својих доказа и испитивања својих сведока.

У више наврата, а посебно почетком ове године, уочи извођења завршне речи тужилаштва и одбране, амерички и бриселски центри моћи који диригују радом овог квази-суда покушали су да убију Шешеља, због чега је у једном тренутку био клинички мртав.

Преживео је само захваљујући снажном организму. И надљудској вољи.

Због експеримената којима је изложен, на његовом срцу изведено је више хируршких захвата.

Упоредо са главним процесом, против председника СРС вођена су и три поступка због такозваног непоштовања суда, у којима су му изречене казне које су у просеку три пута више од казни које је Хашки трибунал због непоштовања суда изрекао другим лицима.

Коначно, председник Трибунала је најавио да ће пресуда у основном предмету бити донета у марту 2013. године. После 10 година непрекидног притвора.

Пред сваким студентом прве године права ту престаје прича о праву, правди, суђењу, правилима, процедури... а почиње прича о белосветској банди која се иживљава над једним човеком, само због тога што он пркосно брани себе и свој народ.

Држава Србија се најблаже речено обрुकала у „случају Шешељ“. Одбијајући да испуни уставну обавезу и заложити се за поштовање права која му, као држављанину Србије припадају, Србија прећутно учествује у терору који се над председником СРС чини десет година, све до покушаја његовог убиства.

Више од милион грађана Србије је својим потписима приморало власт у Београду да дозволи пренос суђења на Телевизији Србије.

Уцењивано најмање 20 сведока

Бројни су примери да је тужилаштво покушало да наводе из оптужнице поткрепи лажним сведоцима и фалсификованим доказима.

Више од 20 сведока је пред надлежним судовима у Србији дало и оверило изјаву да су били уцењивани од стране Трибунала како би сведочили против Шешеља.

Београд мора да отвори питање Републике Српске Крајине

- **Недопустиво је што Београд учествује у преговорима којима се на територији Србије прави друга држава, а не поставља питање Републике Српске Крајине, јер Срби у Хрватској имају више права на независност него Албанци у Србији**

Разговарала: Споменка Мијатовић

• Господине Миливојевићу, како оцењујете учинак нове владе?

– Ова влада јесте динамичнија, активнија од претходне. Али до Нове године ће се видети има ли наде да Дачићев кабинет, макар делимично, застави економски и социјални суноврат у који неколико година јездимо.

Дачић, ипак, води главну реч

• Шта је ваш утисак, ко води владу, премијер Дачић или потпредседник Вучић?

– Води је, ипак, Ивица Дачић, без обзира на то што има камен око врата у моћној функцији Александра Вучића. У том смислу, изгледа ми као да је Вучић данас у позицији Дачића из Цветковићеве владе.

Тада је Дачић био „само“ први потпредседник, дакле, није сносио одговорност за све лоше што је та влада чинила, али је, из фотеље министра полиције, јавности и грађанима слао поруку о сопственој ефикасности, па је, у свим анкетама, проглашаван за најбољег министра.

Други баласт који Дачић има јесте препродаја изборне воље грађана 2008. године, када се, уместо да уђе у коалицију са, тада јединственим, радикалима и Коштуницом, противно одлуци својих гласача, окренуо савезу са Тадићем.

Вучић му то сигурно није заборавио, поготово „издају“ на нивоу града Београда.

• Да ли ова коалиција може да опстане до краја мандата?

– Добро је што Дачић, Вучић и Динкић, до потписивања коалиционог споразума, нису били у љубави. Међу њима нема ни емоција, ни заједничке идеологије.

Реч је о интересном споразуму, по принципу „чист рачун – дуга љубав“. Зато, ако до разлаза дође, он не мора да проузрокује катастрофалне последице по државу, а на другој страни, не би било изненађење да овај пакт изгура и цео мандат.

• Шта би могао да буде њихов изговор да се у време опште беде поново иде на изборе?

– Владу, ако у једном тренутку буде проценила да је то добро по њен партијски рејтинг, може да сруши само СНС.

Вучић, од тренутка формирања владе, гради себи, за ухо просечног грађанина врло пријемчиву одступницу: спреман сам да идем до краја у борби против корупције, спреман сам да хапсим чак и своје људе, ако ме неко саботира у тој борби – спреман сам и да срушим ову владу... Таква прича би му, у случају евентуалних превремених избора, сигурно дала ветар у леђа у следећој предизборној кампањи.

Србија не штити Шешеља

• Николић и Вучић су тренутно, народски речено, „све и свја“ у Србији. Јавност је очекивала да ће њих двојица, без обзира на све што се у последње четири године догодило, искористити свој тренутни утицај и заложити се за Шешеља.

– Шешељ је држављанин Србије, а држава има обавезу да заштити свог држављанина било где да се налази.

Знате како оно Американци образлажу своје војне интервенције широм света: угрожен је амерички интерес, угрожени су животи америчких грађана, угрожена је америчка имовина... било где у свету.

Ја сам тада у „Политици“ апеловао на тадашњег председника републике и тадашњу владу. Надам се да ће садашњи председник и актуелна влада испунити своје уставне обавезе.

Не морају да воле и поштују Шешеља, али морају да поштују устав.

Српско питање прекрива „трава заборав“

• Докле очекујете да ће Вучић ићи далеко у борби против корупције?

– Вучић је већ далеко отишао да би, тек тако, одједанпут стао. Он не сме тако лако да одустане и из прагматичних ускостраначких разлога, јер с чиме би онда изашао пред своје бираче, којима је много тога обећао у вези с борбом против корупције?

Само изворни Дејтон „чува“ БиХ

• Ви сте пореклом из Републике Српске. Може ли БиХ да опстане као јединствена држава?

– Дејтонско устројство БиХ је права мера компромиса за сва три тамошња – наглашавам, конститутивна – народа. Шта хоћу да кажем? БиХ само у једном периоду од три године, де факто, није била заједница три конститутивна народа и баш тада је тамо вођен крвави рат.

Пре тога, од 1945 до 1992. године, и после тога, од 1995. године до данас, хвала богу, није било и нема рата. Колективне националне слободе сваког од три народа, Бошњака, Срба и Хрвата, омеђене су слободама и правима остала два народа. Свако ко искрено жели да БиХ опстане као некаква државна заједница мора да води рачуна о томе.

Дејтонски оквир – БиХ као држава два ентитета и три народа – дакле, слово Дејтона, а не тзв. дух Дејтона, слободан за пристрасно тумачење, једини је пут да БиХ опстане.

Није спорно, међутим, да политичка елита најбројнијег народа жели централизовану државу, да хрватски народ, у првој фази, жели свој ентитет, а да би Срби – баш као, у другој фази, и Хрвати – желели да живе у јединственој држави са својом матицом.

На руку му иде и „готов списак“ од тридесетак сумњивих приватизација који му је, као траг, дала Европска унија, тако да је Вучић у прилици да једним ударцем убије и другу муву – да све што ради спинује и као реализацију тзв. европских послова, односно домаћег задатка који Брисел ставља пред власти Србије.

Не верујем да је Вучићу превасходни циљ да дисквалификује Динкића или Дачића, али ми се чини да би, у ситуацији „или – или“, без пуно суза, жртвовао и садашње коалиционе партнере.

• Стиче се утисак као да воз српске спољне политике вуку две локомотиве: једна према Москви, друга према Западу.

– На делу је још увек Тадићева доктрина о „четири стуба спољне политике“.

Катастрофална економска ситуација натерала је владу да се, можда и преко воље, мало више окреће ка Москви и Пекингу. Логично је да, ако вас већ неко неће, а очигледно је да нас ЕУ још дуго неће желети унутар себе, чак и „еврофанатици“ почну да размишљају егзистенцијално: окренимо се онима који хоће с нама.

• Чиме објашњавате чињеницу да, у разговорима око Косова и Метохије, Србија уопште не помиње питање Срба у Хрватској и Републике Српске Крајине, која је по резолуцијама Савета безбедности још увек зона под заштитом УН?

– „Плава трава заборава“ из официјелног Београда прекрива српско питање у Хрватској још од оног споразума између Милошевића и Туђмана, с краја 1995. године, о мирној реинтеграцији Источне Славоније, Барање и Западног Срема у Хрватску.

Потоње, тзв. демократске власти у Србији само су преузимале ово де факто стање, не отварајући више никада на међународном плану то питање насилног укидања конститутивности српског народа у Хрватској. Република Хрватска ће, већ следеће године, постати чланица ЕУ и тиме се питање положаја Срба своди искључиво на обавезе земаља чланица када је реч о проблему националних мањина.

Нејасна тема

разговора са Приштином

• Изгледа да ни садашња власт питање положаја Срба у Хрватској нема у својој „агенди приоритета“?

– Нажалост, нема. Као што ни Коштуничине и Тадићеве владе нису

имале ни храбрости ни умећа да, приликом преговора о КиМ, потегну као паралелу предратни положај Срба као конститутивног народа у Хрватској или БиХ.

• Премијер Дачић се два пута срео са Хашимом Тачијем, а нико не зна шта су тема и полазна основа Србије у тим преговорима?

Е то је оно што и мене највише занима. Полази ли се од Резолуције 1244 или, још боље, од одлука Бадинтерове комисије којима је, још 1991, прописан механизам растура бивше СФРЈ по републичким, а не било каквим покрајинским границама итд? Да ли се креће од тих премиса или, чега се бојим, од де факто стања да је Косово признало више од 90 земаља света, да није важно што је оно дошло у позицију да буде признавано захваљујући окупацији од стране НАТО-снага итд.

На крају крајева, питање „докле смо“ је статусно питање и елемент основног идентитета ове државе и о томе се не може одлучивати у политичким кружоцима, већ стратегија политике према Косову мора да буде позната грађанима ове земље.

У скупштини

недостају радикали

• Да ли је „Прага“ после избора радила истраживања о рејтингу политичких странака?

– Да, са стратификованим, али релативно скромним узорком. Мање-више, то је оно што су неке друге агенци-

КНИН: Београд заборавао Србе у Хрватској

ЗАБОРАВЉЕНА:
Српкиња из Крајине

је већ презентовале. Појачава се предност СНС у односу на ДС, изнад цензуса су и коалиција око СПС, ДСС, УРС, ЛДП, али и, условно, Српска радикална странка.

• Шта значи то условно?

– СрС без проблема прелази цензус у опцији да се избори одржавају у третинку када се Шешељ врати у земљу.

• Какво је ваше мишљење, хоће ли се СрС опоравити од ђурђевданског дебакла?

– Скупштина је много досаднија за гледање откако нема радикала, са њима је то био прави телевизијски спектакл.

Политички инжењеринг учинио је да две странке, Српска радикална странка и Двери, које су имале аспира-

ције на тај статус, остану 6. маја на самој ивици цензуса, остављајући тако скоро 10 одсто грађана који су изашли на изборе без својих репрезентата.

СрС је странка која је већ падала и устајала, има и озбиљну страначку инфраструктуру, а добро ће јој доћи и ово прочишћавање и осипање кадрова који су ту били само због интереса. Дакле, радикали имају шансу да устану, а хоће ли – то зависи највише од њих самих.

Воју сам бранио од Слобе

• Очекујете ли скорији повратак Шешеља у Србију?

– Ако имате у виду оно за шта се Шешељу превасходно суди, а то су тзв. ратнохушкачки говори, чак и да буде оглашен кривим по оптужници – у поређењу с оним за шта су у Хагу суђени и на колико осуђени други – он је, и у најгорој комбинацији по њега, већ „одробијао своје“.

• Да ли би његов повратак изазвао веће промене на политичкој сцени Србије?

– Његов повратак би, већ по инерцији ствари, све и да он ништа не чини, проузроковао раст рејтинга СрС, а његов активни ангажман у политици – сигурно и озбиљније турбуленције на политичкој сцени Србије.

• Неспорно је да се Шешељу у Хашком трибуналу стално крше људска и процесна права. Зашто Србија ћути?

– Са Шешељем нисам делио исте политичке ставове, али ми то није сметало да, у то време, као новинар опозиционе „Борбе“, јавно искажем свој протест и када га је својевремено Милошевић хапсио.

Пре годину и по, у „Политици“ сам објавио колумну под насловом „Држављанин Србије др Војислав Шешељ“, у којој сам баш запитао – зашто Србија ћути?

У савременом свету није забележен пример да неко готово целу деценију лежи у притвору без пресуде, као Шешељ.

Наравно, српска политичка елита преиспитује своју савест, часну или нечасну прошлост, пуно је ту и егоизма, власт ДС се чак упињала да због свог тадашњег коалиционог партнера, СПС, пермутује новију српску историју, па да Шешељу припише чак и растурање Југославије, отпочињање ратова на простору бивше СФРЈ и тако то. Због тог текста, између осталог, упаљено ми је „црвено светло“ за даље писање у „Политици“.

ИЗБОРНИ ЗАКОН НАПРАВИО ХАОС У СРБИЈИ:

Парламентарна демократија у Србији је буквално у хаосу. Скупштине општина претвориле су се у сеоске пијаце, на који ма се са одборницима и њиховим мандатима тргује као прасићима. Ко да више, мандат је његов.

Владајуће коалиције морају пре сваке седнице да се пребројавају и новим подмићивањем купују једном већ купљене одборнике.

Одборник којем је пре прошле седнице због дизања руке запослена жена, сада тражи да му се за гласање на предстојећој запосли љубавница. Иначе, паде коалиција.

Где да човек дозволи да због изборне воље грађана и партијске дисциплине изгуби љубавницу, кад је данас, са мандатом у приватном власништву, у Србији лакше формирати нову скупштинску већину него наћи нову љубавницу.

Важно је било уништити СрС

Нема председника општине који омркне сасвим сигуран да ће на тој функцији и осванути.

Јер, ко зна ко ће и у којој кафани у току ноћи, онако уз пиће, купити неколико одборничких гласова.

У Народној скупштини десетак посланика малих странака је издало листе на којима су учествовали на ђурђевданским изборима, да би шефови тих странака добили министарска места и друге високе државне функције.

Ноћ провели са демократама, а ујутро се на верност заклели напредњацима и социјалистима.

Владајуће, али и опозиционе, странке најављују да је неопходно променити Закон о избору народних посланика и мандате вратити странкама.

Не би било апсурдно да то не траже СПС, ДС, УРС, ПУПС, ЈС и СНС, дакле странке које су све до једне пре годину дана гласале за постојећи закон, по којем мандати које на изборима освоје политичке странке не припадају странкама, већ посланицима и одборницима.

Који са њима могу да раде шта хоће.

Подсећамо, када је дошло до покушаја пуча у њој, Српска радикална

Мандати иду као прасићи, а Палма жени Јованчу

- У већини општина народном вољом и мандатима тргује се као на пијаци, али Европској унији и Јелку Кацину је много више засметало то што у Јагодини Јованчи, мушкој жирафи, за младу нису довели још једног Јованчу, већ жирафу Ему

ЈОВАНЧА:
Ко је овде
жирафа?

странка је тражила да се примене Устав, тадашњи Закон о избору народних посланика и Пословник Народне скупштине, по којима мандати посланика припадају странкама и да се посланицима радикала који су прешли у клуб „Напред Србија“ мандати одузму и врате странци која их је и освојила.

Стигао је следећи одговор: „Па нећемо се ваљда Устава држати као пијан плота?“

Тадићу и Западу, али ништа мање Дачићу и Динкићу, је било важно једино то да униште СРС, па су, као и много пута пре и после тога, преко Устава и закона газили на исти начин на који су 5. октобра 2000. године неки међу њима багером јуришали на Скупштину и Телевизију.

У нормалним земљама, прво се формира странка, да јој се име, затим се региструје, онда учествује на изборима и, ако пређе изборни цензус, улази у парламент.

У Тадићевој и Дачићевој Србији процес је ишао обрнутим током: странка је прво добила мандате и посланички клуб, а онда је, неколико месеци касније и формирана.

Сада је мечка заиграла и у њиховом дворишту. Не могу да контролишу своје посланике и одборнике.

Проблем владајућих странака је сте што им се тресу гаће од страха да ће враћањем одборничких и посланичких мандата странкама доћи под удар ЕУ и Јелка Кацина.

Зашто је Кацину засметала Ема

За оне који су млађи или им занимање за политику није јача страна, то је исти онај Јелко Кацин који је 1991. године, као шеф словеначке пропаганде, свету објашњавао како је убијање младих и ненаоружаних српских војника у Словенији, од стране јалијаша под командом Јанеза Јанше, потпуно оправдано.

Сада тај исти Кацин Србима трља уши зато што нису дозволили одржавање скупа педера у Београду, а градоначелника Јагодине Драгана Марковића Палму оптужује за говор мржње. Зато што је за тамошњи зоолошки врт набавио жирафу.

Пошто му је прошле године пропала акција масовне женидбе старих момака из Поморавља, јер је од стотинак парова само четворо-петоро завршило пред матичарем (као што се могло и очекивати, већину девојака које су се на његов позив сјатиле у Јагодину, више је занимао провод и бесплатно летовање у Грчкој, него брак), Палма је одлучио да ожени – жирафу.

Да Јованча, мушка жирафа стара две године, не би самовао, Палма му је довео Ему, женску жирафу, стару седам и по година.

Јованчи и Еми очигледно није засметала разлика у годинама (кажу да је Јованча само прокоментарисао да се „поклону у зубе не гледа“), али је зато Кацин жестоко реаговао.

Оптужио је Марковића да шири говор мржње и затражио изbacивање Јединствене Србије из владајуће коалиције.

Наводно му је засметало што је Палма Јованчу оженио баш када је у Београду требало да се одржи скуп педера и тако, организовањем јагодинског, исмејао београдски циркус.

Још је вероватније да је Кацину засметало што је Палма Јованчу оженио женском, а не мушком жирафом.

Да је градоначелник Јагодине Јованчи довео још једног Јованчу, мислим да би из ЕУ стигле честитке, а да би одушевљени Кацин дошао у Јагодину да својим присуством увелича први педерски брак међу животињама у Србији.

Зоран Поповић

ЗООЛОШКИ ВРТ У ЈАГОДИНИ:
Одборници присуствовали венчању две жирафе

ПОД НОВОМ ВЛАШЋУ СРБИЈА ЈОШ БРЖЕ КЛИЗИ КА ПРИЗНАЊУ РЕПУБЛИКЕ КОСОВО, А БРИСЕЛ ПОЛАКО ЗАТВАРА ВРАТА ЗА УЛАЗАК У ЕВРОПСКУ УНИЈУ

Ни Косово, ни Европска унија?

- *Годинама слушамо како највиши државни функционери, од Коштунице, преко Тадића, до Николића, понављају отрцану фразу: „И Косово и Европска унија“. Истовремено политиком сталних уступака Западу и Шинтарима, довели су Србију у позицију да врло лако може да остане и без Косова и без Европске уније*

Пишу: Диана Милошевић
и Драгана Зубић

Када је политика према Косову и Метохији у питању, званични Београд седи на две столице. Домаћој јавности преко медија сервира жестоку националну причу, а иза затворених врата, извршавајући један по један налог из Брисела, практично помаже у заокруживању такозване косовске државности.

Потврда такве политике је и изненадни, „ничим изазван“, сусрет премијера Ивице Дачића са премијером „Републике Косово“ Хашимом Тачијем 19. октобра, реприза тог сусрета 7. новембра, долазак у Београд Хилари Клинтон, која отворено најављује да је независно Косово „свршена ствар“, да очекује сусрет „председника две државе“ и скоро успостављање потпуних међудржавних, добросудских, односа између Београда и Приштине.

Само десетак дана након што је председник републике рекао да не би могао да се рукује са Тачијем, јер

је овај осумњичен да је наредио и лично извршавао масовне злочине над српским војницима и цивилима и организовао њихово убијање ради трговине органима, премијер не само што се руковао, већ је са њим имао и званичне разговоре. Чак два пута.

Иако су у предизборној кампањи обећавали да ће пажљиво преиспитати, па чак и поништити, све штетне споразуме о јужној српској покрајини које је у име Србије прихватио преговарачки тим предвођен Борком Стефановићем, Томислав Николић и владајућа СНС су након преузимања власти, после мало нећкања, ревносно прионули на њихово спровођење.

Уз безрезервну подршку Ивице Дачића и СПС, односно Млађана Динкића и Г 17, који са Николићем и СНС настављају „косовском“ странпутицом којом су још 2008. године кренули за Борисом Тадићем и ДС.

На речима бране суверенитет Србије, а у пракси га све више и сами доводе у питање.

Најбоље решење

Извештај Европске комисије је јасан: или ће Србија признати Републику Косово или никад неће постати члан ЕУ. Са становишта српских националних интереса управо то би било најбоље решење за Србију: да се не одрекне своје територије и да никад не постане члан све ризичније европске политичке и економске рушевине.

Проблем је у томе што се од релевантних политичких странака у Србији за такво решење залаже једино Српска радикална странка и што су грађани Србије, који у свим анкетама у већини подржавају ставове радикала, на ђурђевданским изборима гласали за странке које заступају потпуно супротне ставове.

Политика континуитета

Тадић - Николић

Подсећамо, на предизборном скупу у Косовској Митровици, председнички кандидат Николић је изјавио да ће поништити споразуме које је Тадић склопио са владом такозване Републике Косово.

Ако их не поништи, зарекао се, он неће бити председник не само у Приштини, него ни у Косовској Митровици и Београду.

Олако рекао, још лакше порекао.

Након формирања владе, Николић и Дачић су своју предизборну реторику „конзервирани“ и оставили на страну, до следећих избора, и прионули да примењују оно што им је два месеца раније било „неприхватљиво“.

Уз образложење да Србија није неозбиљна држава и да мора да примењује оно што је преговарачки тим договорили. Наизглед коректно. Али, само наизглед.

Прво, зашто то што сада говоре нису рекли и у предизборној кампањи, већ су, ради добијања гласова, обманули бираче?

Или је Србија на Ђурђевдан, са Тадићем и ДС на власти, осванула као неозбиљна, а у јуну, након формирања ове владе, омркла као озбиљна држава?

БОРКО СТЕФАНОВИЋ: Једно причали, друго радили

Да се не наљуте

Меркелова и Клинтонова

Друго, сви правни стручњаци који су имали увид у те споразуме, у њихову форму и садржај, сагласни су да такви папири, без главе и репа, са становишта међународног права немају велику употребну вредност и могу се врло лако релативизовати и оспорити.

Треће, ти споразуми нису валидни јер их није потврдила Народна скупштина у Београду.

Четврто, садржај неких од тих споразума је у супротности са Уставом Србије. А у озбиљном свету није баш уобичајено да влада и председник крше устав сопствене државе. Посебно на питању суверенитета и територијалног интегритета државе коју воде.

Дакле, или је требало оспорити и мењати споразуме, или мењати устав.

Пето и најважније, одмах након стављања потписа на већину тих споразума, Стефановић и Тахири, односно Београд и Приштина, су различито тумачили оно што су потписали. А текст свих споразума и јесте толико недоречен да се може тумачити како коме одговара.

Најмање што је садашња власт могла да учини јесте да инсистира на правном тумачењу онога што је потписано.

Николић је пре избора и најављивао да ће захтевати то тумачење, али је после пресељења на Андрићев венац и Дедиње заборавио и на то обећање.

Зашто? Зато што би инсистирање на рашчишћавању нејасноћа око споразума наљутило западне спонзоре самосталне шиптарске државе, који истовремено имају не мале заслуге за то што се Николић, Дачић и Динкић налазе ту где се налазе.

Из тих разлога, нова власт је проценила да је за њу мање ризично да се замери српским националним и државним интересима, него Ангели Меркел и Хилари Клинтон.

Ионако, већ у првој предизборној кампањи, кад понове бајку о отварању „неколико стотина хиљада радних места“, а онда ту лаж заврте у хиљадама телевизијских спотова, Срби ће им све заборавити и опростити.

Посебно ако за амнестију буду награђени хемијском, упалаљачем и цепним блокчићем! Све са партијским амблемом.

Зато је Влада Србије брже-боље овластила новог шефа преговарачког тима Дејана Павићевића да комесарки Кетрин Ештон упутити писмо, у којем је потврђено да Влада Србије прихвата „технички протокол о интегрисаној контроли административне линије“, који је у њено име потписао Борко Стефановић.

Дакле, захваљујући претходној и садашњој влади Србије, за ЕУ све иде по плану: решила је питање границе и сада је потребно да реши питање територије.

Наравно, компромисом.

У којем ће Срби дати све, а Шиптари добити све.

Ултиматум из Брисела

А да би се то питање што пре решило, након Павићевићевог писма, ЕУ је, у форми извештаја Европске комисије, у Београд послала одговор у којем пише да Србија у ЕУ може да буде примљена само уколико призна територијални интегритет Косова.

Док су НАТО и ЕУ, као окупатори, градили државне институције независног Косова, њихови званичници су јавност у Србији замајавали причом да признање терористичке државе од стране Београда неће бити услов за пријем Србије у ЕУ.

Да та подвала у српској јавности буде широко прихваћена, пресудан допринос дао је режим Бориса Тадића лансирањем преварантске паролe „и Косово и Европска унија“.

Када су Шиптари изградили своје институције, а на власт у Београду дошла слична политичка гарнитура која је потврдила приврженост Тадићевој косовској „политици раширених границе између Косова и Метохије и „остатка“ Србије, Американци и ЕУ су укинули тзв. надгледану независност Косова. Остала је само независност.

А затим су, кроз извештај Европске комисије, јасно ставили до знања да од политике „и Косово и Европска унија“ нема ништа. Не може и јаре и паре. По најмање за Србе и Србију.

Наравно, да би политичка штета по Дачића и Николића била мања, данима након достављања ултиматума, званичници из Београда и Брисела се надмећу у томе да грађане Србије, по ко зна који пут, убеди да су тотални кретенци, да не знају да читају да у извештају Европске комисије не пише оно што је у њему написано.

Тему разговора са Приштином траже од Брисела!?

У разговору који је објављен у љубљанском „Делу“, на питање новинара о чему ће Београд и Приштина тачно разговарати, премијер Дачић је прецизирао да ће теме политичког дијалога морати да дефинише ЕУ!

Да није ненормално, било би нормално. Држава Србија сама иницира политичке преговоре са Шиптарима који јој отимају десети део државне територије, а онда, месец дана након подношења иницијативе, признаје да нема идеју о чему ће се разговарати, па позива „пријатеље“ из ЕУ да они дају домаћи задатак.

И врапци у Пионирском парку знају да Штефан Филе, Оли Рен и Кетрин Ештон неће предложити разговоре о поштовању међународног права и Резолуције 1244 и практичном повратку Косова и Метохије у уставно-правни оквир Србије, већ ће предложити разговоре после којих ће, како се год они заврше, Косово бити све ближе независности а Србија још даље од могућности да, макар формално-правно, држећи се Резолуције 1244 Савета безбедности, одбрани своје духовно и државно-правно извориште.

**ЗАШТО ДРЖАВНИ И ПРАВОСУДНИ ОРГАНИ
НИ ПОСЛЕ 12 ГОДИНА НЕ РЕШАВАЈУ „СЛУЧАЈ МЕЉАК“**

Како су убијени Шиптар и Кум?

Ако се не рачунају загрижене присталице и чланови најужег руководства странака које су учествовале у тој антидржавној работи, у Србији постоји сагласност да је 5. октобар 2000. године, дан када су странке коалиције ДОС, предвођене ДС и Зораном Ђинђићем, извеле државни удар и срушиле режим Слободана Милошевића, један од срамнијих дана у новој српској историји. Мада је листа таквих дана прилично дуга.

Подсећамо, тог дана лажни борци за демократију, међу којима су били и бројни НАТО курсисти обучавани у Сегедину, у јуришу на власт, запалили су и опљачкали Народну скупштину, запалили зграду државне телевизије, заузели Полицијску станицу

• Да ли је кум мафије столовао у Немањиној или Шилеровој? Тек кад добијемо одговор на ова два питања, добићемо и одговор на питање ко је и због чега организовао убиство Зорана Ђинђића

Пише: Душан Марић

Стари град, а у Народну банку упали са аутоматским пушкама у рукама. Без чарапа на главама.

**Кумови у Немањиној,
кумови у Шилеровој**

Које ли случајности, од неколико десетина просторија у Народној скупштини, 5. октобра запаљена је баш она

у којој се налазио изборни материјал. А из 500 метара удаљене полицијске станице, „незадовољни грађани“, жељни мирног живота без насиља, кући су однели 8 митраљеза, 6 пушкомитраљеза, 203 аутоматске пушке, 13 хеклера, 10 снајпера, 293 пиштоља М 57, 25 пиштоља ЦЗ 99 и 6 хемијских пушака и пиштоља. Касније су тим оружјем извршили најмање 30 убиства на београдским улицама.

У том октобарском „догађању народа“, добро организованом и координираном од стране западних обавештајних служби, НАТО трупа на Косову и Метохији, лидера ДОС-а, дела ва домаћих безбедоносних служби, чији су шефови заврбовани од опозиције, својих западних колега и тајкуна, али и у припремама које су му претходиле, сковано је чврсто пријатељство између појединих страначких лидера и шефова београдског подземља, који су заступали такозвани сурчински клан, са Љубишом Бухом Чуметом и земунски клан, са Душаном Спасојевићем Шиптаром и Милетом Луковићем Кумом.

Погодба је била следећа: ви нама помозите да дођемо на власт, а кад узмемо власт, ми вас нећемо гонити за криминал и злочине које сте починили.

Ко је узео 5,000.000 долара за Милошевића?

Неколико дана касније актери државног преврата постали су највиши државни функционери, а шефови подземља угледни и радо виђени гости у владиним зградама.

У складу са старим српским обичајима, поједини потпредседници владе и министри одлазили су у узвратне, званичне и пријатељске посете у седиште мафије у Шилеровој улици. По званичној верзији, да се након напорног рада за отаџбину окупају у базену. По незваничној, да добију неку од оних чувених пластичних кеса у које је Дућа слагао милионе зарађене од трговине дрогом, које му је доносио Ђура Мутава. За странку, за швалерке, а да се нађе и за личну сигурицу.

Душан Спасојевић Шиптар и Миле Луковић Кум – ПОГИНУЛИ ИЛИ СТРЕЉАНИ?

Ово весело друштво задњи пут је заједно виђено код „Виле Мир“ на Дедињу, када су, под окриљем ноћи, овај пут са чарапама на главама, дошли да хапсе Милошевића и узму награду од пет милиона долара коју су САД званично обећале сваком ко помогне да се председник Србије нађе у хашком затвору.

Кажу да је те ноћи, након што је Чедо преварио Слобу и стрпао га у затвор, дошло до првог озбиљног сукоба између власти и њене мафије. Или мафије и њене власти. Пошто се радило о чисто мафијашком послу, кумови из Шилерове су сматрали да милиони припадају њима. Кумови из Немањине су, опет, с правом, сматрали да нимало нису заостали за мафијом. Ко је узео паре, не зна се.

Ко је у влади имена убица знао пре убиства?

Овај ђаволски пакт се за обе стране завршио трагично: прво је, под чудним и неразјашњеним околностима, стрељан премијер Зоран Ђинђић, а два-три дана касније, такође под неразјашњеним околностима, у Мељаку, стрељани су Шиптар и Кум, за које је званично речено да су, заједно са Легијом, организатори Ђинђићевог убиства.

Тих дана грађани Србије могли су да у вишедневном, директном, тв преносу гледају како сва расположива грађевинска оператива Београда у зноју лица свог демократског, ударнички, са заносом Алије Сиротановића, руши замак Душана Спасојевића у Шилеровој улици.

Прелепу кућу са базеном, која је, да је државна банда није срушила, могла да буде искоришћена за неку социјалну установу, болницу, вртић...

По званичној верзији, у питању је била бесправна градња. Једна од 1.320.000 бесправно саграђених кућа у Србији. Па се случајно потрефило да тих дана извлачењем дрвцета баш она буде изабрана за рушење.

По незваничној верзији, поједини потпредседници и министри, Ђинђићеве сарадници, су кућу срушили да би уништили све трагове о добрим старим временима и романтичним вечерима које су, уз „чивас“ и младе Београђанке, проводили код „брата“ и „легенде“ Душана.

Било како било, истог дана када је Ђинђић стрељан, влада је брже-боље објавила имена организатора и убица. Са фотографијама. Пре било какве полицијске истраге, а камоли суђења.

Или су поједини чланови владе били видовити, или су били добро упућени у припреме злочина, па су све на време припремили. По до сада познатим, научно утврђеним методама науке коју зову логика, треће могућности нема.

Ко је искључио видео-надзор у згради владе?

Пресуду за убиство Ђинђића знамо. Знамо и званичну верзију о припреми злочина. Наводно, скупило се друштво гилиптера у једном стану у Београду и уз пићенце, из зезања, одлучило да рокне премијера. Онда га несметано, као у видео-игрицама, јурили по Копаонику, Бубањ Потоку и Београду. Све док га нису уцмекали пред Владом Србије.

У којој, које ли случајности, видео надзор баш тог дана није радио! Ваљда је сам себи дао слободан дан. Али је зато камера једне београдске

телевизије била укључена и са идеалне позиције, баш у том тренутку, снимала место где ће се догодити убиство.

Проблем је у томе што у судску пресуду за убиство Ђинђића у Србији нико не верује. Чак ни они што су је донели.

Ни Ђинђићеве сараднике, ни правосудне органе, очигледно није занимало да утврде истину.

Податак да Звездан Јовановић, којем је пресуђено да је убио Ђинђића, уопште није довођен у Гепратову 14, у собу из које је наводно пуцао и да уопште није извршена реконструкција злочина, све говори.

Суђења за убиство Душана Спасојевића и Милета Луковића није било. А морало би да буде. Да се утврди да ли су два криминалца, како тврде једни или два „заслужна борца за демократске промене“, како су тврдили други, убијена у бекству, у пушкарању са полицијом у Мељаку, или су Шиптар и Кум раније ухваћени, доведени у Мељак и стрељани.

Да не би сведочили о братским везама демократске владе са демократском мафијом, да не би расветлили тамну страну петооктобарског прервата и да не би открили позадину убиства владиног „првог министра“.

Ако им је циљ да им грађани верују да искрено желе да се боре против криминала, корупције и мафије и од Србије направе правну државу, што је врло зезнута и опасна, али кад-тад неизбежна работа, људи који воде државу и владу ће наредити да истражни и правосудни органи утврде ко је организовао и наредио убиство Шиптара и Кума.

Тек са одговором на то питање, знаћемо ко је и због чега убио Зорана Ђинђића.

ВИЛА У ШИЛЕРОВОЈ: Мафија изградила, мафија срушила

ИНТЕРВЈУ: ДАНЕ ЧАНКОВИЋ, ЛИДЕР ПОКРЕТА „ИЗБОР ЈЕ НАШ“ ИЗ БАЊАЛУКЕ

Захтевамо проглашење независности Републике Српске

• **Српска ће бити самостална држава или уједињена са Србијом**

Разговарао: Душан Марић

Покрет „Избор је наш“ из Бањалуке, познат по акцијама подршке Радовану Караџићу и Ратку Младићу, још од априла 2004. године отворено захтева да Република Српска прогласи независност.

Својевремено, покрет је Народној скупштини Републике Српске доставио захтев да се у српском ентитету организује референдум о иступању из БиХ, подржан потписима 50.000 грађана.

Власт у Бањалуци је ову акцију негативно оценила.

Сада су се ствари потпуно обрнуле. Председник Српске Милорад Додик и владајућа СНСД странка све чешиће пре-те референдумом, а покрет „Избор је наш“ противи се његовом одржавању.

О томе разговарамо са председником ове организације Даном Чанковићем (50).

Муслимани хоће Турску

• **Због чега сте одустали од референдума?**

– Због проглашења лажне државе Косова и признања те терористичке

парадржаве од стране САД и њених европских сателита. У Резолуцији 1244 Савета безбедности о КиМ помиње се воља народа, а она се може утврдити само референдумом. Ако Албанцима за отцепљење од Србије није неопходан референдум, није потребан ни Србима за отцепљење од БиХ.

• **Запад и муслимански политичари у Сарајеву тврде да Косово и Српска нису исти случај...**

– Нису. Већи је проценат Срба у РС и БиХ, него Албанаца на Косову или у Србији. Ми у БиХ имамо статус конститутивног народа, Албанци у Србији имају статус националне мањине.

• **Албанци, прича се, чине 90 одсто становништва КиМ.**

– Албанци лажу, нема их толико. Друго, Албанци су демографску већину остварили на незаконит начин. Масовним злочинима над својим комшијама Србима.

У периоду од 1950. до 1980. године око 300.000 Албанаца је на нелегалан начин прешло из Албаније на КиМ, док је у исто време протераним Србима био забрањен повратак на те просторе.

Треће, Србија је суверена земља а БиХ је држава у покушају, немогућа држава, па и по том основу Срби у БиХ имају веће право него Албанци у Србији.

Земља је српска

– Између Уне и Дрине су српске и планине и стада.

Преко 64 одсто земљишта у БиХ и око 70 одсто у РС је у власништву Срба, док Албанцима на Косову и Метохији припада тек око 30 одсто територије.

Срби су у БиХ пре Другог светског рата били већина, а демографска мањина постали су након геноцида који су над њима од 1941. до 1945. године извршили припадници друга два народа.

• **Чиме поткрепљујете тврдњу да је БиХ немогућа држава?**

– Ми хоћемо јединство са Србијом, а Хрвати са Хрватском, док муслимани хоће да нам овде доведу Турску и екстремни ислам. Изетбеговићева влада је БиХ учланила у Савез исламских земаља, његови наследници ту одлуку никада нису ставили ван снаге, а ми смо за хришћанске вредности.

Како да живимо са онима који су пре 17 година повели рат да нас униште и претворе у националну мањину?

• **Они кажу да су рат почели Срби, агресијом на БиХ.**

– Као што је и бомбардовање Југославије почело нападом Србије на НАТО.

Како ја могу извршити агресију на своју кућу, своју дедовину, свој завичај?

Караџић и Милошевић су молили Изетбеговића да останемо заједно, у дотадашњој заједничкој држави, да не води муслимане у рат, а Изетбеговић је више пута јавно поновио да је намерно жртвовао мир да би добио независну муслиманску државу.

• **Али муслимани и Запад Изетбеговића представљају као човека мира?**

– Тако је, за њих је Изетбеговић миротворац, Насер Орић јунак, Осама бин Ладен хуманиста, а Караџић злочинац.

И обрнуто, за нас Србе су Караџић и Младић хероји. Како ту може бити заједничког живота?

• **Зар није могућ живот једних поред других?**

– Није. За нас је постојање Српске најважнији национални циљ, а они је проглашавају геноцидном творевином, коју треба уништити. То стално и покушавају. Уз помоћ ОХР-а и потку-пљивих и плашљивих политичара у Бањалуци, на том плану су доста и учинили. Од Српске су отели 53 дејтонске надлежности.

• **Како изгледа ваш сценарио стицања независности РС?**

– Српски представници иступају из заједничких органа БиХ, Народна скупштина доноси резолуцију којом се Српска проглашава независном државом, успостављају се контролни полицијски пунктови на ентитетској граници, која је већ међународно призната, а влада у Бањалуци пријатељским државама упућује захтев да признају независну Републику Српску.

• **Како оцењујете резултате локалних избора у БиХ и РС?**

– Досадашње најјаче странке у Републици Српској и ФБиХ, СНСД и СДП,

доживеле су пораз. Националне странке СДС, СДА и ХДЗ су победиле. То је најава за њихов још бољи резултат на општим изборима 2014. године.

Мислим да ће и те странке и међународна заједница до тада прихватити реалност да је пројекат независне, централизоване државе БиХ немогућ и да ће започети процес мирног раздруживања Федерације и Српске. То би довело до политичке стабилности на овим просторима, што је предуслов за економски и сваки други напредак.

• **Како видите Српску за пет година? Хоће ли још увек бити у саставу БиХ?**

– Пре или касније, Српска ће бити самостална или присаједињена Србији, али нека о томе одлуче грађани две државе. После успостављања независности, Српска може да се уједини са Србијом, да јој се присаједини или да са њом развија специјалне односе, засноване на слободи, равноправности и међусобној безбедности.

Радикали ће се вратити

• **У својим јавним наступима често сте подржавали борбу коју Војислав Шешељ води против САД и НАТО. Како оцењујете његово држање у Хагу?**

– Свим срцем подржавам борбу коју Шешељ води пред Хашким судом, али понекад не и начин на који то ради. Он је несумњиво велики правник, познаје историју, храбар је човек. Прави српски националиста. Свету разоткрива односе између народа на Балкану, као и историјске узроке и карактер ратова који су вођени на том простору.

Мржња већа него 1991. године

– Сам Додик каже да Сарајево доживљава као Техеран, а да за БиХ у спорту навија једино кад игра против Турске – каже Чанковић. – Српска и муслиманска омладина преко Интернета и Фејсбука воде прави рат. Босном се ваља више мржње него 1991. године. Знам много Срба, озбиљних људи, који су се у рату упорно изјашњавали за суживот, а сад неће да чују за Сарајево. Зато је најбоље да се разиђемо. Пре него што ђаво поново дође по своје.

Али мислим да понекад претера у изругивању том квазисуду, а онда медијска машинерија, која је под контролом Запада, то изругивање искористи да у други план потисне суштину његове одбране.

Шешељ је стварно на великим мукама, али „на оног кога воли, Бог ставља трнов венац“.

• **По вама, колико је за српски народ, а посебно Републику Српску, значајан Шешељев наступ у Хагу?**

– Он је аргументима доказао да Срби нису изазвали рат у БиХ, већ да су на рат били приморани. Доказао је да је наша кривица само у томе што овај пут нисмо дозволили да нас кољу, као 1914. и 1941. године, него смо се бранили.

Доказао је да у Сребреници није било геноцида, да је у питању велика подвала муслимана и западних обавештајних служби, и да Српска није геноцидна творевина.

И да није урадио ништа друго, довољно је да се његов одлазак у Хаг може оценити корисним за српске националне интересе.

• **Пратите ли телевизијске преносе Скупштине Србије?**

– Када сам у могућности, пратим. Волео бих да су у парламенту у Београду присутни и радикали. Осећа се њихово одсуство. Недостаје њихова борбеност, жар, аргументи и националне теме које су стално потенцирали. Мислим да Српска радикална странка није истрошена, напротив, овај предах може јој добро доћи да сагледа прво своје грешке, јер је сама крива за ситуацију у којој се наша, а да онда обновљена и подмлађена поново уђе у врхове политичког живота Србије. Ако ни због чега другог, а оно због несумњивог знања и ауторитета Војислава Шешеља, ја у то уопште не сумњам.

ДАНЕ ЧАНКОВИЋ (први с лева)

ПРОМЕНЕ У СРПСКОЈ РАДИКАЛНОЈ СТРАНЦИ

Немања Шаровић нови Шешељев заменик

- *Председник Српске радикалне странке иницирао бројне кадровске промене са циљем да странка што спремније дочека следеће изборе*

Пише: Милица Каран

Након ђурђевданских избора, а посебно формирања садашње владе, Српска радикална странка се налази у медијској блокади, већој од оне у којој се налазила после 5. октобра 2000. године.

Вероватно су и најзагриженији гледаоци телевизије и читаоци новина заборавили када су чули и прочитали неко саопштење Српске радикалне странке, иако их странка издаје готово свакодневно.

Београдски медији су у среду 31. октобра објавили да су се претходног дана спојиле издавачке куће Пингвин и Рендом хаус и да је Вук Јеремић два сата на Фејсбуку одговарао на питања, али је већина њих „заборавила“ да објави вест да је у Београду, у организацији СРС, одржан протестни скуп због доласка Хилари Клинтон у Србију.

До бирача преко интернета и Фејсбука

Својеврсна завера ћутања крши се само кад се укажу повод и прилика да се о странци објави нешто негативно.

– Због медијске блокаде којој је Српска радикална странка изложена, у јавности смо присутни само захваљујући интернету и Фејсбуку – каже Мирољуб Игњатовић, секретар Извршног одбора СРС. – Из тих разлога, све своје активности „избацујемо“ на страначки сајт и ширимо преко друштвених мрежа. Занимљиво је да у надметањима која се на тим мрежама повремено организују странка бележи одличне резултате.

Да би ставови СРС допрли до јавности, функционери странке, колико им то дозвољава тешка финансијска ситуација у којој се странка налази, настоје да што више непосредно, на терену, контактирају са члановима и симпатизерима.

Једна од важнијих страначких активности ове јесени су промоције

најновије књиге др Војислава Шешеља „Хашки глобалистички образац тоталитарног правосуђа“, којом аутор, чини се убојитије него икада, по ко зна који пут доказује да Хашки трибунал није ништа друго до савремена инквизиција НАТО и новог светског поретка.

Упркос медијској блокади, промоцијама присуствује велики број грађана. Оно што посебно радује јесте чињеница да је међу њима све више младих људи, који нису учлањени у странку.

Преко чланарине до права на избор

У току је наплата чланарине за 2013. годину. По одлуци Централне отаџбинске управе, чланарина је од 200 до 1.000 динара годишње, а износ зависи искључиво од жеље и могућности самих чланова.

– Ова акција ће бити искоришћена да се утврди бројно стање чланства. Сви који плате чланарину добиће нову чланску карту, у коју ће из старе бити преписани број и датум учлањења – каже Игњатовић.

Став највиших страначких органа је да се следеће године одрже скупштине свих општинских организација, како би се у страначки рад укључило што више нових активиста, који препознају и цене доследност којом се, без обзира на тешке ударце које трпе, странка и Војислав Шешељ боре за српске националне интересе.

За разлику од досадашње праксе, по којој су право да бирају и буду бирани за делегате општинских организација имали сви чланови, од сада ће то право имати само чланови који плате чланарину.

Нови чланови Централне отаџбинске управе

На упражњена места у Централној отаџбинској управи изабрани су Милорад Бојин, Драган Вукадиновић, Миљан Дамјановић, Дражен Дунђер, Звонко Михајловић, Љиљана Михајловић, Бојан Младеновић, Војин Павловић, Иван Петровић, Саша Сантовац и Ана Симоновић.

Кадровске промене

После ђурђевданских избора, на којима је странка први пут од оснивања остала без посланика у Народној скупштини, у Српској радикалној странци извршене су бројне кадровске промене, с циљем да странка што спремније дочека следеће изборе.

Одржане су три седнице Централне отаџбинске управе, на којима је највиши страначки орган, који руководи радом странке у Србији, БиХ и Црној Гори, попунио сопствене редове, изабрао потпредседнике странке, чланове Председничког колегијума, генералног секретара и главног и одговорног уредника „Велике Србије“.

Доктор Војислав Шешељ преузео је на себе највећу одговорност за лош изборни резултат и понудио оставку на функцију председника странке, али је Централна отаџбинска управа једногласно донела одлуку да Шешељ остане на тој позицији и овластила га да предложи потпредседнике странке и кандидате за упражњена места у Председничком колегијуму.

На предлог председника странке, већином гласова, изабрани су нови чланови Председничког колегијума, тако да ово тело сада ради у саставу: проф. др Војислав Шешељ, Немања Шаровић, Милорад Мирчић, Драган Тодоровић, Зоран Красић, Дејан Мирковић, Вјерица Радета, Александар Дражић, Ђурађ Јакшић, Наташа Јовановић, Петар Јојић, Љубомир Краговић, Љиљана Михајловић, Срето Перић, Гордана Поп-Лазивић, Милован Радовановић, Бранислав Ранкић, Ана Симоновић и Милан Ђук.

За потпредседнике ЦОУ изабрани су: Немања Шаровић, Милорад Мирчић, Зоран Красић, Дејан Мирковић и Вјерица Радета.

Немања Шаровић је изабран за заменика председника странке и вршиоца дужности председника Извршног одбора. Милорад Мирчић задужен је за организациона и финансијска питања, Дејан Мирковић за спољну политику, Зоран Красић за правна питања и одбрану Војислава Шешеља, а Вјерица Радета за формирање Политичког савета Српске радикалне странке.

На место главног секретара ИО изабран је Мирољуб Игњатовић.

За генералног секретара изабрана је Ана Симоновић, а **за главног и одговорног уредника „Велике Србије“** Душан Марић.

ЗВЕЗДАРА: Активисти Градског одбора СРС Београд

Чланство остаје верно странци

– Чињеница је да је лош изборни резултат уздрмао чланство и неким „помогао“ да дигну руке од странке – истиче Мирољуб Игњатовић, секретар Извршног одбора.

Има међу њима и људи који су у странци били из убеђења и дугогодишњих активиста, али је највише оних који су ту били из личних, углавном материјалних, интереса.

Али, нисмо изузетак. Исто се догађало и догађа и у другим странкама.

Према информацијама које добијамо из општинских одбора, немамо више од педесетак случајева да су људи дошли и вратили чланску карту.

Поређења ради, 2.000. године то се масовно догађало.

Усправили смо се гада, усправићемо се и сада.

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА: Александар Дражић (у средини), члан Председничког колегијума и председник Градског одбора СРС Београд и Бојан Младеновић, члан Централне отаџбинске управе СРС, са сарадницама

НЕ ДАМО ДА СЕ ЗАБОРАВИ

Милијарде са Кипра, 1.000 евра, Фијат...

- Ако борба против криминала и корупције нове владе није само пука пропаганда, надлежни органи ће расветлити три афере у којима је један од актера тадашњи и садашњи министар Млађан Динкић

**Пишу: Драгица Кнежић
и Марија Јакимовска**

Пошто нова власт обећава бескомпромисан обрачун са криминалом, подсећамо на неколико неразјашњених афера чије расветљавање грађани очекују, јер се директно тичу њиховог материјалног положаја.

Одабрали смо афере у којима је актер и један од три стуба садашње владајуће коалиције, министар финансија Млађан Динкић.

Бајка о 1.000 евра

Пре четири године тадашњи министар Динкић обећао је да ће сви грађани, који се пријаве, од продаје акција јавних предузећа добити по 1.000 евра.

Под условом да на председничким изборима победи Борис Тадић, а на парламентарним изборима ДС и Динкићева Г-17, које су на изборима учествовале са заједничком листом „За европску Србију“.

Листа је победила на изборима и формирала владу, Тадић је постао председник, Динкић министар, задужен баш за економију, али се испоставило да је обећање о 1.000 евра било лаж.

Када се прошле године посвађао са Тадићем, Динкић је признао да је у позадини приче о 1.000 евра била његова жеља да Тадић победи на изборима.

Подсећамо, за учешће у овој акцији Динкић и остали министри придобили су око 5 500 000 грађана. Ни Јосип Броз и Слободан Милошевић никад нису успели да намагарче толико Срба.

Људи су данима чекали у редовима и плаћали појединачно „учешће“ од 1.500 динара (по тадашњем курсу 20 евра), па се по том основу у државну касу слило 110 милиона евра.

Међутим, уместо по обећаних 1.000, наивни Срби су добили по 50 евра.

Уместо 5,5 милијарди евра, држава је својим грађанима исплатила 275 милиона евра.

Овде се не ради о класичном предизборном обећању типа „рекли, па порекли“, већ о конкретној акцији иза које су стајале влада и држава. Неколико министара и других високих државних функционера је злоупотребило свој положај и државу, да би обмануло грађане и добило њихове гласове.

Обавеза истражних и правосудних органа јесте да овај предмет извуку испод тепиха, напосред утврде која су све лица учествовала у овој работи и изведу их пред лице правде.

Где несташе „милијарде са Кипра“?

У време док су били у опозицији, лидери коалиције ДОС тврдили су да су Милошевић и његови сарадници опљачкали најмање десетак милијарди долара и те паре изнели на Кипар.

Наводно, на Кипру су завршиле паре од „старе“ девизне штедње, паре из зајма за привредни препород Србије, новац од царине и новац који је „режим“ зарадио шверцом дроге, цигаретама и нафтом.

Након рушења Милошевића, „демократски“ лидери су још неколико година грађане Србије замајавали причом о српским милијардама на Кипру.

У томе су предњачили Веља Илић, Мирољуб Лабус, покојни Владан Батић и Динкић, који је ишао на Кипар и изјављивао да је парама ушао у траг.

Формиран је и државни тим за проналажење „кипарских“ милијарди.

Милошевићев близак сарадник Михаљ Кертеc је у једном судском поступку објаснио како је на Кипар у џаковима изнето 508 милиона тадашњих немачких марака.

Углавном редовним авионима ЈАТ-а (могуће да је тадашњи директор ЈАТ-а Жика Петровић и убијен због послова везаних за те транспорте), али и у специјалним летовима два авиона тадашње савезне администрације – „falcon FA-50“ и „lear Jet LJ 25“.

Утврђено је да је новац у највећој мери изношен преко Београдске банке, чији је директор била Борка Вучић, која је у пријатељској земљи, ради лакше мутљавине с новцем, основала предузећа „ANTEXOL“, „BROWNCOURT“ и још шест сличних оф шор компанија. Те компаније су имале више од 250 рачуна у тадашњој Попилар, а садашњој Лаики банци.

Зна се и да је оних 508 милиона марака чије је изношење Кертеc признао,

МИНИСТАР МЛАЂАН ДИНКИЋ: Признао да је због Тадића намерно обмануо милионе грађана

КОФЕРИ КАО СУДБИНА: Овако су изношене милијарде на Кипар

у „Популар банци“ уплаћено на рачун извесне Радмиле Будишин из Београда. Наравно, новац су подигли и потрошили „крупнији играчи“.

Зна се и да је документација о делу новца који је изношен, осим у Београдској банци, постојала и у Народној банци Србије, у згради која се налази у Булевару краља Александра. Зна се и да су наоружани извођачи државног удара 2000. године упали баш у ту зграду.

Зна се и да је та документација нестала.

Зна се довољно, али на државни рачун са Кипра није враћен ни један долар.

Уместо у буџет, добар део тог новца је враћен у Србију преко разних офшор компанија које су регистроване на Девичанским острвима и сличним рајевима за прање новца. Тим новцем у процесу приватизације покуповано је на десетине предузећа.

И управо је то оно што истражни и правосудни органи треба да утврде – ко су власници тих компанија, како су дошли у посед новца и како од њих надокнадити оно што су украли од државе.

То је нит после које ће клупко почети да се одмотава и преко које ће се стићи до одговора на питања која грађане муче колико и опљачкани новац.

Најважније је, да ли је неко из досовске власти дошао до дела опљачканих „кипарских“ милијарди, склопио дил са онима код којих је новац пронађен и заташкао цели случај.

Колико Србију кошта „фијат“?

Посао са „Фијатом“ прошла власт је пре четири године назвала послом века. Пљуштала су обећања о годишњој производњи 100.000 аутомобила, који ће преплавити не само српско већ, за

хваљујући царинским повластицама, и руско тржиште.

У хвалама посла са „Фијатом“ посебно је претеривао Динкић. Јер је одабрао Крагујевац као једну од својих најважнијих страначких и коалиционих база, у коју ће, користећи министарску позицију, усмеравати стране инвестиције. И тако себи обезбедити нови посланички мандат и нову министарску функцију.

Прича је спала на скромну производњу новог аутомобила, која је почела ове године и која је потенцијалне купце у Србији оставила равнодушним. Не само због цене од 13.000 евра.

Колико год грађане не занима нови „фијатов“ аутомобил, толико их занима одговор на питање да ли у несуђеном послу века „Фијат“ инвестира у Србију или Србија инвестира у „Фијат“.

Откуд ово питање? Отуд што се стиче утисак да је у овај посао српска

страна уложила много више него италијанска.

У кампањи за изборе 2008. године, када је договорен посао са Италијанима, објављено је да ће они у овај посао инвестирати 700 милиона евра. Те паре нису стигле у Крагујевац.

У исто време, процењује се да су држава и Крагујевац, преко земљишта и разних олакшица, у брак са Италијанима унели више стотина милиона евра.

Јавност је била запањена када је пре два месеца објављена вест да су Италијани незадовољни јер им Србија дугује 40 милиона евра.

Још више се запањила када су се, брже боље, огласили и влада и председник Србије, са извињењима и изјавама да ће дуг ускоро бити измирен. Без икаквог објашњења о каквом се дугу ради.

Италијани тврде да дуг постоји на основу уговора који је потписан када је „посао века“ склопљен.

Проблем је у томе што нико не зна шта у том уговору тачно пише, а посебно које је обавезе његовим потписивањем преузела српска држава.

Повереник за информације од јавног значаја Родољуб Шабић је затражио да му се достави копија уговора. Добио је копију у којој су најзначајнији делови уговора, управо они чији садржај највише занима српску јавност, потпуно затамњени.

Поставља се питање шта је то влада Мирка Цветковића крила од својих грађана.

Одговор на то питање треба да да садашња влада. И њен министар Млађан Динкић.

БОРИС ТАДИЋ: Брате Млађо, како да провозамо бираче?
МЛАЂАН ДИНКИЋ: Брате Борисе, да их слажемо!

СРБЕ ПОЛИТИКА СТАЛНИХ УСТУПАКА ДОВЕЛА ДО НАЦИОНАЛНЕ КАТАСТРОФЕ

Од уступка до уступка, од Книна до Београда

- Разменили смо територије и становништво. Ми смо њима дали наше земље, а они нама наше људе. (Александар Чотрић)

**Пишу: Ратко Личина
и Ивана Петковић**

У новијој европској историји, ако се не рачуна време два светска рата, нема примера да је један народ изложен толикој неправди као што је у последњих 20 година изложен српски народ.

Размере те неправде најбоље се могу видети на поређењу судбине Републике Српске Крајине и Косова и Метохије, односно судбине Срба у Хрватској и Шиптара у Србији.

У бившој СФРЈ, српски народ у Хрватској био је носилац државотворности, један од два конститутивна народа. Устав СР Хрватске био је јасан: „Хрватска је држава хрватског народа и српског народа у Хрватској.“

Шиптари су били мањина на Косову и Метохији, а Косово и Метохија само аутономна покрајина унутар Србије.

По свим међународним правним нормама, Срби у Хрватској имали су право на издвајање из Хрватске, а Шиптари нису имали право на издвајање из Србије.

Штап без шаргарепе

Када их је Туђманов усташки режим кршењем Устава прогласио за националну мањину и почео са њиховим физичким прогоном, Срби у Хрватској формирали су РСК, коју је Савет безбедности прогласио за зону под заштитом Уједињених нација.

Иако је та резолуција СБ још увек на снази, РСК је већ 17 година окупирана. Осим протераних Крајишника, Владе РСК у прогонству и Српске радикалне странке, више је нико и не спомиње. Срба скоро да нема ни у Крајини, ни у Хрватској. Протерани су.

Али Срба нема ни на Косову и Метохији. И одатле су протерани, а Шип-

тари су, под заштитом НАТО и ЕУ, српску покрајину прогласили за независну државу, са чијим представницима нова влада Србије води разговоре „о нормализацији односа“.

То је резултат политике уступака, коју српски политичари, од Книна, преко Бањалуке, до Београда, воде већ 20 година.

Кад је Милошевићев режим, ради уступака Западу, издао РСК, говорило се да ће се жртвовањем Крајине сачувати Косово и Метохија. Срби су изгубили и једно и друго.

Издају РСК, а затим и Босанске крајине, од стране Београда, Запад је схватио као слабост Србије и зелено светло да се настави са отимањем српских територија, такозваном политиком „штапа и шаргарепе“. У којој Срби редовно добијају само штап.

Подвала

Захваљујући политици трулих компромиса, Срби су преко ноћи пристали и на подвалу да су Караџић, Младић и Мартић, које су колико јуче опевали као хероје, ратни злочинци које треба послати у хашку тамницу, да им тамо суди НАТО суд.

Косово се бранило у Книну

Угледни светски аналитичари се слажу у једном: да је Србија, као матична држава српског народа, али и као гарант Венсовог плана и постојања РСК, бранила и одбранила српску аутономију у Хрватској, не би изгубила ни Косово. Нити би стрепела од тога хоће ли се „кнински“ и „косовски“ сценарији догодити у Рашкој области и Војводини.

Само неколико месеци после пада РСК, Република Српска, иако је била победница рата у БиХ, захваљујући притисцима званичног Београда, прво је присиљена да, кроз серију договорених и фингираних војних пораза, Хрватима и муслиманима преда 10 одсто територије, са 13 општина. Затим је Дејтонским споразумом, који је потписао Слободан Милошевић, приморана да остане у БиХ – карикатури од државе, која је новом светском поретку и Америци послужила за низ експеримената у циљу усавршавања новог начина контролисања држава које су формално слободне, а суштински имају статус колоније.

Највећи међу тим експериментима је постављење високог представника као господара – намесника, који је, онако успут, комплетну Републику Српску обезглавио, „очистио“ је од руководећих кадрова који су ту српску земљу у рату и створили.

Смењивањем и забраном политичког деловања за преко 260 водећих срп-

ских политичара у БиХ, Запад је показао своју праву намеру према Србима, а Срби, Република Српска и Србија прихватањем тог правног насиља послали су још један сигнал својим тлачитељима да су спремни за нова понижења.

И она су уследила отимањем Косова и Метохије.

Уместо да се Српство брани и одбрани на рубовима – у српским крајинама, а кућу је најлакше бранити на улазним вратима, за само пет година политиком уступака, од губитка Книна и Сарајева, дошло се до тога да се Српство брани на београдским мостовима.

Да несметано воде губитничку политику, београдским властима су помогли медији и бројне невладине организације, који су годинама српски народ у Србији, али и изван Србије, учили и научили да себично размишља: да је Книн негде далеко, да је Српска тамо преко Дрине, да је Косово шиптарско. И да „мир нема алтернативу“. Мир у мом дворишту. А то што преко плота, у суседном дворишту, разбојници брату деду убијају и собу по собу отимају... нема везе.

Почело са Западном Славонијом

Прва територија којом је плаћена цена такве политике била је Западна Славонија. И ником ништа. Уместо мобилизације, тог и следећег дана широм Србије организовани су првомајски урнци.

А како је и могло другачије кад је вест о тој националној трагедији објављена тек у 17. минути Дневника Радио телевизије Србије.

Од бриге за Славонијом нису се много претргли ни Срби у Републици Српској, а богами ни они у Книну. Првима је Славонија била „преко Саве“, а другима и преко Саве и преко Уне.

Непријатељ, оличен у САД, ЕУ и НАТО-у, није се, како су то наивни веровали, зауставио на окупацији РСК и сакаћењу Српске, већ је наставио даље черечење српског животног простора – ударајући на Косово, оно што је најсветије у српском историјском памћењу.

Кршећи Повељу УН и све норме међународног права варвари из 17 земаља НАТО у пролеће 1999. године врше агресију на Србију и српске градове и села засипају са 20.000 тона бомби.

Наивним Србима је ово представљено као обрачун са Милошевићем и његовим режимом. Борба за демократију. По систему: „Убијамо вас, да би вас ослободили“.

Упркос 100 пута надмоћнијем агресору, Срби војнички успевају да одбране сваки педаљ Србије, а онда поново чине уступак и Косово предају на управљање шиптарским терористима и НАТО-у.

Видовдански грех

Убрзо након преузимања власти, Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница, који су били барјактари петооктобарског пуча, успели су да убеди Србе да

НАТО на власт довео своје

Завршни ударац у рату против своје државе и народа, Срби су извели сами. Уместо да бране или бар жале КиМ, они су годину дана касније, 5. октобра 2000. године, извршили државни удар и на власт у Београду довели плаћенике Запада.

Све по сценарију НАТО-а. По сценарију монструма који су 78 дана бестијално, из 700 авиона, бомбама убијали српску децу, рушили школе, мостове, обданишта, болнице....

им је Милошевић непријатељ, а Хавијер Солана, злочинац који је издао наредбу за бомбардовање српског народа, пријатељ.

Сходно томе, Солана је позван у Београд, где је дочекан уз највише почасте. И црвени тепих. Кад су у Вашингтону и Бриселу видели како Срби воле Солану, како поштују убице своје деце, истог су овластили да у њихово име води све преговоре са Београдом.

После тога, теоретски, на папиру, Србију су водили Коштуница и Ђинђић. У пракси, Србијом су ведрили и облачили Солана и амерички амбасадор у Београду Монтгомери.

Док су Америка и НАТО, преко Солане и Монтгомерија у Београду, својих окупационих генерала и разних Кушнера у Приштини, спремали ово што данас имамо – Републику Косово, један од архитеката „демократских промена“ Зоран Ђинђић је булазнио да ће косовско питање бити решено само по себи, демократизацијом Србије.

Уз помоћ „пријатеља“ са Запада. Оних са бомбама. Да би их уверили у своју лојалност, Коштуница и Ђинђић су сопствени народ излагали понижењима која и данас изгледају незамисливо.

Највеће је свакако хапшење српских генерала који су командовали одбраном Србије од НАТО агресије и њихово изручење суду тог војног савеза.

Врхунац те издаје, тог националног понижавања, било је хапшење Слободана Милошевића и његово изручење у хашку тамницу. И то на један од највећих националних и верских празника српског народа – Видовдан.

Граница „стигла“ до врха Копаоника

Циљ је био јасан – додворити се Западу, а код свих Срба који нису спремни да прихвате окупацију домовине згазити национално достојанство, избрисати и сећање на славне догађаје који су од Видовдана направили дан толико значајан за српску духовну вертикалу.

Како сада злокобно звучи изјава Зорана Ђинђића дата тог дана: „Данас између небеске и земаљске Србије – бирамо земаљску!“

Пре 20 година српска војничка граница била је иза Книна. Срби су пева-ли: „Каже Туђман граница му Дрина, сад му Дрина тече око Книна“.

Сад је граница на Копаонику. А кад је Војислав Шешел 1991. године изјавио да је крајњи циљ САД и Запада да Србима отму и територије у Хрватској, и територије у БиХ, али и Косово и Метохију, Рашку област и Војводину, и да се Београд и Косово и Метохија бране у Книну, већина Срба се смејала и одмахивала руком.

ЈУЖНИ ТОК ИСТОРИЈСКА ШАНСА ЗА ЗАОКРЕТ СРБИЈЕ ОД АМЕРИКЕ ПРЕМА РУСИЈИ

Заштита од НАТО

- Руски стратешки пројекти попут Јужног тока спречавају даље распарчавање Србије, смирују сепаратистичке тежње и доносе пет милијарди евра

Пише: Борис Алексић

Градња Јужног тока почиње пре рока, у децембру 2012. године. Србија у том периоду очекује посету руског председника Владимира Путина, који би требало да присуствује отварању радова на српском делу гасовода. За нашу државу, која се налази у озбиљној кризи, овај догађај може да представља историјску прекретницу.

Србија добија јединствену прилику да се, после две деценије трпљења њиховог терора, ослободи уцена Вашингтона и Брисела, ојача суверенитет и територијални интегритет, економски се опорави, осигура енергетску безбедност у 21. веку, заузме позицију регионалног лидера која јој припада и ојача свој геополитички положај.

411 км гасовода

Предвиђено је да Јужни ток – магистрални гасовод преко територије Србије пролази у дужини од 411 километара. Процењено је да ће изградња дела Јужног тока који пролази кроз Србију коштати око 1,9 милијарди евра, док ће поред тога наша земља моћи да привуче још око 1,5 милијарди евра директних инвестиција.

Капацитет гасовода износиће 63 милијарди кубних метара гаса годишње. Циљ Москве је да градњом Северног и Јужног тока осигура несметану испоруку гаса Европи, која више не би зависила од Украјине, са којом је Русија имала честе спорове око испоруке гаса преко њене територије.

БЕОГРАД: Бомбардована зграда Генералштаба ЈА

РУСКО-СРПСКА ВЕЗА: Траса гасовода Јужни ток

Руски гигант „Гаспром“ има 51 одсто власништва у компанијама које граде Северни ток, док остатак припада Немцима и Холанђанима. Исти удео „Гаспром“ има у заједничком руско-српском предузећу које учествује у градњи српске трасе Јужног тока.

Главни конзорцијум који је носилац целокупног пројекта Јужни ток чине Гаспром са 50 одсто, италијански ENI са 20 посто, немачки BASF и француски EDF са по 15 одсто удела. Ово је још једна важна улога гасовода, јер ови економски гиганти обједињују целу Европу, чији је део, наравно, и Русија и превазилазе вештачке политичке поделе које су наметнуте од стране САД.

За 25 година експлоатације, гасовод би Србији требало да донесе око 4 000 000 000 евра прихода од такси за транспорт гаса, које наша земља годинама плаћа другим државама.

5 000 радних места

Изградња ће отворити између 2 500 и 5 000 нових радних места и упослити посусталу грађевинску оперативу, дајући замајац целој привреди.

Јужни ток ће имати и своје јако обезбеђење, јер Русија, попут САД и других земаља, озбиљно схвата безбедност својих гасовода. Овај пројекат ће отупети уцене ЕУ усмерене ка Србији, јер ће Брисел зависити од испорука

руског гаса који ће пролазити кроз српску територију.

Из тих разлога, САД и ЕУ покушавају да угрозе Јужни ток, а од Србије захтевају да обезбеди алтернативу руском гасоводу. Тај захтев су у Београд донеле Хилари Клинтон и Кетрин Ештон. Циљ је јасан: спречити изградњу Јужног тока и јаче везивање Србије за Русију.

Руски „Гаспром“, тј. „Гаспромнефт“, који је већински власник НИС-а, већ увелико помаже опоравак Србије, што најутицајнији медији у Београду (под контролом Запада) прећуткују.

Исти ти медији и данас актуелни министар Динкић су укључени у пропагандни рат против „Гаспрома“ још од 2008. године, када су истицали да је НИС продат за мале паре или „свега 400 милиона евра.“

Намерно су прећутали чињеницу да је у том тренутку НИС био пред банкротом и да су заједно са њим Руси добили и 33 милијарде динара губитка и готово једну милијарду долара дуговања! На исплату отпремнина вишка радника потрошено је седам милијарди динара.

1 500 000 000 евра

„Гаспромнефт“ је 2011. године платио још око 40 милиона евра за 5,15 одсто акција откупљених од малих акционара и у програм модернизације уложио 500 милиона евра.

У Панчеву запослили 1 600 радника

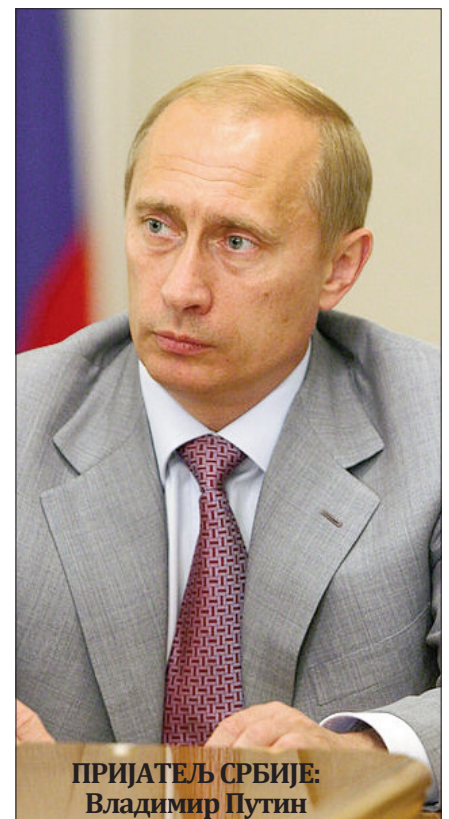
Само на реконструкцији Рафинерије Панчево ангажовано је око 1.600 људи. Дугорочни карактер инвестиционог програма омогућиће повећање тог броја, што је у ситуацији када је преко 20 одсто радно способног становништва Србије незапослено од највећег националног интереса.

При том се инвестициони програм НИС-а, без кредитних средстава која издваја „Гаспромнефт“, сваке године повећава (у 2010. години раст је износио 87 процената у поређењу са 2009. годином, а у 2011. години – 300 одсто у поређењу са 2010. годином) и обухвата модернизацију малопродајне мреже, увођење нових технологија производње угљоводоника, реализацију еколошких програма итд.

У периоду од 2009. до 2011. године за те циљеве је потрошено 53,85 милијарди динара, враћено је око 500 милиона долара банкарских кредита, а укупан обим уложених средстава, и то без инвестиција у социјално значајне пројекте, износио је око 1,5 милијарди евра, по чему је НИС постао лидер у Србији!

Управни одбор НИС-а је већ усвојио нови план инвестиција, чији ће пакет за наредне три године износити још 1,5 милијарди евра, што је у свом писму поводом завршетка радова у Рафинерији Панчево потврдио и председник Русије Путин.

НИС је компанија за коју су били заинтересовани британски BP, аустријски OMV и мађарски MOL. Иако је „Гаспромнефт“ имао профитабилније понуде у Европи, он се одлучио за куповину НИС-а, који је био у дуговима, са застарелом опремом, суочен са конкуренцијом у региону која је већ прошла процес модернизације.

ПРИЈАТЕЉ СРБИЈЕ:
Владимир Путин

КАКАВ ЈЕ ПОЛОЖАЈ СРБА У СУСЕДНИМ ДРЖАВАМА

Најгоре у Албанији, најбоље у Румунији

- Према званичним подацима у Мађарској живи око 5.000, у Македонији 40.000, у Албанији 25.000, у Румунији 15.000, а у Бугарској само око 1.500 Срба

Пишу: *Вера Канлић*
и *Славица Илић*

Србија је од почетка ратних сукоба у СФРЈ 1991. године изложена сталним оптужбама да у довољној мери не поштује права мањинских народа који у њој живе.

У изношењу оптужби на рачун Београда надмећу се Албанија, НАТО, САД, Хрватска, Европска унија, муслиманска влада у Сарајеву и Мађарска.

Народски речено, свака „шуша“ из комшилука се осећа слободном да, без разлога и аргумената, оптужи Србију да не поштује права њене мањине.

Страну „коњицу“ у стопу прати неуморна домаћа пешадија, у виду бројних невладиних организација, које се финансирају из иностранства.

У Словенији

ни национална мањина

Чињенице говоре да националне мањине у Србији имају већа колективна права него и у једној другој европској држави. Толика да се понекад стиче утисак да је ово држава равноправних народа муслимана, Шиптара, Мађара, Влаха и Хрвата и српске националне мањине.

Словенац Јелко Кацин, специјални извештач Европског парламента за Балкан, кад год дође у Београд, не пропусти прилику да подучи Србе како треба да националним мањинама дају још већа права.

Кад заврши придику, седа у авион и враћа се у своју Словенију, у којој 10.000 Срба већ 20 година живи у својеврсном кућном притвору, јер немају пасош. А пасош не могу да добију зато што су им „демократске“ власти у Љубљани 1992. године одузеле држављанство.

Ти људи су пре избијања рата живели и радили у Словенији, били њени

држављани, али су одједном постали „реметилачки“ фактор којег треба удаљити из „дежеле“.

Они већ 20 година живе у својеврсном резервату, без држављанства и путних исправа. За то време Словенија „извози“ демократију и људска права. Највише у Србију.

Иако су по бројности трећи народ, одмах иза Словенаца и Италијана, Срби у тој држави немају чак ни статус националне мањине.

У Хрватску се вратио сваки петнаести

Пре 18 година, на противустанан начин, Србима у Хрватској одузет је статус народа, чиме је настављен пројекат истребљења српског народа у Хрватској, који су направили Римокатоличка црква, НДХ и Анте Павелић.

Хрватска још води рат

Посебно значајно место у спречавању повратка Срба у Хрватску имају стална хапшења и малтретирања Срба повратника, по лажним и тајним оптужницама, за наводне ратне злочине.

Број тих оптужница је тајна, људи се хапсе без икаквог правила, тако да практично нико није сигуран.

Забележени су случајеви да су Срби Крајишници и по 5-6 пута одлазили у Хрватску, тамо и живели, да би тек приликом седмог или осмог преласка границе били ухапшени.

У склопу реализације тог пројекта, од 1991. до 1995. године око 700.000 Срба истерано је из Хрватске. После рата само њих 40.000 успело је да се врати у завичај.

Већ 15 година Хрватска одбија да Србима врати 50.000 отетих станова.

Срби који су се вратили из прогонства, добијају вишеструко мање средстава за обнову у рату уништене имовине него Хрвати.

Србима је скоро онемогућено да добију неко значајније место у државној служби, а знатно им је отежано и добијање документације потребне за обнову кућа и остваривање других права. Која им, на папиру, припадају, али у стварном животу не постоје.

Једноставно, Срби у Хрватској су грађани другог реда.

СРБИ У АЛБАНИЈИ: Полазници курса српског језика

СРБИ У АЛБАНИЈИ: Паљење Бадњака

У Црној Гори мања права од Албанаца

Црногорски генерал Јово Капичић, који је својевремено био један од првих „безбедњака“ Титове Југославије, сведочи да после Другог светског рата Црногорци који су дошли да живе у Београду и Србији један другог нису питали „ђе радиш?“, него: „ђе руководиш?“

Од тада до данас мало се шта променило. Уз ретке изузетке и прекиде, држављани Србије пореклом из Црне Горе у Београду воде и државу, и привреду и мафију.

Истовремено, у српској Црној Гори Срби су национална мањина.

Да би лакше дошли до посла, да би избегли шиканирања на радном месту и у свакодневном животу, Срби у Црној Гори принуђени су да се изјашњавају као Црногорци.

На КиМ глинени голубови

На Косову и Метохији Срби живе у гету.

Неколико хиљада је убијено, 250.000 је протерано, порушено је више од 150 цркава и манастира, затрто око 1.500 гробаља и црквешта, отето неколико десетина хиљада имања и станова, посечено неколико хиљада воћњака, а Срби који су остали да живе под влашћу шиптарске парадржаве и њеног старатеља НАТО пакта изложени су свакодневном терору и шиканирању, убиствима, уништавању или отимању имовине.

горској православној цркви и одрекну припадности Српској православној цркви, која муку мучи да од распопа Дедејића и његових јалијаша одбрани своје храмове и другу имовину.

У БиХ уништено 520 српских села

Муслимани и Хрвати су се масовно вратили у Републику Српску и обновили своја села. На другој страни, **најмање 520 насеља у Федерацији БиХ, у којима су пре рата живели искључиво Срби, више не постоји.**

Локалне власти су у рату протерале или побиле њихове становнике, а после рата спречиле повратак преживелих.

Од великих, прелепих села, у којима је живело и по неколико хиљада људи, остале су зидине кућа које су Хрвати и муслимани запалили, порушена сеоска гробља, посечени воћњаци и њиве зарасле у коров.

У многим градовима Федерације БиХ број Срба може се на прсте израчунати.

Пре рата у Купресу је живело преко 2.000 Срба, који су чинили 65 одсто градског становништва, а у свом посе-

15.000 Срба живи без струје

О положају Срба који су успели да се врате у Федерацију БиХ следећи податак све говори: **у најмање 70 српских насеља, у којима живи укупно 15.000 становника, међу којима и 2.000 деце, још увек нема електричне енергије.**

А од рата је прошло 17 година.

СРБИ У АЛБАНИЈИ: Митрополит црногорско-приморски Амфилохије у посети порушеној православној цркви у околини Скадра

ПОСЛЕДЊИ ТРАГОВИ: Српска православна црква у Мађарској

ду имали две трећине земљишта и кућа. Сада у Купресу живи само петоро Срба старије животне доби.

У Бихаћу је пре рата живело 16.000 Срба, сада их има 380. И у другим градовима, стање је исто или слично.

Најмасовније етничко чишћење извршено је у Сарајеву – истом оном у којем се политичари из Београда, међу њима и доскорашњи председник Србије Борис Тадић, редовно и радо муслиманима извињавају за стварне и измишљене злочине које је над њима починила српска војска.

Од предратних 160.000, сада у Сарајеву живи само 7.000 Срба. Немају право на рад, а камоли на руководећа радна места у предузећима и политичке функције.

У Албанији не смеју да се изјасне да су Срби

Албанци у Србији већ 60 година имају све. Слободно испољавају веру, имају своје школе и универзитете, своје новине и представнике у парламенту, а у више наврата обављали су највише државне функције. Албанац Синан Хасани био је председник Југославије.

Имали су аутономију, а сад на територији Србије праве засебну државу. За тих 60 година, док су Албанци у Србији имали иста права као и Срби, Срби у Албанији су скоро потпуно асимилвани.

За 450.000 Хрвата 400 милиона евра, за 4.000.000 Срба 40 милиона евра

У последњих годину дана, скоро да није било седмице а да неко од чланова ове и претходне владе није боравио у БиХ.

Неки су путовали због тога да би присуствовали свадби, други да би слушали Дина Мерлина и Халида Бешлића, трећи да би срцу испунили жељу и „попили праву турску каву“... али сви под изговором јачања специјалних веза између Србије и Републике Српске и бриге за српски народ у дијаспори.

У пракси, та брига изгледа овако: Хрватска је прошле године Хрвате у БиХ, којих има мање од 450.000, помогла са 400 милиона евра. Србија је све Србе изван Србије, којих има више од четири милиона, помогла са укупно 40 милиона евра.

Нико нема представу чак ни о њиховом бројном стању, јер је то табу тема. На свим до сада извршеним пописима становништва у Албанији Србима је било забрањено да се изјасне као Срби.

У Албанији ради само једна, тек недавно отворена, школа на српском језику. А како нема организованог учења српског језика и правописа, већина Срба не зна српски језик.

Тек у последње време, уз помоћ Митрополије црногорско-приморске, неколико удружења Срба у Албанији организује курсеве српског језика.

Што се тиче учешћа у законодавној и извршној власти, Срби ће се вероватно пре домоћи Марса него бар једног места у албанском парламенту.

Срби у Албанији ћуте, званични Београд ћути, Хашим Тачи и НАТО на Косову и Метохији праве независну државу, а Риза Хаљими у Скупштини Србије држи тираде о угрожавању људских права Албанаца у Србији.

У Македонији „недостаје“ 100.000 Срба

Од некад већинског народа, по последњем попису становништва, у Македонији је остало око 40.000 Срба, мада се процењује да њихов број премашује 150.000. Остали су асимиловани у Бугаре или Македонце. Прво од стране Бугара, затим комуниста, а на крају од власти самосталне Македоније. Имају само три школе у којима се настава изводи на српском језику, све три у сеоским срединама.

Повремено имају по једног посланика у Собрању, а захваљујући оружаном побуну Албанаца у Западној Македонији 2001. године, поново имају статус конститутивног народа, који им је одузет након распада СФРЈ.

Лепо је што Србија води рачуна о положају националних мањина, али није лепо то што не води више рачуна о Србима у другим државама и не захтева да и они имају иста права као и припадници тих народа у овој држави.

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА: Муслимани уништили српско гробље

СРПСКА ЦРКВА У АРАДУ:
Задужбина Саве Текелије

Најмање се зна о положају Срба у Бугарској, којих је, према званичним подацима, остало само око 1500, највише у Софији и околини.

Срби немају свог Јожефа Касу

Срби у Мађарској могу само да сањају да, попут Мађара у Србији, имају свог потпредседника владе, као што је то Јожеф Каса био у влади Зорана Ђинђића.

Мађари у Србији редовно имају по више својих представника у српском парламенту, док Срби у прелепу зграду парламента у Будимпешти могу да уђу само као туристи.

Од народа који је исписивао најславније странице мађарске историје, и чије се бројно стање мерило стотинама хиљада, након грубе асимилације по свим основама, остало је само 5.000 оних који се изјашњавају као Срби!

Имају све, а нестају

Од балканских земаља Срби најбољи статус имају у Румунији. Имају једног посланика у парламенту, право на српски језик у школама, штампају своје новине „Наш глас“ и имају своју црквену организацију.

Нажалост, све то није довољно да се заустави процес асимилације, па је број оних који се у Румунији изјашњавају као Срби спао на 15.000.

ПРЕДСЕДНИК СРБИЈЕ НЕ МОЖЕ ДА БУДЕ ЧЛАН САВЕТА ЗА НАЦИОНАЛНУ БЕЗБЕДНОСТ

Стартовали кршењем Устава

- *Усвајањем Закона о измени Закона о основама уређења службе безбедности владајућа коалиција је мандат започела кршењем Устава*

Пише: Вјерица Радета

Председник Републике, на основу члана 112 Устава, „представља Републику Србију у земљи и иностранству, указом проглашава законе, у складу са Уставом, предлаже Народној скупштини кандидата за председника владе, пошто саслуша мишљење представника изабраних изборних листа, предлаже Народној скупштини носиоце функција, у складу са Уставом и законом поставља и опозива указом амбасадоре Републике Србије на основу предлога владе, прима акредитивна и опозивна писма страних дипломатских представника, даје помиловања и одликовања и врши друге послове одређене Уставом.

Председник Републике, у складу са законом, командује војском и поставља, унапређује и разрешава официре Војске Србије.“

Надлежности председника су прецизно дефинисане и ниједан орган, ниједна грана власти не могу и не смеју да их смањују или проширују, али ни да успостављају нове надлежности.

Скупштина је донела Закон о председнику Републике у складу са својом обавезом из члана 121. Устава Републике Србије. Одредба члана 3. овог закона, која регулише надлежности председника Републике гласи:

„Надлежности председника Републике одређене су Уставом. Уставом одређене надлежности председника Републике могу се разрадити законом или другим прописом само ако то Устав изричито допушта или ако то налаже њихова природа“.

Очигледно је, дакле, да се законом могу само разрадити надлежности

председника Републике које су одређене Уставом Републике Србије али да не постоји уставна могућност да се надлежности председника могу на било који начин мењати.

С обзиром да ниједан орган не може проширивати надлежности председника Републике, неуставно је и чланство Томислава Николића у Савету за националну безбедност.

Поређења ради, подсећамо да је Уставни суд 19. јуна 2012. године донео одлуку којом је утврдио да одредба тачке 3, став 1, алинеја 1. Одлуке о Националном савету за инфраструктуру није у складу са Уставом Републике Србије зато што је том одлуком влада проширила надлежности председника државе.

Оно што није дозвољено извршној власти да ради са надлежностима председника Републике, није дозвољено ни Народној скупштини као законодавној власти. Сходно томе, садашњи сазив Народне скупштине је усвајањем Закона о измени Закона о основама уређења службе безбедности грубо прекршио Устав.

Не може Народна скупштина неким законом председнику Републике да намеће обавезу, овлашћење или надлежност да он именује и разрешава секретара Савета за националну безбедност, јер та надлежност не постоји у Уставу Републике Србије.

Из тих разлога, Српска радикална странка је покренула иницијативу пред Уставним судом за оцену уставности Закона о измени Закона о основама уређења служби безбедности.

Службе су надлежност владе

Чињеница да Устав Републике Србије не садржи норму која упућује на Савет за националну безбедност не доводи у питање постојање овог савета, али конституисање служби и њихова организација су у надлежности Владе Републике Србије, а не председника Републике.

ПОД ВЛАШЋУ ДС И БОРИСА ТАДИЋА СРБИЈА ЗА ЧЕТИРИ ГОДИНЕ „ЦИВИЛНОМ СЕКТОРУ“ ДАРОВАЛА 166 МИЛИОНА ЕВРА

Влада Србије плаћала пројекте Рокфелера и Сороса!

- Осим пројеката Сороса и Рокфелера за НАТО и ЕУ интеграције Србије, новцем сиромашних грађана плаћани и пројекти отцепљења Војводине, подривање традиционалне српске културе и Српске православне цркве

Пише: Диана Милошевић

Србија је за време четворогодишње владавине коалиције око Демократске странке потрошила чак **19 422 096 957** динара за финансирање тзв. цивилног сектора.

Новцем грађана Србије су плаћане стотине невладиних организација, како оне чије је постојање од општег друштвеног интереса и за које не треба жалити „ни жаре, ни паре“, тако и оне које скривено или јавно раде против државе Србије.

Звучи невероватно, али по подацима које је објавио **Центар за развој не-профитног сектора**, држава нема податке које све невладине организације је финансирала новцем својих грађана!

Из доступних података се види да су неке НВО живеале само толико дуго колико је требало да добију паре из буџета и од разних, по политичкој линији обезбеђених донатора, док су друге новац добијале од државних институција које са њиховим деловањем имају везе колико и Србија са Марсом.

„Иновативни приступ“ пљачкању државе

После Црвеног крста, који је добио **1,7 милијарди** динара, највише новца је добила **Демократска странка**, којој

је новац уплаћиван по основу буџетског финансирања парламентарних странака.

То финансирање јесте законито и легитимно, али тешко је у овако сиромашној земљи прихватити чињеницу да је доскора владајућа странка од државе добила **960 милиона** динара, што је више од износа који је добила Српска православна црква.

Невладина организација са чудним именом **ЕУПУЛС Србија** је 2008. године из буџета добила **2,25 милиона** динара, а бави се, напрегните мозак да разумете, „иновативним приступом култури“ и умрежавањем субкултурних група широм Европе. Сличне организације постоје само у још две од 27 земаља чланица ЕУ.

Ко је богатим Енглезима или Белгијанцима крив што, за разлику од Владе Србије, немају осећај који значај за будућност једне државе и цивилизације уопште има „иновативни приступ култури“ и умрежавање све три „субкултуре“.

За оне којима се чини да **2,25 милиона** и није некаква пара, то је **300 хиљада** динара више него што је добио **Савез драмских уметника Србије**, који постоји од 1919. године и чији општедруштвени значај нико не спори.

Након што је Брисел покренуо пројекат ОЦД – техничка подршка организаацијама цивилног друштва, у Војводини је друштвеном мрежом „Фејсбук“ почела да хара „неформална група“ од петнаестак чланова која је себе назвала **Лига друштвене једнакости**. Лепо име.

Лига је у 2010. години из буџета добила **99 999** динара, у 2011. години још **63 000** динара, а крајем прошле

За „Егзит“ држава дала 70 милиона!

Хваљени и оспоравани „Егзит“ је за трогодишњи програм добио **70 милиона** динара.

Тим новцем организатори овог циркуса, између осталог, финансирани су и изразу огромног транспарента, којим се отворено промовише тзв. слободна Војводина, а који је за време фестивала био разапет на Петроварадинској тврђави.

Наравно, за овај „инцидент“ нико није одговарао.

Поређења ради, удружења књижевника, композитора, музичких уметника, балетских уметника, драмских писаца, филмских уметника и ликовних уметника Србије заједно су добила **55 милиона динара**, 15 милиона мање од „Егзита“.

ПЕТРОВАРАДИН: Ово финансира држава Србија

ГАЗДАРИЦА НВО СЕКТОРА У СРБИЈИ: Соња Лихт

године је врло активно промовисала непостојећу нацију Војвођана и тако директно подривала уставни поредак Србије – државе која је финансира.

И док ови из белог света попују Србији како не води рачуна ни о постојећим, Влада Србије финансира стварање и промовисање нове нације. Од Срба је ионако само у последњих двестот година настало неколико народа, па што не би још један.

А за „кабеза начин живота“ – 800 хиљада!

Да ли сте чули за српско пиће кабеза? Ако нисте, ко је вама је крив што сте заостали и не уклапате се у модерне трендове. Тај црвени, слатки и содирани напиток је добио чак и своје друштво – **Кабеза омладинску организацију**. А та организација је само у једној години од државе добила **800 хиљада** динара. Па ви сад видите.

На званичној Кабеза страници пише да ово омладинско друштво промовише „кабеза начин живота“!

Србија није одолела, али кабеза је сте. Ваљда сте сад постали свесни свога незнања. А ако нећете да се осећате као да вас је живот прегазио, можда није касно да се учланите у Кабеза омладинску организацију!

Невладина организација „Хоризонт“ је 2008. године добила **400 хиљада** динара. Ово удружење је регистровано као „**Удружење за комуникацију човека и природе**“!

Е, ако саберете „кабезу“ и „природу“, па помножите са два, добићете износ пара који је из државног буџета добио „здрав стил живота“. Здрав стил живота, а западни! То успева још само у Србији. Наиме, удружење које се зове **Центар за промоцију здравих стило-**

ва живота је 2010. године од државе добило **750.000** динара.

Следеће године **1,4 милиона** државног новца издвојено је за **Центар Е8** – центар за промоцију здравих стилова живота.

Тај центар финансирају Амбасада САД, УСАИД, Иницијатива јавног заговарања цивилног друштва, министарства спољних послова Холандије и Норвешке, Европска унија...

Финансирамо рекламирање НАТО

Фонд за политичку изузетност Соње Лихт добио је од државе **10,6 милиона** динара. Основна улога фонда је да политичкој и друштвеној елити „омогући стицање додатних знања и вештина неопходних за демократску трансформацију друштва и за приступање европским и евроа-

За верске заједнице милијарда

За неговање ислама у Србији потрошено је укупно **69,31 милиона** динара, **римокатоличке институције** су добиле око **32,23 милиона**, **Јевреји** **30 милиона**, **СПЦ** **881,64 милиона**, а **Словачка евангелистичка црква** **5,76 милиона** динара.

тлантским структурама“. Дакле, и НАТО-у.

Ако нисте политичка и друштвена елита, то је већ ваш проблем.

Срећни добитник државних пара је и **Удружење грађана Београдска отворена школа (БОШ)**, са **23 милиона** динара! Као део „мреже невидљивих колеџа“ **Института за отворено друштво из Будимпеште**, ово удружење школовало је бројне активисте и сараднике покрета „**Отпор**“.

Шта БОШ промовише, јасно је након увида у списак његових актуелних партнера и донатора! Соросшев Фонд за отворено друштво, Соросшев ХЕСП, Соросшев Институт за отворено друштво, Европска комисија, Фондација Фридрих Еберт, Фондација Конрад Аденауер. На сајту им пише да се политички ангажују ради ефикасног спровођења глобализације.

Центар за регионализам је од Министарства за спорт и омладину добио **1.100.000** динара. Први на списку донатора Центра је Фонд браће Рокфелер! Специјализовани су за разне области, али су се нарочито истакли у надгледању како Србија спроводи „споразум о граници са Косовом“!

НОВИ САД: Где год нађеш zgodno место, нацију посади

ДС, СПС И БОЛОЊСКИ СИСТЕМ УПРОПАСТИЛИ ВИСОКО ОБРАЗОВАЊЕ У СРБИЈИ

Чак 15 одсто студената не зна шта студира

• Од 1 800 студената који су 2007. године уписали Правни факултет у редовном року студије је завршило њих четворо!

Пише: Соња Меселџија

Пре 20 година било је незамисливо да неки родитељ, у по дана и по ноћи, не зна да „као из топа“ одговори на питање који факултет студира његово дете и шта ће бити кад заврши студије. Данас то не знају ни сами студенти.

Недавно је објављен податак да, због примене тзв. болоњског система образовања, око 15 одсто студената у Србији не зна тачно које ће стручно звање добити кад заврши студије.

Још горе стање је међу онима који су студије завршили пре 15 или 30 година. Мислили су да су се школовали за једно, да би се сад испоставило да су се образовали за друго звање.

Због спорог и трапавог усклађивања старих и нових стручних звања, хиљаде људи не могу да се запосле у струци или, због недефинисаног стручног звања, примају мању плату од оне која им припада.

20 000 „вечитих студената“

Какав нам је систем високог образовања, види се и по дужини студирања.

Просечан студент у Србији студира 7,84 године, што је скоро дупло више

од времена које је прописано тзв. болоњским системом.

Предвиђено је да студије ветерине трају шест, а трају **10,16 година**.

Просечна дужина студирања на Шумарском и Хемијском факултету је **9,25 година**. На Економском **7,2 године**. На Филозофском **8,33 године**. На Правном **6,95 година**.

Од факултета где је предвиђено да студије трају 5 година, најдуже се студира на Грађевинском факултету – **8,75 година**. На Рударско-геолошком **8,56 година**. На Стоматолошком **8,28 година**.

Просечне студије медицине трају **8,67 година**, што у односу на друге факултете и није лоше, с обзиром да је предвиђено да ове студије трају 6 година.

Правни систем сваке државе највише зависи од правних стручњака. Суђећи по следећем податку, перспектива правног система у Србији, који се ионако налази у хаосу, је суморна: од 1.800 студената који су 2007. године уписали Правни факултет, у редовном року студије је завршило њих четворо!

На Универзитету у Београду има око 7 000 „вечитих студената“, који не могу или немају намеру да заврше студије, које су уписали по старом систе-

му. Њима 2014. године истиче рок да заврше студије, пређу на „болоњски систем“ или да сав досадашњи труд баце у воду. Процењује се да је број вечитих студената у Србији већи од 20 хиљада.

Један од њих, студент на Пољопривредном факултету у Земуну, је за 14 година успео да положи 3 испита. Његов колега са Правног факултета је један испит полагао пуних 11 година и на крају положио. Срећнику се наместило да је професору тог дана био рођендан.

Свака општина има факултет

Новине су навелико писале о случају студента који није могао да присуствује прослави 20 година матуре, зато што је тог дана полагао испит.

Међу скоро изабраним судијама налази се и судија који је студирао пуних 17 година, са просечном оценом 6,26. Високи савет судства изабрао га је за судију као једног од најбољих кандидата.

Занимљиво је да је просечна оцена вечитих студената чак 7,48. И то је алармантан податак, јер он говори да нису у питању ни лењи људи, ни људи који не могу да науче, већ људи које су несрећне околности избациле са колосека успешних међу „вечите студенте“.

Те околности су, најчешће, тежак живот у окружењу притиснутом ратовима и сиромаштвом. И накарадни систем студирања.

У Београду има више од 10 000 студената којима је истекао апсолвентски стаж. Међу њима је 1.191 оних којима до дипломе недостају три

Радикали једини били против „болоње“

Мало је политичких странака у Србији које нису учествовале у упропаштавању високог образовања увођењем тзв. болоњског система.

Чињеница је да је једино Српска радикална странка, од почетка до краја, била против „болоњске“ авантуре.

Током сати и сати дискусија у Скупштини Србије Радикали Јоцић, Зоран Красић, Никола Савић, Србољуб Живановић, Горан Михајловић, Душан Марић и други посланици СРС износили су чињенице о погубности оваквог експериментисања у образовању стручњака од чијег знања и памети зависи будућност земље, али посланици из ДС, СПС, УРС и, раније, Г 17 и ДСС, били су глуви за све аргументе.

Образовање важније од Звезде и Партизана

Само по себи не мора да буде лоше то што се премијер Дачић и његов потпредседник у СПС-у Бранко Ружић петљају око ФК „Партизан“. Или што први потпредседник Владе Вучић настоји да, враћањем Драгана Џајића на место директора, помогне Звезди да, мученица, после дугогодишњег поста и она освоји неку титулу првака.

Али је недопустиво што бар исто такво интересовање не показују и за побољшање система образовања, посебно за сређивање хаоса у систему високог образовања.

Од успеха Партизана или Црвене звезде зависи успех, лична афирмација и профит неколико десетина, највише неколико стотина људи.

Од успеха система образовања зависи судбина државе.

испита, њих 813 од завршетка марафонских студија деле два, а 722 студента само један испит.

Рак-рана високог образовања у Србији јесте неумерено отварање разних факултета.

Ваљда нема општине која нема факултет или његово истурено одељење, а има случајева да будући стручњаци академско звање стичу и у сеоској идили.

Више нико жив нема појма који све факултети постоје, ко од њих има акредитацију и за која занимања, па се догађа и да неке високошколске установе школују кадрове за које нису добиле сагласност надлежних државних органа.

Студенти студирају и плаћају, а на крају се испостави да су цабе студирали. Власници факултета про-

блем решавају тако што у диплому уписују неко друго звање.

Ако се отварање факултета и виших школа настави овим темпом, без икаквих критеријума, за неколико година у медијима ћемо читати јавни конкурс за упис нових студената на Музичку академију „Рада Манојловић“ у Четережу или Економски факултет „Станко Суботић Цане“ у Љигу.

Заговорници отварања факултета и њихових одељења тврде да је то добро, зато што се на тај начин студентима смањују трошкови студирања.

То није тачно. Сав новац који уштеде на путовањима, храни и смештају, студенти на таквим факултетима углавном потроше на плаћање преви-соких школарина и куповање пролазних оцена.

Факултети послују као СТР

Већина таквих факултета послују као обичне приватне трговачке радње, у којима се испити не полагају знањем, већ новцем.

Сви знамо за случај организоване, вишегодишње, продаје испита на Правном факултету у Крагујевцу, у којој је учествовало више професора.

Исто се догађа(ло) и на већини других универзитета у Србији.

Јер, кад се испити масовно продају на престижном факултету једног од престижних универзитета, није тешко замислити шта се догађа на факултетима у Смедеревској Паланци, Медвеђи или Варварину.

Србија је имала систем високог образовања који није био идеалан, али је био много бољи од постојећег. Напустили смо тај систем и као гуске у

ЗБУЊЕН: Министар образовања магли заглавили се на „болоњској“ странпутици.

Постоји само један излаз. Да држава окупи све паметне људе из области образовања, са циљем да, на основу наших и туђих искустава, осмисле један добар систем високог образовања и образовања уопште, систем који ће обезбедити да имамо добре ученике и студенте, да нам се студенти са највећих међународних такмичења поново враћају као победници и да наши стручњаци поново буду признати и тражени широм света.

Ако нам систем образовања буде добар, ако буде производио добре стручњаке, нико у свету неће питати како се тај систем зове.

Случај за Гиниса

Звучи невероватно податак да је основица за плате на факултетима годинама за чак једну трећину била нижа од основице у средњем и основном образовању, и да је за осам година Уредба о коефицијентима мењана чак 33 пута!

Поставља се питање како је то могуће. Јесте се у међувремену променило неколико влада и министара, али се људи који раде у министарству и људи у стручним службама углавном нису мењали, што би, да јесу, могло да буде изговор за овај преседан.

Како је могуће да једна државна институција и озбиљни људи који у њој раде, за седам година 33 пута промене мишљење о тако важном и скупом питању?

ПРОТЕСТИ У БЕОГРАДУ: Студенти незадовољни „болоњом“

У СРБИЈИ ИМА 260 000 НЕЖЕЊА СТАРИЈИХ ОД 37 ГОДИНА

Српско село спашавају Рускиње и Албанке

- Док Српкиње у потрази за лепим животом са телевизије масовно беже у градове, у српска села је стигло више од 1.000 девојака из Русије, Украјине и Албаније

Пише: Стана Малеш

Србија је земља у којој смрт добија утакмицу против живота. Годишње у нашој земљи има око 30.000 сахрана више него рођења.

Крај 2011. године Србија је дочекала мања за град величине Зајечара у односу на 2010. годину.

Брачни парови углавном рађају једно или двоје деце, а број оних који уопште не заснивају породицу драматично расте. У ову јесен Србија је загазила са 260.000 младожења старијих од 37 година.

Огромна већина нежења живи на селу и често буквално нема кога да ожени, јер у њиховим селима нема девојака.

После завршетка осмогодишње школе девојке масовно беже у градове, од крава и мотике, док се момци, наследници имања, ипак теже одлучују да колико-толико сигуран живот на очевини, у својој кући, замене за подстанарски живот по градским собицима.

Сталној најезди девојака у градове највише кумује потајна нада младих Српкиња и њихових мајки, посебно ако су у питању лепе девојке, да ће у Београду, Нишу, Новом Саду или Крагујевцу пронаћи лакши живот и своју срећу.

Српкињама узор Хурем и Касандра

Некад су Српкиње сањале принца на белом коњу, сад их искључиво занимају принчеви у белим џиповима, мерцедесима и пежоима.

Деценијама већ Српкиње своје кћери више уче како да се шминкају и изазовно облаче и „намонтиране“ догурају до своје „гранд параде“ него како да буду домаћице и кућанице.

Момци тврде да већину девојака више занима како да постану Касандре, Анђелке, Хурем и сличне заводнице из латиноамеричких, српских

и турских сапуница, које живе од своје лепоте, него да буду мајке и домаћице.

Девојке одговарају да и поред армије нежења немају за кога да се удају, јер потомке српских домаћина који су подизали и по десеторо деце сада више занима мушко друштво, кафане и кладионице, ракија и коцка, него девојке, брак и рађање потомства. **Најгоре је то што су и једни и други у праву.**

У време кад се у Србији више рађало него умирало, љубавне везе трајале су највише годину – две дана и углавном се завршавале браком. Било је срамота да се момак и девојка „вуку“ дуже, јер би девојка губила добар глас.

Данас ашиковање траје и по седам-осам година, јер момку и девојци „треба“ најмање толико времена да утврде да ли им се „слажу карактери“.

То „изучавање“ натенане најчешће доводи до засићења и раскида везе. Старији момци и девојке као најчешћи разлог за свој „слободан статус“ помињу тежак живот и недостатак новца. Наравно, у питању је лаж.

Пре сто педесет, па и пре педесет година у Србији се живело неупоредиво теже и заосталије него данас, али није било епидемије неожењених момака и неударних девојака.

Момци и девојке од 25 година били су реткост и важали су за „уседелице“, а брачни парови су имали најмање по четворо-петоро деце. Сматрало се, с правом, да тамо где има за двоје деце има и за треће.

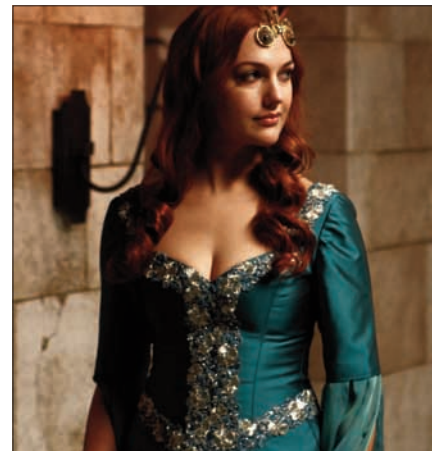
Захваљујући томе Србија је успела да преживи ужасан биолошки губитак претрпљен у два балканска и два светска рата, у којима је изгубила скоро три милиона становника.

Жене су лековите

Кад се свађају, мушкарци често оптужују жене да им „поједоше цигерицу“, „попише крв“, „уништише здравље“ и сл. Међутим, медицинска истраживања показују да су жене лековите. Одавно је познато да брачни живот и редован секс добро утичу на физичку кондицију и психичко здравље.

Истраживањем спроведеним на 440.000 мушкараца који су од 1970. до 2007. године оболели од рака, стручњаци Универзитета у Ослу су утврдили да жене штите и од 13 најчешћих врста ове опаке болести, укључујући и рак плућа и простате.

У њиховој студији се тврди да ожењени мушкарци и до два и по пута ређе оболевају од рака од нежења, а да је укупна стопа смртности ожењених за 3,4 одсто мања у односу на неожењене.

Данас родитељи саветују кћерке да се не удају рано, већ да „мало проживе“. Бар до тридесете.

А кад се удају, ако се уопште удају, свака друга муку мучи са високоризичним трудноћама и побачајима.

Некад су у српским селима најугледнији домаћини били они који имају највише деце, а данас се деца све више третирају као оптерећење за кућни буџет, а све мање као богатство.

Палма оженио шесторицу

Драган Марковић, градоначелник Јагодине, у којој има више од 700 неожењених момака и „само“ 80 девојака старијих од 38 година покушао је да проблем реши конкурсом и парама.

Огласио је конкурс за поморавске невесте, организовао им упознавање, заједничку вечеру и летовање у Грчкој, одредио награду од 3.000 евра...

Интересовање је било велико, пријавило се 140 мушкараца из Јагодине и 180 девојака из Србије и комшилука, али коначан резултат овог конкурса био је мршав – шест склопљених бракова. За које ни неки од оних што су их склопили никад неће бити сигурни да ли су последица жеље за медијском промоцијом и ла-

ком зарадом **3.000 евра**, што је просечна годишња плата у Србији, или напрасне љубави „на први поглед“, како то у изјавама за медије тврде младенци и њихов провадација. Али, поклону се у зубе не гледа.

Кад бирају „дестинацију“ на коју ће отићи на зимовање, цуре из Београда и других српских градова најчешће бирају Златибор.

А тамо, само у Јабланици, најпространијем селу на овој лепој планини, више од 150 неожењених младих „златиборске зоре“ чека у самоћи, сањајући своју „девојку из града“, којој би поклонили не само брда, долове и волове, већ и бесплатно зимовање. Пет месеци годишње.

Проблемом старих момака најдуже се бави удружење „**Сеоски праг**“ из Шапца. Није случајно. У Шапцу и околини живи више од **5.000** самаца.

Само у Машића шору, у селу Дубље, у крају где су се Хајдук Станко и Лазар Миражчић закрили око лепе Јелице, а онда нагонили Турке на буљуке, између осталог и због тога да би прекинули понижавајући обичај да млада прву брачну ноћ проведе у постељи турског бега, неожењено је више од 250 момака, који уме-

сто око девојака, међусобну кавгу за међу због ракије и политике.

Од **90** мушкараца у Радовашници, сваки трећи још машта о младожењиној срећи. Новине пишу да их у Дреновцу код Богатића има **више од 200**. Земља плодна мачванска, општина као што јој и име каже богата, момци лепо и вредни, али ускраћени за оно што сваком мушкарцу највише треба: жена у постељи и своје дете у колевци поред постеље.

Српкиње неће у села по Шумадији, Подрињу и Поморављу, али зато у њих све чешће, у организацији „Нашег прага“ и сличних (све бројнијих) удружења навраћају и остају Рускиње, Украјинке и Албанке.

Нови укућани младих Албанки тврде да су у питању вредне и верне жене, сличне девојкама из домаћинских српских кућа, које поштују породицу и традиционалне вредности.

Албанка Вјера родила Милоша

– Моја снаха Вјера, која ми је родила унука Милоша, боља је Српкиња него већина рођених Српкиња – тврди старина Радосав Матовић из Буђева на Пештерској висоравни. – Снахе Албанке одмах се укључују у све право-

КУЋА ПУНА РАДОСТИ: Радосав и Рајка Матовић из Буђева са снајама и унучићима

ТРСТЕНИК: Срећне младожење са младанама из Албаније

славне обреде, крсте себе и децу, не баве се политиком и трчарењем и сваки тренутак посвећују кући и породици. Наше цуре срљају у град, траже провод и живот без зноја.

Само на Пештеру најмање 100 српских момака ожењено је Албанкама, док у целој рашкој области има више од 300 снајки из суседне државе.

У Сјеници су до сада склопљена **32 српско-албанска брака**, из којих је већ рођено шеснаесторо деце. Захваљујући младим и лепим Албанкама у пештерским селима Буђево, Вишњица, Срчево, Вапа и Баре живот се вратио у многа домаћинства која су била пред гашењем.

Снаје из Албаније нису реткост ни у централној Србији. Судски преводилац из Ниша Радоје Радић каже да је до сада ради превођења са албанског на српски језик и обрнуто присуствовао

Само један развод

Мада се супружници пре брака виде углавном само једном или ниједном, до сада се распао само један српско-албански брак.

И то не због младе и „несагласности карактера“, ради којег се Српкиње најчешће разводе, већ због младожење који је ноћу више водио рачуна о чашама и флашама лозоваче из Дренове и „Јелен“ пива, него о чарима своје невесте. Она чекала, чекала... и отишла. Али ни она се није вратила у Скадар, већ се преудала у Нову Варош.

склапању 43 српско-албанска брака. Десетак таквих бракова склопљено је на подручју Трстеника.

За кратко време, у **општину Бајина Башта** стигло је осам снајки из Албаније. Четири су се већ породиле.

– У новинама сам прочитао да се **Мирослав Радовановић из Кушића код Ивањице** оженио из Албаније, отишао сам, распитао се и запутио се у Скадар – каже **Милован Тодоровић из Стрмова**. – Тамо сам упознао двадесетједногодишњу **девојку Еву**, душло млађу од мене.

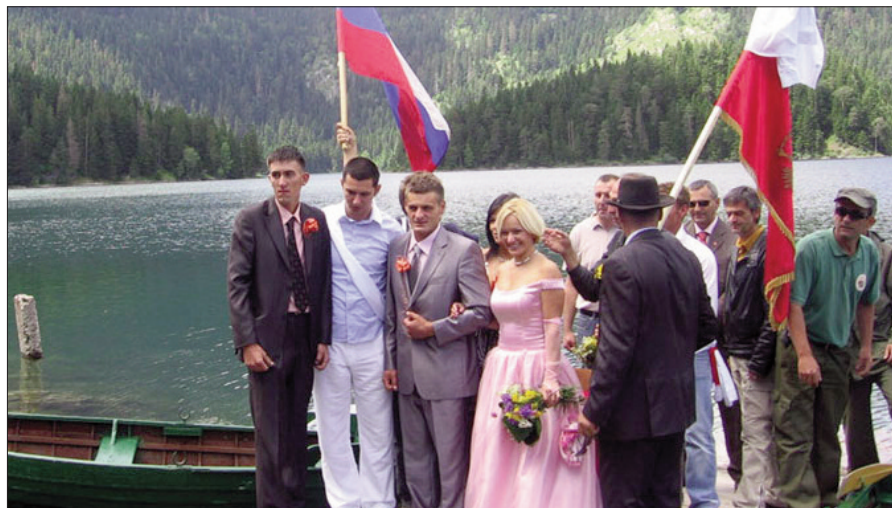
300 Рускиња и Украјинки

Душло млађу животну сапутницу, **Милону (21) из Валоне**, предграђа Тиране, где је радила у фабрици дрвета, нашао је и Милованов комшија **Мирослав Јосиповић (40)**.

– Ишао сам код ње два пута, онда су њени родитељи долазили да виде одакле сам и како живим, нису имали примедбу. А и да јесу, цаба би им било, јер су и код Милоне прорадиле емоције, заволела ме и дошла у Србију – каже Мирослав.

Из Русије и Украјине у Србију углавном стижу невесте из унутрашњости, али има их и из Москве и других великих градова. Различитог су имовног стања, већина има завршену средњу школу, а има и оних које су дипломирале, али им то није сметало да се удају у српско село.

– **За 10 година посредовали смо у склапању више од 300 бракова, углавном са Рускињама и Украјинкама** – каже **Слободан Николић, председник удружења „Сеоски**

СРПСКО-УКРАЈИНСКА РОМАНСА: Душан и Љубава

Жене су лековите

Кад се свађају, мушкарци често оптужују жене да им „поједоше цигерицу“, „попише крв“, „уништише здравље“ и сл.

Међутим, медицинска истраживања показују да су жене лековите. Одавно је познато да брачни живот и редован секс добро утичу на физичку кондицију и психичко здравље.

Истраживањем спроведеним на 440.000 мушкараца који су од 1970. до 2007. године оболели од рака, стручњаци Универзитета у Ослу су утврдили да жене штите и од 13 најчешћих врста ове опаке болести, укључујући и рак плућа и простате.

У њиховој студији се тврди да ожењени мушкарци и до два и по пута ређе оболевају од рака од нежења, а да је укупна стопа смртности ожењених за 3,4 одсто мања у односу на нежењене.

праг. – Обавезно вршимо провере потенцијалних младожења. Ако видимо да мушкарац није у стању да издржава ни сам себе или да је пијанац, било би нељудски да у брак са њим увлачимо неку наивну жену, па још из туђине.

Он каже да се на један њихов оглас у просеку јави по пет девојака из Русије, али да је све већи проблем то што су српске нежење постале превише избирљиве.

– Без обзира на своје године и изглед, сви би да се ожене руским лепотицама, а по фотографијама које стижу на наше огласе види се да им се може, јер већину Русиња које се јављају препоручује складна фигура, лепо словенско лице, добра душа, толеранција и спремност да живе на српском селу.

Душан Обрадовић из Штитара код Шапца, који је своју љубав покљонио Украјинки чије је име Љубов, каже да је његова изабраница толико добра и савесна супруга да је не би променио на за једну жену у Србији.

Домаћине, ожени се

У неким крајевима Србије нежење покушавају да свој проблем реше уз помоћ кинематографије и документарних филмова, тако што снимају видео спотове и филмове, у којима рекламирају себе и своје село, па није јасно да ли их треба сврстати у туристичку или брачну понуду.

У овом новом српском филмском жанру најдаље су отишле нежење из Матејевца код Ниша, у којем има скоро 300 нежења.

Ауторска екипа под вођством **Желька Мирковића** снимила је документа-рац „**Оженићу цело село**“ о нежењама из овог села. Нишлијке које су заинтересоване да се у оближње село удају уз помоћ седме уметности, имале су прилику да наведени филм погледају и у биоскопу. Па која воли, нек изволи.

Осим у Нишу, филм је доживео јавна приказивања и у неким другим крајевима Србије, али и у иностранству. Тако да сутра, кад се, захваљујући филму, свих 300 нежења из овог села ожени, кад сва места за младе буду попуњена, Београђанке, Лесковчанке, Швабице и Холанђанке које остану празних руку немају правни основ да се жале да су биле необавештене и дискриминисане.

Главни јунак филма је хармоникаш **Предраг Пеца Николић**, вођа бенда „Рана зора“, широј јавности, која прати телевизијске програме осмишљене ради заглупљивања и понижавања грађана Србије, познат као један од учесника скарадне емисије „**Домаћине, ожени се**“.

За сваки случај, да га Наташа Кандић и Соња Бисерко не би оптужиле за дискриминацију, Николић наглашава да се позив за удају у Матејевац не односи само на девојке из Србије, већ и из других земаља, али и са других планета.

– **Пријавио сам се за емисију „Домаћине, ожени се“, па сад могу да бирам, стварно добијам позиве, најмање пет сваког дана – изјадао се новинарима Николић, притиснут тешком бригом да не погрешу у избору животне сапутнице. – Ако је добра, поштена и вредна, моја млада може и са Марса да дође.**

Кад прочитају овај текст, Београђанке које интересује прича о Пеци и Матејевцу, нису удате, не плаше се краве и мотике, а не знају како да погледају филм, не треба да се секирају. Није све изгубљено. Довољно је да се лепо нашминкају, обуку најлепшу гардеробу коју имају, прошетају се до пијаце на Зеленом венцу и купе ДВД „Оженићу цело село“.

Влади пречи педери

Уместо да се бави решавањем овог проблема, чије се дугорочне последице по бројно стање нације могу мерити са оним ратним, Влада Србије се и ове јесени више од месец дана бавила одржавањем параде педера у центру Београда.

Нишка „соба за гледање“

Свој допринос прављењу циркуса од крајње озбиљне теме као што је женидба 250.000 старих момака у Србији дала је и нишка општина Пантелејмон, која је, на иницијативу аутора филма „Оженићу цело село“, на првом спрату своје зграде отворила посебну собу за састанке потенцијалних снајки и младожења.

Девојке заинтересоване за удају на село у соби чека понуда од 15 ДВД презентација нежењених младића из Матејевца.

У медијима који су писали о чувеној нишкој соби нема података да ли је и колико састанака у њој одржано, да ли се неки завршио браком и да ли у соби, поред стола и столица за седење, компјутера и ДВД, постоји и кревет.

За случај да потенцијална снајка пожели да испроба неког кандидата.

ПРЕДРАГ НИКОЛИЋ: Јесен стиже ја се не ожени

ЗАШТО СРПСКИ НАРОД НЕМА ДАН У КОЈЕМ БИ СВИ СРБИ СВЕТА ОБНАВЉАЛИ УСПОМЕНУ НА ТРИ МИЛИОНА СРПСКИХ ЖРТАВА

Српски дан сећања

• *Историја крвава и трагична, празника много, али недостаје један дан када би сви Срби у мислима били заједно и са запаљеним свећама у рукама обележили сећање на косовске витезове из 1389. и 1999. године, на Танкосићеве комите, на Карађорђеве и Милошеве устанике, на Дражине четнике и Титове партизана, на Караџићеве и Младићеве јунаке, на мученике из Јасеновца, Јадовна и Старог сајмишта, на ђаке из Крагујевца... без обзира да ли живе у Београду, Призрену, Чикагу, Бањалуци или Книну*

Пишу: Милица Кнежевић и Марија Јакимовска

Србија и Република Српска имају више од десет државних празника који подсећају на страдање српског народа у новијој историји, али иако има две своје државе, које повезују братски односи и специјалне везе, иако је само у последњих 100 година у тим ратовима страдало више од три милиона Срба, српски народ још увек нема заједнички дан сећања на Србе убијене у ратовима за ослобођење и стварање српске државе.

Последњи Закон о државним празницима у Србији је усвојен прошле године.

На инсистирање СПС, посебно потпредседника те странке Славице Ђукић Дејановић, која је из Крагујевца а која је у то време била председник Скупштине Србије, **21. октобар обележава се као дан сећања на српске жртве у Другом светском рату.**

Тог дана 1941. године, у Шумарицама код Крагујевца Немци су стрељали неколико хиљада српских цивила, међу њима и више стотина ученика. а само неколико дана раније, у Краљеву, немачки фашисти стрељали су 2.200 цивила.

Да би се и на тај начин додворили Бриселу, ДС и еврофанатици су се при-

ликом раскусуравања унутар владајуће коалиције изборили да Србија, по угледу на већину чланица ЕУ, **11. новембра обележава Дан примирја у Првом светском рату.**

Од боја на Косову до Дејтона

Након жестоке скупштинске расправе, а посебно аргумената који су изнели посланици Српске радикалне странке, Скупштина је за државни празник прогласила и **22. април, који се обележава као Дан сећања на жртве холокауста, геноцида и остале жртве фашизма у Другом светском рату.**

Велики православни празник **Видовдан** обележава се као дан сећања на Бој на Косову, 28. јуна 1389. године, на Кнеза Лазара и његове витезове.

У тој бици, захваљујући беспримерном јунаштву српских племића, Срби су поразили велику турску војску, коју је предводио султан Мурат Први. Оба владара су погинула, али је српска војска претрпела губитке од којих се мала Србија није опоравила у следећих 100 година.

У знак сећања на Први српски устанак, **15. и 16. фебруар се обележавају као Дан државности.**

Само дан раније, **14. фебруара, Република Српска празнује Дан првог српског устанка.**

Република Српска има још два празника, којима се обележава страдање српског народа у БиХ. **На Светог Стефана, 9. јануара, обележава се проглашење Српске Републике БиХ 1992. године, а на Аранђеловдан, 21. новембра, постизање Дејтонског споразума, којим је окончан рат започет у јесен 1991. године.**

Обе државе обележавају и 9. мај, Дан победе над фашизмом, као међународни празник.

Крива Дрина

поделила и сећање на браћу

Историја крвава и трагична, празника много, али недостаје један дан када би сви Срби у мислима били заједно и са запаљеним свећама у рукама, обележили сећање на косовске витезове из 1389. и 1999. године, на Танкосићеве комите, на Карађорђевице и Милошевице устанике, на Титове партизане и Дражине четнике, на Младићеве јунаке, на мученике из Јасеновца, Јадовна и Старог сајмишта, на Ђаке из Крагујевца... без обзира да ли живе у Београду, Призрену, Купресу, Чикагу, Лондону, Бањалуци или Книну.

У новијој историји цивилизације почињени су бројни масовни злочини над појединим народима, али се три издвајају по својим размерама: геноцид Немаца над Јеврејима, Турака над Јерменима и Хрвата, уз подршку Немца, муслимана и Бугара, над Србима.

Покољ милиона својих сународника сви Јевреји света обележавају више пута годишње.

И Јермени имају заједничке дане сећања на своје најмилије.

Само је српско сећање на милионе својих мученика испарцелисано

**ХРВАТСКИ ЛОГОР ЈАСЕНОВАЦ:
Мали анђели, почивајте у миру**

државним границама и политичким поделама.

А сви они су страдали, не зато што су живели источно или западно од Дрине или Мораве, већ зато што су припадали српском народу.

Муслимани у БиХ, али и они у Србији, Хрватској и другим државама, 11. јул, дан сећања на муслимане убијене у Сребреници, обележавају као национални празник.

Значајан допринос оживљавању тог празника у свести муслимана дали су својим поступцима и српски политичари из Београда и Бањалуке, посебно доскорашњи председник Србије Борис Тадић, који је одлазио у Сребреницу да се поклати убијеним муслиманима, али је избегавао да сврати у Братунац и поклати се Србима које су

побили управо муслимани из Сребренице.

Већ 15 година муслиманске власти и верске вође из Сарајева, потпомогнуте лобистима и спонзорима из Америке и Европе, њиховим саучесницима у изазивању крвавог босанског рата и убијању више од 30 000 Срба, воде велику кампању да се 11. јул обележава као дан сећања на жртве геноцида у читавој Европи.

Свака општина у БиХ и Хрватској је „српска Сребреница“

Недостајало је још само мало лудила, па да тадашња власт у Београду, жељна да се додвори Хилари Клинтон, Мадлен Олбрајт и Наташи Кандић, прихвати ту идеју... Срећом, завршило

У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ 1 300 000 СТРАДАЛИХ

8 000 Српкиња, девојчица до 14 година, одведено у јавне куће

Српском народу треба заједнички дан сећања на 1 300.000 Срба убијених у Првом светском рату.

На 4 000 Срба које су аустроугарски војници, међу којима су значајан број чинили Хрвати и муслимани из БиХ, 1914. године убили у Мачви и Подрињу.

На 100 000 српских цивила који су скончали у аустроугарским логорима.

На 260 000 несрећника умрлих од тифуса.

На 25 000 војника Степе Степановића, Војводе Мишића и Војводе Путника, који су, након пада у аустројско заробљеништво, убијени док су на италијанском фронту копали ровове.

На 18 000 заробљених српских војника које су Бугари заробили и убили приликом повлачења српске војске према Грчком.

На 143 000 мученика који су скончали у беспућима Албаније.

На 50 000 српских војника који су убијени у логорима у Бугарској.

На 35 000 страдалих у Топличком устанку, 10 000 убијених у околини Лесковца.

Дан сећања на 8 000 Српкиња, девојчица старости од 10 до 14 година, које су 1914. године Бугари одвели из Србије и као робље поклатили Турцима, за њихове хареме у Цариграду и другим местима.

Незаборавник

се само на усвајању срамне скупштинске резолуције о Сребреници.

Муслимане је ујединила и окупила једна Сребреница, а српски народ не могу ни стотине Сребреница. Како је то могуће?

У Сребреници је стрељано мање од 1 000 заробљених муслиманских војника, а то је 700 пута мање од броја српских цивила убијених у Јасеновцу, а 40 пута мање од броја српске деце заклане у том логору.

Како је могуће да за муслимане већи злочин буде стрељање 1 000 њихових војника, од којих су многи пре тога починили злочине над Србима, него за Србе то што је студент права из Загреб Петар Брзица, на такмичењу у клању организованом у логору Јасеновац, само у једном дану заклао 1 350 српских цивила, углавном жена и деце?

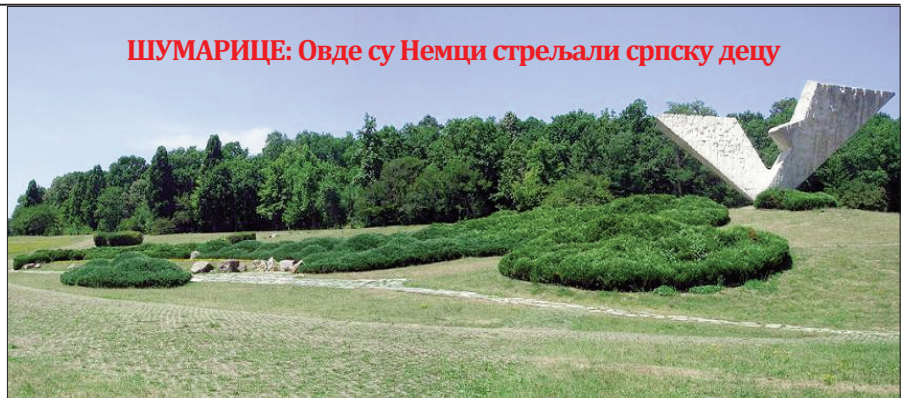
Мало је општина у БиХ и Хрватској у којима за време Другог светског рата није убијена по једна Сребреница.

Од 28 000 Срба који су 1941. године живели у Босанској Дубици, 22 500 је убијено.

Шарановачка јама и систем логора у Госпићу: најмање 42 000 убијених српских цивила.

Шипово и Јањ – 5 000 српских жртава, највише убијених запаљено у дрвеним кућама и шталама.

Пребиловци, лето 1941 – више од 4 000 закланих Срба из Стоца и Чапљи-

ШУМАРИЦЕ: Овде су Немци стрељали српску децу

не. Само у **Шурмановачку јаму** код Међугорја убачено 500 жена и деце.

Придворица код Гацка, Божић 1941. године – 180 жена, стараца и деце, заклано за славском софром. Тај злочин је, уз измењена имена, описан у чувеном роману „Нож“ Вука Драшковића.

Хрвати славе злочин над Србима

Гаравице код Бихаћа, лето 1941. године, 12 000 убијених.

Грубишино поље, октобар 1942. године, 3 000 убијених.

Глина, Црква рођења пресвете Богородице, ноћ између 12. и 13. маја 1941. године, 700 закланих. Преживео само Ђуро Једнак.

Јама Јагодњача код Требиња, јун 1941. године, 200 убачених Срба.

Билећа, Корићка јама, 3. и 4. јуна 1941. године, 134 убачених.

Борова глава код Ливна, Илиндан 1941. године, 213 Срба из Купреса убијено маљевима.

Шушњар и Сански Мост – 10 000 убијених Срба. Само на Илиндан 1941. године 2 862 закланих несрећника.

Јама Раичева коса, Благај код Купреса, Илиндан 1941. године, 43 убачена косца покупљена са ливада. Међу њима шесторица браће Марић.

Нажалост, хиљаде оваквих чланака не би биле довољне да се наброје жртве усташког терора и опишу зверства којима су уморени.

Срби немају заједнички дан сећања на те жртве. Свој Дан захвалности.

Хрвати као Дан захвалности и сећања обележавају 5. август, у знак сећања на злочиначку војну акцију „Олуја“, којом су слободне српске области у Хрватској окупиране, око 2 000 Срба убијено, а више од 200 000 присиљено да напусти Хрватску и оде у прогонство, у којем се још увек налази.

ПРЕЗИМЕ И ИМЕ	ГОДИНА УМРО-ЛА	ПРЕЗИМЕ И ИМЕ	ГОДИНА УМРО-ЛА
АМИШИ АНКА	07.02.1942	САВАНОВИЋ МИЛЕВА	07.02.1942.
АМИШИЋ СЛАВКА	1935. 07.02.1942	СМИЉАНИЋ МИЛАН	1932. 07.02.1942.
БРКИЋ ЈОВАН	07.02.1942	СМИЉАНИЋ БРАНКО	1933. 07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН МИЛАН	1933. 07.02.1942	СМИЉАНИЋ БРАНКО	07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН РАДОЈКА	1931. 07.02.1942	СМИЉАНИЋ НАДА	1932. 07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН РАДМИЛА	1932. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ ДУШАН	1930. 07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН ОСТОЈА	1932. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ ЖИВКО	07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН МИЛЕВА	1931. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ БРАНКО	07.02.1942.
ГЛАМОЧАНИН МИЛОШ	07.02.1942	СТАНКОВИЋ ВИДОСАВА	1931. 07.02.1942.
БУШИЋ ДРАГОМИР	1931. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ МАРИЈА	07.02.1942.
ЗЕБИЋ ЗОРКА	1931. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ МИЛЕВА	1933. 07.02.1942.
КАМБЕР ГОЈКО	1933. 07.02.1942	СТАНКОВИЋ ДУШАН	1930. 07.02.1942.
КАТАЛИНА СТАМЕНА	07.02.1942	СТАНКОВИЋ ОСТОЈА	1933. 07.02.1942.
КАТАЛИНА СВЕТОЗАР	1932. 07.02.1942	СТИЈАКОВИЋ ДУШАН	1930. 07.02.1942.
КОЧИЋ ДРАГИЦА	1931. 07.02.1942	СТИЈАКОВИЋ СЛАВКО	1932. 07.02.1942.
КОЧИЋ МИТАР	1933. 07.02.1942	СТИЈАКОВИЋ АНКА	1931. 07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ СИМЕУН	1931. 07.02.1942	СТИЈАКОВИЋ ОСТОЈА	1932. 07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ ЈОВАН	1932. 07.02.1942	СТИЈАКОВИЋ ЈОВАНКА	1929. 07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ МАРА	1933. 07.02.1942	СТОЛИЋ ЗДРАВКА	07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ РАДМИЛА	1930. 07.02.1942	СТОЛИЋ ДУШАН	1932. 07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ ДРАГИЦА	1933. 07.02.1942	ТОДОРИНОВИЋ ДАРИНКА	1932. 07.02.1942.
КУРУЗОВИЋ ЈЕЛЕНА	1931. 07.02.1942	ТОДОРИНОВИЋ МИЛИВОЈЕ	07.02.1942.
МИТРОВИЋ МИЛораД	1931. 07.02.1942	ШЕВА НАДА	07.02.1942.
МИТРОВИЋ БУРО	1932. 07.02.1942	ШЕШИЋ МИЛАН	1930. 07.02.1942.
МИХАЈЛОВИЋ ЉУБИЦА	1933. 07.02.1942	ШЕШИЋ ГОСПАВА	1930. 07.02.1942.
ПИЉАГИЋ ЗДРАВКО	1933. 07.02.1942	ШЕШИЋ МАРА	1931. 07.02.1942.

ШАРГОВАЦ, КРВАВИ ЧАС: Спомен-плоча ученицима основне школе које су заклани Хрвати

БАЊАЛУКА

У једном дану 2.315 закланих Дракулић, Мотике и Шарговац код Бањалуке – само у једном дану, 7. фебруара 1941. убијено је 2.315 српских цивила. Најмање 500 деце. Без и једног јединог испалееног метка. Сви су заклани. Међу њима један цели разред од 52 деце у основној школи у Шарговцу.

Наставница Мара Шуњић, коју ни су убили јер је била Хрватица, скренула с памети.

ЛИВНО, БИХ

5 000 Срба убачено у јаме Ливно, лето 1941. године, 5 000 убијених Срба. Само на Огњену Марију 1941. године 2 000 закланих или убачених у јаме.

Јама Пролог, 466 убачених (преживео само Илија Радета).

Јама Камешница, 256 убачених.

Школа у Челебићу, 370 закланих.

Јама Развала, 80 убачених Све деца.

Јама Бикиша, 46 убачених. Све деца.

НАРКОМАНИЈА У СРБИЈИ:
У ПОСЛЕДЊОЈ ДЕЦЕНИЈИ ПОЛИЦИЈА ЗАПЛЕНИЛА 17 ТОНА НАРКОТИКА

750 000 Срба пробало дрогу

- Уз 700 000 коцкара, више од 1 000 000 алкохоличара и 2 500 000 оних који редовно пију алкохол, Србија муку мучи и са неколико стотина хиљада сталних или повремених наркомана

Пише: Милорад Терзић

Званична статистика каже да само у Београду има 7 000 наркомана, а у целој Србији не мање од 80 000. Међутим, извори из полиције који се баве овим проблемом тврде да је број наркомана у главном граду већи бар четири, а у Србији два до три пута.

**Најмлађи наркоман
има 12 година**

Приликом обележавања овогодишњег Међународног дана борбе против злоупотребе дрога, објављено је да у Србији има најмање 150.000 евидентираних зависника, али да с времена на време чак око 455.000 несрећника шмрче бело.

Према подацима Института за јавно здравље „Милан Јовановић Батут“ у Београду, бар једном у животу дрогу је пробало више од 750.000 грађана Србије.

Дакле, велика је вероватноћа да се међу сваких десет особа које сретнете у градском превозу, на улици, на пијаци или на свом радном месту налази једна која је пробала дрогу.

У већим градовима, а посебно Београду, та вероватноћа је бар за трећину већа него у „остатку“ Србије. Велики град нуди велике могућности да уграбите своју шансу и успете, али и да допаднете у лоше друштво и пропаднете. Најлакши пут за то су алкохол, коцка и дрога.

Прво велико истраживање о коришћењу дроге у Србији, које је спроведено у новембру 2006. године, показало је да је дрогу пробало 11 одсто грађана. Истраживањем, које је спроведено по стандардима ЕУ, обухваћено је 10.690 испитаника, старости од 15 до 59 година.

Исто истраживање је показало да је невероватних 70 до 80 одсто младих у Србији пробало дрогу, најчешће марихуану, али у истраживању није утврђено колико младих је дрогу само пробало, колико је користи повремено а колико стално.

Најмлађи зависник од дроге у Србији „откривен“ је 2010. године и имао је 12 година.

**Свака школа
има свог дилера**

Званични подаци српске полиције кажу да у нашој земљи још увек оперише најмање 70 банди које се баве растурањем дроге. Неке од њих су веће, друге мање, али све оне се производњом, куповином и растурањем дроге баве организовано.

Марко Ницовић, члан Борда директора међународне полиције за наркотике, тврди да је број наркомана сваке године све већи, посебно међу средњошколцима и основцима.

Мало је места у Србији, посебно градских центара, у којима дрога није

продрла у школска дворишта и учионице. Знају се и дилери који је доносе и ученици који је „пронео“ и користе, али се о томе углавном ћути.

Свима је најлакше да као ној забију главу у песак и чекају да проблем нестане сам од себе. Родитељи крију своју срамоту. Професори и директори избегавају да се замерају. Јер ако се замера, не зна се од кога им прети већа опасност – од све агресивнијих ученика (који и без дроге често преслишавају и бију наставнике и професоре) или њихових, по правилу утицајних, родитеља.

Прошле школске године, на родитељском састанку у Гимназији у Великој Плани, један од присутних родитеља, адвокат Живорад Петровић, раније високи полицијски слу-

Београд: У пет школа пронађене све врсте дрога

Пилот-тестирањем које је спроведено у 40 основних и средњих школа у Београду, дрога је пронађена у свакој другој школи.

У пет школа у центру престонице пронађени су трагови свих познатих психоактивних супстанци.

У Заводу за болести зависности кажу да резултати нису реални, зато што је њихова посета била најављена, па су у већини школа, по налогу директора, пре њиховог доласка учионице детаљно сређене и пребрисане.

КО ЈЕ КРИВ: Једна уништена младост – пораз целог друштва

ЗАПЛЕНА ДРОГЕ: Товар смрти

збеник, поставио је питање зашто се о том проблему ћути и упозорио да постоје подаци да је у средњим школама у том граду мало разреда у којима нема наркомана или ученика који се повремено дрогирају. Нико није реаговао на ову дискусију. Ваљда зато што Петровић није рекао ништа ново.

И у овом и у другим градовима свака школа има бар једног „свог дилера“. То су углавном њихови бивши ученици, који добро „познају терен“. Проблематични појединци којих се плаше и ученици и професори.

Мрежу дроге шире преко садашњих проблематичних ученика, који као награду за проналажење нових „пацијената“, своју дозу смртоносног отрова добијају бесплатно.

МАРКО НИЦОВИЋ

У Србији дрогу мешају са отровом за пацове

Раније је највећи транзитни центар дроге на овом подручју било село **Трновац код Бујановца**.

Након доласка НАТО трупа, припадници је преузело **Косово**, а у последње време значајно место у дистрибуцији дроге по Србији има санџачка мафија – упозорава Марко Ницовић.

Да би зарадили што веће паре, дилери у нашој земљи у дрогу мешају све и свашта, од ванилин-шећера, измрвљеног аспирина, самлевених таблета тродона и метадона, до белог пудера за лице и отрова за пацове.

Нови Сад: дрога нуђена сваком другом детету

Истраживање „Доступност дроге у Новом Саду и информисаност и ставови младих о наркоманији“, које је у лето 2010. године спровела Специјална болница за болести зависности „Вита“, дало је следеће резултате:

Скоро две трећине, тачније **61,33 одсто** младих Новосађана старости од **12 до 30 година** у свом непосредном окружењу има особу која дилује или користи дрогу.

Скоро сваком другом од **408** испитаника (**48,52 одсто**) бар једном је понуђена нека дрога, а скоро **200** њих (**22,41 одсто**) је ту понуду и прихватило! Кад се овај податак има у виду, разумљиво је што упозоравање своје деце на опасност од наркоманије родитељи у главном граду Војводине више не почињу речима: „Ако ти понуде дрогу“, него речима: „Кад ти понуде дрогу“.

Држава јури „грамаше“, а не „килаше“

Полиција у Великој Плани, граду који се налази на раскрсници путева између Београда, Смедерева и Крагујевца, има много проблема са овом пошастом, често хапси наркомане и одузима им дрогу, али по мишљењу **адвоката Славише Павловића**, некадашњег председника тамошњег општинског суда, проблем је у томе што се полиција и тужилаштво у Србији баве „грамашима“, док „килаши“ углавном несметано раде свој посао.

А и кад полиција, мукотрпно радећи, одради неку већу акцију, обично закажу тужилаштво и суд, па се све заврши неком минималном казном.

Ни у другим градовима ситуација није ништа боља, зато што држава нема озбиљну намеру да се обрачуна са наркоманијом.

Јавности је познат случај професора биологије у Четвртој београдској гимназији **Вељка Чобанског**, који је, како су писали медији, добио отказ зато што је родитељима навео имена неколико ученика из његовог одељења који се дрогирају.

У последњих неколико година у Србији су откривене најмање три велике фабрике синтетичке дроге амфетамин, које су годинама несметано радиле. Као да су производиле бомбоне или тоалет папир.

Јавна је тајна да се дрога (и)легално растура чак и у најбоље чуваним затворима.

Када је својевремено постављен за министра одбране, др **Зоран Станковић** је изјавио да ће све официре и војнике тестирати на наркотику. Наравно, од тога није било ништа. Чак и ако је имао вољу, један министар у земљи Србији је исувише нејак играч да би се ухватио у коштац са овим проблемом.

Наркоманија је разгранат и врло уносан бизнис од којег живи армија

дилера, али и многи људи у полицији и правосудју, међу адвокатима, лекарима, психијатрима... а посебно у фармацевтској индустрији.

Тамо где је дрога, ту су велике паре. Што је пара више, разума је све мање, а број оних који би да учествују у подели колача све већи.

Први сусрет са дрогом најчешће са 18 година

Подаци Института за јавно здравље Србије указују да млади Срби са дрогом почињу да експериментишу у осамнаестој години живота, дакле на граници пунолетства.

Поменуто истраживање из 2006. године показало је да су међу онима који су пробали дрогу најбројнији ученици средњих и основних школа. С обзиром на трендове у друштву, на опште помодарство и међу младима и међу старима, на тровање омладине преко мас-медија насиљем, сексом и бајкама о „лаком“ животу, нема сумње да је данас дрога још присутнија у школским зградама.

Упуштање у смртоносну везу са дрогом у осамнаестој години, вероватно је последица распрострањеног ми-

ЗАСТРАШУЈУЋЕ: Дрога српске мафије

Марихуана је руски рулет

– Због приступачне цене канабиса од само три евра, расте број наркомана који користе марихуану у односу на број оних који користе хероин – каже неуропсихијатар Александар Рамах. – Марихуана је као руски рулет. Неки је трпе 15 година, друге покоси одмах. Код осетљивих већ после неколико узимања могу наступити епизоде лудила, док се они издржљивији са катастрофалним последицама суочавају после више година дрогирања.

шљења младих да са стицањем пунолетства стичу више права да раде „забрањене ствари“, као и потребе младих да се у тим годинама, кад већина полаже матуру, потврде у друштву.

Паметнији и одговорнији ученици то чине добрим оценама, спортским или музичким активностима, проналажењем привлачних партнера, а они други куповином скупих аутомобила и мотора и неодмереним конзумирањем свих могућих порока, као што су секс без заштите, клађење, алкохолизам и дрога.

Пракса показује да од првог контакта са дрогом до тоталног животног и здравственог суноврата у просеку прође десетак и више година дрогирања, након чега је озбиљно и трајно лечење знатно отежано, а често и потпуно немогуће.

За 10 година заплењено 17 тона дроге

Колико је наркоманија узела маха међу грађанима Србије говоре и подаци о количини заплењене дроге. У последњој деценији полиција је запленила тону и **430 кг хероина, 15 тона и 900 кг марихуане, 72 кг кокаина и 91 кг хашиша**. Укупно око **17 тона** дроге.

Може се само претпоставити колико дроге је уместо у полицијским депонима завршило у венама и ноздрвама грађана Србије.

Процене се крећу од **50 до чак 200 тона** овог смртоносног отрова. Да су у питању со или шећер, па опет није мало.

Велики проблем у борби против наркоманије у Србији представља то што је дрога јефтина. Марихуана се може купити за **400 динара**, хероин за **900**, тродон за **70**, спид за **1.200 динара**, док је најскупља дрога кокаин, где за уобичајену дозу треба издвојити **50 евра**, нешто недоступнија онима који су одлучили да „доинтима“ и шприцевима „улепшају“ свој живот.

Једна приватна клиника за болести зависности у Београду је прошле године направила малу анкету, којом су обухваћена **123** насумице изабрана лица. На питање да ли су користили неку дрогу, њих **84** је одговорило да јесу. Највише марихуану, али је знатан и

број оних који су пробали екстази, хероин и кокаин.

У **Словенији**, која има четири пута мање становника него Србија, постоје **18** државних центара за одвикавање од дроге. У Србији је годинама постојао само један, Завод за лечење болести зависности у Драјзеровој улици у Београду, с тим што се претпрошле године приступило формирању сличних центара при клиничким центрима у **Нишу, Новом Саду и Крагујевцу**.

Код лекара само на силу

Годишње праг ове установе пређе између **800 и 1.000** пацијената који покушавају да се отму из раља смрти и траже помоћ. Тачније, које неко доведе на лечење. – Карактеристично за наркомане је да они скоро никад на лечење не долазе добровољно, већ под притиском – каже неуропсихијатар **Александар Рамах**. – Обично под притиском родитеља и партнера, или притиском изазваним драматичним погоршањем здравственог стања.

Занимљиво је да се лекарима за помоћ знатно више обраћају мушкарци него жене, а међу онима који успеју да

се излече разлика у корист мушких наркомана је још већа.

Осим у државним здравственим центрима, у последњих неколико година, лечење наркомана организује се и у појединим центрима Српске православне цркве. Бројни кампови за наркомане широм Европе, које су организовале католичка и протестанска црква, дали су одличне резултате, па су се и поједини православни свештеници упустили у рат са овим злом.

А како ни један рат није прошао без злочина, тако ни рат против наркоманије у центрима СПЦ није прошао без жртава, што је компромитовало ову племениту мисију.

Поједини свештеници су народну пословицу да је батина из раја изашла буквално схватили, па су наркомане лечили – премлаћивањем лопатом и држалицом од секире, а једном од њих терапија се омакла у убиство.

Кад је лечење од дроге у питању, о већини терапија мишљења су често потпуно супротстављена. Лопата није изузетак. Излечени наркомани из ових центара тврде да је од све терапије којој су били изложени, употреба лопате била најкориснија.

Други тврде да су батине сувишне, да им је за излечење довољна и лепа реч, и да се употребом лопате крше њихова људска права.

Као што наркоманија никад неће бити побеђена, тако ће без одговора остати и питање ко је од њих у праву.

СОБА УЖАСА: Чекајући смрт

ШТА ЈЕ ХРВАТСКОЈ, СЛОВЕНИЈИ И МАКЕДОНИЈИ ДОНЕО ПУТ У ЕУ?

Брда обећања и 120 милијарди долара дуга

• **Македонија дугује шест и по, Словенија 61, а Хрватска 66 милијарди долара**

Пише: Дејан Мировић

Мање од годину дана пре планираног ступања у ЕУ (1. јул 2013), или једанаест година након потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању, Хрватска се суочава са озбиљним економским проблемима који су је натерали да продаје (или затвара) велика предузећа и финансијске организације у државном власништву: највеће осигуравајуће друштво „Кроација осигурање“, једину преосталу банку у државном власништву „Хрватску поштанску банку“, Луку Ријека и део хрватских железница. Као и да уступи концесију на већ изграђене аутопутеве.

Словенији проричу „грчку болест“

Најстарије бродоградилнице на источном Јадрану „Краљевица“, које је основано још 1729. године и у којем је само од 1946. до 2006. године изграђено преко 200 бродова, одлуком Владе Хрватске отишло је у стечај.

Ништа боље стање није ни у Словенији, која је у време пријема сматрана за једну од економски стабилнијих чланица ЕУ.

Почетком августа 2012. године бонитетна агенција „Мудис“ снизила је кредитни рејтинг Словеније за три степена. Медији из ЕУ Словенију све чешће описују као „новог европског болесника“, или „економског пацијента“ (попут Грчке), коме треба хитно „лечење“.

Словеначки пословни дневни лист „Фајенс“ био је још оштрији: „Словеначки кредитни рејтинг тоне попут камена, животни стандард опада, а људи су приморани да продају имовину како би измирили рачуне.“

Неколико дана касније, „Мудис“ је снизила и кредитни рејтинг државног оператера „Телеком Словенија“.

Да би спасила „Нову љубљанску банку“, Нову кредитну банку „Марибор“ и „Абанку“, дежели ће бити нео-

пходна помоћ из ЕУ, у висини од осам до 12 милијарди евра.

Некада моћну словеначку економију у незавидан положај довело је испуњавање неоколонијалних економских захтева Европске комисије. Исте оне која у свом последњем извештају од Србије захтева да гарантује „територијални интегритет Косова“.

Просечан становник Словеније је већ 2003. године, годину дана пре уласка у ЕУ, дуговао око 5.600 долара, три пута више него становник тадашње државне заједнице Србије и Црне Горе.

Негативни трендови у словеначкој економији настављају се чак и у раздобљу од 2004. до 2007. године, у такозваном „срећним“ преткризним временима ЕУ, када је словеначки дуг премашио невероватних 25 милијарди

	Година	Износ задужења у милијардама долара
Задуживање Словеније пре уласка у ЕУ од 2000. до 2003. године	2000.	6,2
	2003.	11,3
Задуживање Словеније након уласка у ЕУ од 2004. до 2007. године	2004.	14,6
	2007.	40,4
Задуживање Словеније након уласка у ЕУ од 2008. до 2011. године	2008.	53,3
	2011.	61

Година	Спољни дуг Македоније пре и после добијања статуса кандидата за чланство у ЕУ	Спољни дуг Хрватске пре и после добијања статуса кандидата за чланство у ЕУ
2001.	1,3 милијарде долара	11 милијарди долара
2011.	6,2 милијарде долара	66 милијарди долара

долара! Наравно, по избијању економске кризе 2008. године, тај тренд задуживања Словеније као чланице ЕУ је настављен.

Власт у Београду тврди да улазак у ЕУ обавезно доноси пораст запослености. Словенији је тај улазак донео раст незапослености.

(Пре)задужили и чукунунучад

Годину дана после подношења захтева за чланство у ЕУ 1997, стопа незапослености у Словенији износила је 7,1 одсто, а седам година након учлањења у ЕУ – 2011. године – достигла је на 11,8 процената.

Иако већ годинама „успешно“ преговара са ЕУ и напредује на „европском путу“, стопа незапослености у Македонији је прошле године износила 31,4%.

Индустријска производња у Македонији је на нивоу из 2001. године.

У све три државе упоредо са ЕУ интеграцијама расте износ спољнотрговинског и буџетског дефицита у америчким доларима.

У Словенији, приликом продаје домаћег капитала, Европска комисија, као и у Србији, отворено протезира компаније из највећих чланица ЕУ.

Пример продаје највеће љубљанске пиваре „Унион“ то јасно показује. Словеначки произвођач „Лашко“ из Цеља хтео је да купи пивару у Љубљани, али је Брисел то осујетио, наводно због спречавања монопола.

Нешто касније, Брисел је присилио словеначког премијера да отпусти ше-

фа Фонда за реституцију и на тај начин једној белгијској фирми ослободи пут за инвестирање у пивару „Унион“, којој припада и познати погон за производњу минералне воде „Раденска“.

Слично као у Србији данас, и у Словенији је процес задуживања и распродаје пратило и „проевропско“ информисање и усвајање „европских“ закона.

Енглези и Холанђани уништавају хрватску конкуренцију

У тој земљи је важио закон да странци могу поседовати највише трећину медија. Са уласком у ЕУ, ова одредба је укинута, наводно због „равноправног положаја“ свих на заједничком европском тржишту. Наравно, три највеће медијске куће у Словенији „Дело“, „Вечер“ и „Дневник“ прешле су у власништво странаца.

Хрватска је позната по квалитетној изградњи чак и највећих, прекоокеанских, бродова. Европска комисија сада тражи распродају (или затварање) хрватских бродоградилшта пре 1. јула 2013. године и њеног уласка у ЕУ.

Поред већ поменутог бродоградилшта „Краљевица“, које је отишло у стечај након скоро 300 година рада, Влада Хрватске је 2012. године одлучила да прода и највеће хрватско бродоградилште „Бродосплит“, затим „Бродотрогир“, ријечки „3. мај“ и пулски „Уљаник“.

Погађате, продаја се врши под надзором Европске комисије. О каквом се великом (економском и социјалном)

удару на хрватску привреду ради показује чињеница да је 2010. године у хрватским бродоградилштима (и повезаним предузећима) радило око 50.000 запослених.

А да се радници бродоградилшта не би бунили против продаје западним компанијама, испостављеним је услов: ако продаје не буде, бродоградилшта ће пре уласка Хрватске у ЕУ морати да врате око 1,3 милијарде евра у државни буџет. Па ко воли, нека изволи.

Од позитивног извештаја Европске комисије о распродаји хрватских бродоградилшта зависи и стварни улазак Хрватске у ЕУ, јер су Британија и Холандија ставиле до знања да без њихове продаје неће ратификовати Уговор о приступању Хрватске ЕУ.

Практично, Британија и Холандија, водеће европске државе у бродоградњи, хоће да се отарасе конкуренције из Хрватске.

СКОПЉЕ:

Пут у Европу на климавим ногама

Раст сиромаштва у Македонији	
2001.	24 %
2010.	30,9 %

Раст сиромаштва у Хрватској	
1999.	4 %
2009.	18 %

Спољнотрговински дефицит Македоније		Спољнотрговински дефицит Хрватске		Спољнотрговински дефицит Словеније	
Година	Износ у доларима	Година	Износ у доларима	Година	Износ у доларима
2001.	300 милиона	2001.	3,9 милијарди	2003.	650 милиона
2011.	2,6 милијарде	2011.	8,2 милијарде	2011.	2 милијарде

Буџетски дефицит Македоније		Буџетски дефицит Хрватске		Буџетски дефицит Словеније	
Година	Износ у доларима	Година	Износ у доларима	Година	Износ у доларима
2001.	100 милиона	2001.	400 милиона	2003.	600 милиона
2011.	245 милиона	2011.	3,7 милијарди	2011.	2,2 милијарде

ПОДСЕЋАЊЕ НА СРПКИЊЕ КОЈЕ СУ
ОД 1991. ДО 1999. ГОДИНЕ РАТОВАЛЕ
И ПОГИНУЛЕ ЗА ОТАЦБИНУ

Бранићу Србију и кад будем мртва

• *Ово је порука-аманет коју је четири дана пре погибје у борбама против шиптарских терориста оставила млада Љиљана Жикић-Карађорђевић из Крагујевца, добровољац у Војсци Југославије, иза које је остало шесторо малолетне деце*

Пише: Душан Марић

Кад је у марту 1999. године почела агресија НАТО-а и шиптарских терориста на Србију, међу добровољцима који су се пријавили да бране отаџбину била је и Љиљана Карађорђевић Жигић из Крагујевца. Распоређена је у 125. мо-

торизовану бригаду, која је битке против непријатеља војевала у подножју Проклетија.

Погинула је 1. априла у атару села Лубенић код Пећи. Имала је четрдесет и две године. Иза ове храбре и веома лепе жене остало је шесторо малолетне деце. И њена изјава, забележена негде у Метохији, у предаху из-

међу две битке, а објављена четири недеље после њене смрти у новосадском „Свету“: „Бранићу Србију и кад будем мртва“.

**Љиљана, Слађана,
Мира, Радмила...**

Новија српска историја крцата је примерима узвишеног жртвовања жена за слободу свог народа и одбрану своје породице.

Нажалост, за већину њих шира јавност никад није чула. Очување успомене на те хероине свело се на сећање њихових најближих и понеки, углавном случајан, чланак у локалним новинама.

Љиљаниним стопама жртвовања и славе пошла је и **Слађана Станковић из Ниша**. Она је за слободу Србије погинула 5. јуна 1999. године, као болничарка 549. моторизоване бригаде, у селу Планаја код Призрена.

Другог дана православног **Божића 1993. године, у Лахову код Бихаћа**, извршавајући ратни задатак, погинула је **Мира Радаковић**, тридесетседмогодишња домаћица из **Босанског Петровца**.

Истог дана, само на јужном делу крајишког ратишта, смрт је загрилила и деветнаестогодишњу **Радмилу Јарчевић из Равног код Купреса**. Рада, мој ратни саборац, била је добровољац – нишанџија на тенку **Седме бригаде ВРС**, у чијој посади су се налазиле још две девојке – професор Тања Ђукановић и Милка Спремо.

Погинула је у усташкој заседи у **Занаглинској шуми**. Смртоносна рана коју је гелер направио на белом девојачком врату била је толико мала да из ње није истекла ни кап крви.

Касније, несрећни ратни усуд у смрт је одвео и **Милку Спремо**, која је тек била закорачила у пунолетство.

Песма коју је Љиљана написала уочи погибје

И кад умрем ја ћу ногом опет стати да стојим к'о храбра и висока стена поглед ће вечно границу да прати ни гроб ми неће рећи да ме нема.

Изникнућу свуда где се миче цвеће где ваздуха има и где нема, тамо за све ћу бити и за шта се не зна и за оно колико можемо да знамо.

Стражар ћу бити сурови и страшни туђин и лопов да се стално плаши јер Србин не може да се зове робом Србија, ту су сви векови наши.

Снежана и два брата

Снежана Гаврић (24) из Горњих Јарушки код Лукавца, четна куварика у Другој озренској бригади Војске Републике Српске, погинула је **18. јула 1992. године**, кад је положај њене јединице напала муслиманска артиљерија. Иза ње је остала двогодишња кћеркица Зора.

Тих славних и трагичних дана, бранећи Озрен, у редовима ВРС погинуо је Снежанин рођени брат **Славољуб (27)**, док је други брат, **Томислав (39)**, умро од болести коју је „зарадио“ у рату.

Радмила, Јела, Стана...

Једну другу **Радмилу, Субашић, болничарку из Бањалуке**, упознао сам док смо у крвавим вишемесечним борбама у лето **1992. године на Голој планини** сламали јуначки отпор којим су Хрвати и муслимани покушали да нас зауставе у офанзиви на авнојеваско Јајце.

Погинула је **13. августа 1992. године**, као чувена **Ђопићева Марија на Пркосима**. Рафал је покосио у трку, док је покушавала да притекне у помоћ рањеном саборцу. Као и њена имењакиња с Купреса, Радмила је имала само деветнаест година.

Док су Наташа Кандић, Соња Бисерко, Биљана Ковачевић и армија сличних „жена у црном“ у сред Београда исмевале јуначку борбу српског народа у БиХ и давале громогласну подршку онима који су њено Подриње у црно завили, тридесетогодишња **Јела Стојановић из Лозничке Ријеке код Братунца**, кад год је затребало, облачила је униформу и с пушком у рукама, раме уз раме са мужем Десимиром, одлазила на фронт, да свој дом и свој народ брани од муслиманских банди из Сребренице.

Код куће је остављала петоро нејаке деце.

Од **Ивањдана 1992. године** мали анђели узалуд чекају мајчин повратак. Погинула је заједно са седморо својих комшија и сабораца, бранећи Лозничку Ријеку од неколико стотина муслиманских војника, који су под командом Насера Орића тог дана упали у село, палећи и убијајући све редом.

Три недеље касније, **30. јула 1992. године**, ратујући за отаџбину на падинама врлетне **Трескавице**, живот је дала је и **Стана Вујачић (39) из Калиновика**.

Јања, Рајка, Јелисавка...

Митском храброшћу и присебношћу, **11. октобра 1943. године**, у селу **Пљеско код Рогатице, Јања Ђаћић** спасила је живот четворо своје деце и најмлађе дете своје јетрве. Њихове комшије муслимани затворили су тог дана Јању и дванаесторо укућана у породичну кућу, коју су потом запалили.

– Једни су палили кућу, а други нас пољивали бензином и гурали у ватру – сећа се Јањина кћерка **Рајка Нешковић**, која је тад имала 10 година. – Кад су нас све запалили, изашли су из куће, и споља заковали врата и прозоре. Моји укућани, запаљене буктиње, сударали су се по собама, које је испунио густ дим и мирис прженог меса.

Очајна, али ипак довољно присебна, Јања је приметила да један прозор није закован.

– Рекла нам је да ће она искочити кроз прозор и да ми учинимо исто – наставља Рајка. – Упозорила нас је да брзо трчимо према шуми и запретила да се, без обзира шта се са њом догађало, не смемо освртати.

Наруку несрећним људима ишло је то што су, због велике јаре и делова дрвеног крова који су летели унаоколо, муслимани морали да се одмакну даље од куће.

– Кад је искочила, мајка је почела да бежи низ падину, супротно од шуме, тако да је муслимани виде. Очигледно, желела је и успела да сву њихову пажњу привуче на себе. Кроз дим сам видела како се 70-80 метара од куће голорука рве са душманима. Чуле су се њихове псовке. Кад су нас приметили, већ смо били на улазу у шуму, па никог нису погодили. Побегле смо ја и моја

Зорица и Ружа

Прелепа **Зорица Милошевић из Варошлука код Травника** погинула је у својој двадесет и трећој години, као добровољац у саставу **19. бригаде ВРС, 15. априла 1992. године** у околини **Доњег Вакуфа**.

Ружа Калаковић из Пакраца (32), добровољац у тадашњој ЈНА, погинула је **11. новембра 1991. године**, бранећи своју Западну Славонију од Туђманових усташа.

сестра **Милка** и наша браћа **Саво и Благоје**.

Са собом смо изнели и најмлађе дете наше стрине **Јелисавке, Рајка**, који је имао само две године. Последње што сам видела то је како нашу мајку доносе до оног прозора и бацају назад у ватру.

Мало је српских села у БиХ која у току Другог светског рата нису имала своје Ђаћиће и у којима није забележен неки подвиг сличан овоме који је Јања учинила. Али преко свега тога је брзо и лако пао вео заборава.

Захваљујући поплави лажних и дегенерисаних друштвених вредности увезених са Запада, поремећеним политичарима и мас-медијима који те вредности безобзирно пропагирају, већина младих Српкиња зна да наброји све љубавнике Наташе Беквалац, зна какве парфеме користе Гога Секулић и Јелена Карлеуша или како се зову главне јунакиње свих 50 турских серија које су преправиле српске телевизије. Али, мало је њих које би данас знале да наведу име бар једне Српкиње која је својим делом или неким поступком задужила свој народ.

БАЊАЛУКА:

Спомен-соба погинулим војницима Војске Републике Српске

ПОВОДОМ ДАНА ПРИМИРЈА:
СЕЋАЊЕ НА МАЈОРА ДРАГУТИНА ГАВРИЛОВИЋА, БРАНИОЦА БЕОГРАДА

Сахрањен у туђу гробницу!

- Ове године 11. новембар, дан када је окончан Први светски рат, у Србији је обележен као државни празник. Као дан сећања на најмање 1.300.000 Срба убијених у кланицама од Цера до Кајмакчалана.
- У знак сећања на хиљаде незнатих јунака који су храбро пали за Отаџбину, објављујемо чланак о једном од команданата одбране Београда из 1915. године, мајору Гавриловићу

Пишу: Виолета и Љена Вулета

Београд, 7. октобра 1915. године. У току ноћи војска моћне Аустро-Угарске царевине успела је да пређе Дунав на делу обале који је бранио Други батаљон Десетог кадровског пука, под командом мајора Драгутина Гавриловића. Мајор има мало војника и само два официра. У помоћ му пристиже једна јединица београдске жандармерије и Сремски добровољачки одред.

Док војници 59. аустријске дивизије утврђују мостобран иза железничког

СРПСКИ ЈУНАК: Мајор Гавриловић

насипа, српски војници кидишу да их баце назад у Дунав. Прва у јуриш креће жандармерија, али је зауставља плотунска ватра из пушака и артиљерије.

Српске положаје у Банатској улици, која је претворена у рушевине, туку десетине швапских топова. Небо и земља прекривени димом. Ваздух се пролама од страшних детонација, јуначких поклича и јаука рањених војника. Понегде растојање између две војске није веће од 30 метара. Воде се борбе прса у прса. Често раде само бомбе и ножеви.

• • •

Непријатељ вишеструко надмоћнији, а десна обала Дунава мора бити ослобођена.

То наређују краљ и Врховна команда.

То наређује Београд, српска престоница.

То наређује мајка која је синоћ дрхтавом руком последњи пут помиловала сина јединца.

То наређује драгана која је јутрос последњи пут пољубила драгана свог.

То наређује чедо које у авалским збеговима слуша страшну ломљаву из правца Београда.

То наређује отац који је јутрос кријући бригу, уз речи: „Нека те Бог чува“, сина испратио до капије, а тек онда када је ратник одмакао низ сокак, пустио сузу да кане низ окамењено лице.

То наређују официрска част и заклетва положена Отаџбини.

Око 14 часова и 15 минута укланица настаје затишје. Мајор Гавриловић наређује збор. Окупљају се три његова вода, два вода Трећег батаљона и Сремски добровољачки одред.

Тачно у 14 часова и 30 минута, пред кафаном „Јасеница“, држи свој последњи говор, издаје своју последњу заповест.

• • •

Војници!

Тачно у три сата непријатељ се мора разбити вашим силним јуришем, разнети вашим бомбама и бајонетима. Образ Београда, наше престонице, мора да остане светао.

Војници! Јунаци! Врховна команда избрисала је наш пук из бројног стања.

Наш пук је жртвован за част Београда и Отаџбине.

Ви немате да се бринете за своје животе, они више не постоје!

Зато напред, у славу!

За краља и Отаџбину!

Живео краљ! Живео Београд!

• • •

Последње припреме, последњи поздрав и опроштаји. Ако погинем... поздравите ми Јовану. Реци јој да ме не заборави... Обиђи ми мајку... Молим те, брини ми се о деци... Понеси ово писмо мојој вереници. Нека ме не чека... Реци Соњи нека прашта, нека се уда за Предрага, он ће јој бити добар... Крсти ми сина.

• • •

Ви не полазите ни на италијански, ни на руски, ни на француски фронт.

Ви полазите у борбу против једног новог непријатеља, опасног, жилавог, храброг и оштрог. Ви полазите на српски фронт и на Србију, а Срби су народ који изнад свега воли слободу и који се бори и жртвује до последњег.

Пазите да вам овај мали народ не помрачи славу и досадашње успехе славне немачке армије.

(Заповест аустријског фелдмаршала Макензена својим трупама, пре напада на Србију)

• • •

Тачно у 15 часова мајор Гавриловић, напет као лук, командује: „Јуриш, јунаци. Јуриш, соколови моји.“

Мртви војници крећу за својим мртвим командантом. На бајонет и врело олово. У славу.

Преживели аустријски војници су сведочили да им се, док су плотунима косили српску младост, крв ледила пред тим јунаштвом и спремношћу на умирање.

Битка је трајала до сумрака, све док и последњи српски војник није погинуо.

Судбина је хтела да преживи само један, мајор Гавриловић. Тешко рањен. Руке судбине су га извукле са бојишта.

Да преживи и сведочи о подвигу својих војника.

И да осети лакоћу са којом ће их Србија заборавити.

Осмог октобра ујутро више нико није бранио десну обалу Саве и Дунава, а следећег дана застава жутоцрне монархије завијорила се на српском Старом двору.

— • —

Солунски фронт, 15. септембар 1918. године. Командант батаљона у пуку „Цар Лазар“ Драгутин Гавриловић вади сабљу, љуби је пред војницима и командује: „Јуриш, јунаци! Јуриш, моји соколови“.

Све после тога је легенда. Месеци су пролазили, а француска коњица није успевала да стигне српску пешадију, која је под командом својих мајора Гавриловића јуришала према Скопљу, Нишу, Београду, Сарајеву, Карловцу... и ослобађала Отаџбину.

— • —

После рата, Драгутин Гавриловић дуго је био командант пука у Крушевцу. За исказану храброст и вештину, добио је 12 највиших српских војних одликовања и Француски крст, проглашен је за првог почасног грађанина Крушевца, али никад није добио чин генерала.

Након пробоја Солунског фронта, војвода Бојовић га је предложио за генералски чин, али је војвода Степа Степановић био против, „јер је много млад“.

Полагао је генералски испит у Штипу 1927. године, али није положио. Три године касније, када је прекомандован у Београд, одбио је да поново полаже за генерала. Сматрао је да му краљеви генерали Тешић и Хаџић ионако неће дати да положи.

СОЛУНСКИ ФРОНТ:
Извиђач српске војске

Ускоро, стиже и потврда да није у милости људи из краљевог окружења – њега, артиљеријског пешадинца, српски Генералштаб именује за предавача на Војној академији, на смеру војна администрација.

Након мартовског пуча 1941. године, вођа завереника, Гавриловићев колега из класе, генерал Душан Симовић, позвао је пуковника, понудио му чин генерала и министарско место. Пуковник се љубазно захвалио и одбио понуђену част.

Две недеље касније, у околини Сарајева, пао је у немачко заробљеништво и допао ропства.

— • —

Четири године касније, мај 1945. године. Београд ослобођен од фашизма, а окупиран од комунизма. На београдску железничку станицу стижу возови са преживелим српским официрима и војницима који су били у нацистичким логорима.

Из једног излази стасит, маркантан, али мршав мушкарац у официрском оделу Краљевине Србије. Усправан стас, као да су четири године ропства у логору Офлаг код Нирнберга носила нека друга плећа.

Нове власти га одводе на Бањицу – у логор. Седам дана касније пуштају га на слободу.

— • —

Креће низ данашњи Булевар ослобођења, према Славији и Београдској улици број 4. Тамо су му, кад је други пут пред налетом јачег и

бројнијег непријатеља напуштао свој Београд, остали дом и породица.

Пролазници га загледају. Већина ћути, али мало, мало па му неко добади понеку увреду. Због униформе. Псују му краља. Кличу Титу и Партији. Неко додајује: „Удри га, јебо га краљ Петар. Нека иде њему“.

Пуковник ћути. Погледом пуним туге и неверице, са равнодушношћу човека који још хода, али је давно у себи раскрстио са животом, гледа у разјареног човека и наставља да корача.

А пред очима Душан, Бојан, Иван, Александар, Драгиша... стасити као јабланови. Уплашени. Пред њима је војска моћног цара и ћесара. Али на његов поклич дижу се и своју младост поклањају Отаџбини.

Тако Београд дочекује Мајора (нема тог српског правописа који може да оспори да се овде напише велико М) Драгутина Гавриловића, који се после четворогодишње робије у нацистичким логорима, враћа у Отаџбину.

— • —

Након што се вратио кући, пуковник Гавриловић се нагло разболео. Изгубио је вољу за животом. Оно што су почели војници 59. дивизије аустроугарске царевине, а наставили крвници у Хитлеровим логорима, на неки начин завршили су становници ослобођеног Београда. Разочаран увредама и начином на који га је Отаџбина дочекала из ропства, никада више није изашао у двориште, а камоли прошетао својим Београдом.

Два месеца касније, 19. јула 1945. године, у ослобођеном Београду, умро је Драгутин Гавриловић.

— • —

Силни цар и ћесар из моћнога Беча ударио на сиротињску Србију, измрцварену под четири века османлијске окупације и два балканска ослободилачка рата.

Бечки генерал Поћорек стоји испред свог штаба у подножју Цера, гледа питому планину наткривену белим михољданским облацима и диктира ултиматум српском пуковнику Миливоју Стојановићу, команданту Гвозденог пешадијског пука (добро си прочитао Србине кукавни, пук се звао Гвоздени и био је гвоздени!) у којем тражи да овај уклони своје војнике, како узалуд не би проливали своју крв, јер ће он, аустроугарски војсковођа, свакако, за три дана умарширати у Београд.

А пуковник Стојановић, у мислима уз своју трошну кућу и своју нејач, у мислима уз Лазара и Милоша, шета по свом штабу – мемљивом собичку у ороњулој кућици и, по истом емисару, Поћореку, отписује „из главе“, у десетерцу:

„Поћорече, цареви већиле,
 Душа ми је од Косова стара,
 Тврдо срце у горскога вука,
 Командант сам Гвозденога пука,
 Не бојим се цара ни ћесара!“

Поћорек више није послао ниједно слично писмо.

— • —

Деветнаести јули, година 1945. У комунистичку команду града Београ-

ПРВИ СВЕТСКИ РАТ: Српска артиљерија

да стиже писмо породице Гавриловић, која обавештава његово величанство народну власт, да је раб Божији Драгутин Гавриловић, мученик, испустио душу.

А пошто је исти био српски пуковник, који је у два рата ратовао за Београд и Србију, породица пита да ли би се Београд и Србија удостојили да га сахране уз војне почасте.

Одговор је гласио: „Не“.

Породица поново пише: „Да ли пуковник Гавриловић може да буде сахрањен крај костурнице својих војника, који су, под његовом командом, погинули 1915. године, бранећи Београд?“

Одговор је гласио: „Не“.

Породица пише градској власти: „Да ли пуковник Гавриловић може да добије неко друго гробно место?“

Одговор је гласио: „Не!“

Легендарни мајор Гавриловић, чија се команда изучава на свим војним

академијама од Токија до Сантјага, сада пуковник, сахрањен је у гроб своје ујне на Новом гробљу.

— • —

Над отвореном раком на Новом гробљу, над мртвачким ковчегом Драгутина Гавриловића, пред тужном, осрамоћеном и заплашеном родбином, ретким преживелим саборцима из многих битака и комунистичким комесарима, краљевски пуковник Александар Тодоровић, уздигнуте главе, пркосно, изговара речи којима ставља на коцку своју слободу:

„Данас је још један витез без страха и мане мање. Још један храст мање из оне господствене шуме српских родољуба који су сагорели на олтару Отаџбине“.

— • —

Драгутин Гавриловић је потомак познате породице занатлија и свештеника. Рођен је 1892. године у Чачку. Са Радојком Белопавлић изродио је петоро деце – четири кћерке и сина. Свих петоро завршило је факултет. Његов син Драгош, артиљеријски поручник, храбро се у лето 1941. године, као командир батерије, борио против швапске војске. Заробљен је и одведен у логор. У логор су одведени и тамо скончали сви Гавриловићеви зетови.

Након слома фашизма, када је чуо како је слободна Отаџбина дочекала његовог оца, одлучио је да емигрира у Америку, где је умро 1979. године. Породичну лозу наставља његов син Драгутин, који живи у Чикагу.

На сто година од његовог рођења, потомци мајора Гавриловића покушали су да у његовом Чачку организују изложбу. Комитет СК је забранио њено одржавање!

БЕОГРАД: Споменик који је српским војницима, браниоцима Београда из 1915. године, подигао командант немачке војске у окупираној Србији, маршал Фон Макензен

КОСОВО И МЕТОХИЈА, ЗАПИСИ ЈЕДНОГ РАВНОГОРЦА

Чуј, Србине!

• Извесно је: спокоја неће бити. Неће га бити ни за Србе, ни за Шиптаре. Шиптари знају да су отимачи, Срби знају да им је отето

Пише: Антоније Ђурић

Чујеш ли ти, Србине, ову времену вику са севера државе: ОВО ЈЕ НАШЕ! Уз подршку комунистичко-четничких кћери и синова, неко у Рашкој области, у старом Расу и око њега, око Милешеве и Сопоћана, на разумљивом српском језику виче: ОВО ЈЕ НАШЕ!

На Косову и Метохији, посебно у царском Призрену, још од првог угарка баченог на српске светиње и првог метка испалењеног у Србина, вичу: ОВО ЈЕ НАШЕ!

А ти, Србине, слушај, гледај и ћутиш.

Када ћеш ћеш да се усправиш и викнеш: **Па, добро, семе вам ваше, има ли ту шта наше, српско!** Ако је све ваше, зашто ми вековима плаћамо порез на туђу земљу, на туђу имовину!

Проговори, Србине, језиком својих часних предака!

Шта ове невладине, и ове владине организације, и ови комунистички и четнички синови и кћери, и њихови покровитељи и дародавци, лишени страха од Бога и стида од људи, очекују од тебе, Србине?

Очекују, видљиво је, да пристанеш на отимачину у име слободе и демократије, очекују да се помириш

с губитком своје државе, па и да се помириш са отимачем, да поразговараш са њим у духу комунистичког братства-јединства.

Мисле ове невладине, мисле ови силници, да ћеш на некој граничној линији овако да поздравиш комшију Муфљузија: „Добро јутро комшија, како си спавао, како ти је у мојој кући, на мојој ливади, је ли још хладна вода из мога бунара? Слушај, видим да си препороао гробове мојих предака, споменике уградио у темеље штале. Ако, ако, ја ћу свећу да упалим на ливади.

Видим да си срушио цркву у којој сам крштен и у којој су крштени сви моји преци. Ако, ако, ја немам намеру да се тамо вратим – остаћу овде, у туђој кући.“

О та посла – што би рекли Банаћани – неће бити ништа. Никад се то неће догодити.

Извесно је: спокоја неће бити. Неће га бити ни за Србе, ни за Шиптаре. Шиптари знају да су отимачи, Срби знају да им је отето.

Једног дана, кад Господ каже да је тренутац, може се са српске стране очекивати грмљавина: „С огњишта милог бежи ми, куго!“...

Није Косово и Метохија парче земље – како то говоре отпадници од ве-

ре и нације. Није долина, није ни равница, ни брежуљак на Газиместану, ни житно поље крај Лаба и Ситнице, ни виногради које су преци наши засадили а руке потомака неговале, није ни костурница, ни јама непрегледна...

Косово је душа Србинова, рана незацељена, крв његова, његова клетва и молитва, његово памћење и његова колевка у којој је свако дете са сваком капи крви из мајчиних груди примило и свету причест и свети завет: мржња на ропство и спремност на умирање у борби за слободу.

Могу нас силници на коље набијати, могу нас поново бомбардовати, могу нас вешати, али нас никада, никада, неће приволети и натерати да се одрекнемо драгуља који се зове Косово и Метохија.

Тако, сигуран сам, мисли највећи део Срба, оних Срба с образом и јаком психолошком кичмом која се не савија, не клечи, не скида гаће кад чује да долази било који и било чији моћник, јер Србин зна да нико није моћнији од Бога.

Аманет кнеза Лазара

Знаш ли, Србине, да је твоја отаџбина према броју пострадалих највећа жртва фашизма и нацизма? И сад, наједном, неочекивано, сумануто и непојмљиво у земљи Србији, многа страдало од фашизма, појавили се – фашисти.

Фашисти у Србији су момци и девојке са српским именом и презименом, који су тек прешли границу пунолетства и који би да сачувају света образ Београда и Отачаства.

Баш као што је тај образ чувао легендарни Мајор Гавриловић. Баш као што је тај образ у тестаменту поменуо свети кнез Лазар. Баш као што су тај образ чували Карађорђе и Његош.

КОСОВО, СУЂЕНО МЕСТО

**Христе Боже распети и свети,
Српска земља кроз облаке лети.
Лети преко небеских висина,
Крила су јој Морава и Дрина.
Кад је драга да одлазим чула,
За ревер ми невен заденула.
На три свето и на три саставно,
Одлазимо на Косово равно.
Одлазимо на суђено место,
Збогом мајко, сестро и невесто.
Збогом први нерођени сине,
Збогом ружо, збогом ружмарине.
Збогом лето, јесени и зимо,
Одлазимо да се не вратимо.**

Србима широм света

Десет година оснивачи и на-логодавци Хашког трибунала из Беле куће и НАТО пакта, противправно у притвору држе др Војислава Шешеља, највећег живог српског националисту и пред очима светске јавности систематски крше његова људска и процесна права, излажући га терору који је почетком ове године кулминирао у покушајем његове физичке ликвидације.

Мало је у новијој историји европског права судских процеса који су изазвали толику пажњу стручне и шире јавности и у којима су у тој мери оптуженом ускраћивана права која му припадају, као што је то случај у хашком процесу против председника СРС.

Подизање лажне оптужнице, десетогодишње противправно држање у притвору, без дана изласка на слободу, накнадно мењање оптужнице, честе измене чланова судског већа, стални покушаји наметања адвоката, фалсификовање доказа, коришћење лажних (уцењених или поткупљених) сведока, финансијско изнуривање њега и његове породице, вишемесечне забране посета чланова породице и правних саветника, ускраћивање права на одбрану са слободе (које му као оптуженику који је добровољно дишао у Хаг припада), вишемесечне забране телефонских позива, вођење монтираних судских поступака, изрицање драстичних казни због наводног непоштовања суда и изнуривање сталним процесним и другим смицалицама, само су неки од видова терора који западне обавештајне службе врше над тврдоглавим и пркосним председником Српске радикалне странке.

Најпознатијим светским политичким затвореником, који је због упорности, доследности и умешности испољене не само у хашком процесу, већ у целокупној политичкој активности, стекао углед једног од најпознатијих противника неоколонијалне политике новог светског поретка.

Да би колико-толико стала на пут том терору и са њиме упознала дома-

ћу и светску јавност, група истакнутих српских интелектуалаца у Београду основала је и регистровала Комитет за одбрану др Војислава Шешеља.

Циљеви Комитета

Основни програмски циљеви Комитета су:

Да пред међународном јавношћу раскривава нелегалност оснивања и деловања Хашког трибунала.

Да правним аргументима и пропагандним средствима, заснованим на чињеницима, доказује да је у питању политички суд, који не ради и не суди ни по сопственом статуту, ни по међународном праву, већ по налозима које добија од америчке администрације, Европске уније и централе НАТО.

Изразито антисрпски суд, који су САД и НАТО основали да би монтираним судским поступцима, уз помоћ лажних сведока и фалсификата, сву кривицу за ратове вођене на простору бивше Југославије и злочине почињене у тим ратовима приписали српском народу, Републици Србији и Републици Српској.

С крајњим циљем да се Република Српска, на основу политичких пресуда за догађаје у Сребреници, прогласи за

геноцидну творевину и укине, да се оправда агресија НАТО на Србију и Републику Српску, а посебно окупација, етничко чишћење и отимање Косова и Метохије.

По националној структури оптужених, донетим пресудама, образложењу пресуда и висини казни јасно је да овај суд има задатак да на крајње тенденциозан начин интерпретира не само карактер ратова који су на простору СФРЈ вођени од 1991. године и касније догађаје, него и целокупну историју јужнословенских народа.

Да се бори против бруталног, систематског, кршења људских и процесних права др Шешеља и о томе правовремено обавештава српску и светску јавност.

Да ради остваривања наведених задатака организује научне и стручне симпозијуме, уз учешће истакнутих научника и интелектуалаца из Србије али и иностранства, организује протестне скупове и конференције за штампу, штампа књиге Војислава Шешеља и других аутора, штампа специјална издања „Велике Србије“ и други пропагандни материјал.

Више од стотину пута Комитет се оглашавао саопштењима за јавност, а организовао је на десетине научних и

БЕОГРАДСКА АРЕНА, 25. ФЕБРУАР 2012. ГОДИНЕ:
Протестни скуп у организацији Комитета за одбрану Војислава Шешеља

протестних скупова поводом дешавања у централном хашком процесу. Последњи у фебруару ове године, када се на скупу који је Комитет организовао у Београдској арени окупило око 22 000 људи.

Посебно значајну улогу у обавештавању и мобилизацији домаће и светске јавности у одбрани људских права и живота др Шешеља, Комитет је имао у време када је он, због покушаја Трибунала да му наметне адвоката и ускрати право на одбрану, штрајковао глађу и почетком ове године, када су западне обавештајне службе покушале да га убију.

Неопходна финансијска подршка

Неподељено мишљење стручне јавности јесте да је Комитет за одбрану др Војислава Шешеља досадашњим радом оправдао своју сврху и дао значајан допринос доказивању злочиначког и антисрпског карактера Хашког трибунала.

У највећој мери активности Комитета помагала је Српска радикална странка. Међутим, сада је Српска радикална странка изгубила статус парламентарне странке и остала без буџетских средстава, што озбиљно угрожава његову активност.

Наравно, чланови Комитета ће наставити са радом чак и у случају да ово удружење остане без икаквих средстава, јер је у питању

фронт који не сме да се напусти. Од исхода битке која се води на том фронту умногоме ће зависити тумачење историје овог дела Балканског полуострва крајем прошлог и почетком овог века, посебно тумачење узрока и тока ратова који су вођени на развалинама бивше Југославије.

Међутим, смањење активности Комитета у значајнијем обиму имало би изузетно тешке последице не само по одбрану др Војислава Шешеља, већ и по наставак борбе коју Комитет води против сатанизације српског народа, а у којој Хашки трибунал има кључну улогу.

Практично, у пропагандном рату који траје несмањеним интензитетом, чланови Комитета, који раде у веома тешким условима и чији су једини мотиви брига за српске националне интересе и пружање подршке јуначкој борби Војислава Шешеља, против себе имају огромну пропа-

гандну машинерију САД, НАТО пакта и највећих медијских кућа, које они контролишу.

Из тих разлога, Комитет за одбрану др Војислава Шешеља се овим путем обраћа Србима широм света, али и припадницима других народа, свима онима што не пристају на терор који званични Вашингтон и НАТО пакт чине над српским народом и председником Српске радикалне странке, да својим добровољним прилозима помогну рад Комитета и борбу коју др Војислав Шешељ, и после десет година заточеништва у тамници, са непоколебљивом вером у победу, успешно води против Хашког трибунала и његових налогодаваца.

Успех и победа др Војислава Шешеља у хашком процесу и Комитета у пропагандном рату који се води око тог поступка, биће победа српског народа, Републике Србије и Републике Српске.

Упутство за уплату добровољних прилога у Србији

УДРУЖЕЊЕ „Комитет за одбрану Војислава Шешеља”
Сврха уплате: Прилог за финансирање рада Комитета

Динарски рачун: 160-111003-68, Банка Интеза

Девизни рачун: 00-708-0002873.4, Комерцијална банка АД Београд

ММФ И СРБИЈА: НОВО ЗАДУЖИВАЊЕ УВОД У ПРИВАТИЗАЦИЈУ 650 ПРЕДУЗЕЋА КОЈА СТРАНЕ КОМПАНИЈЕ И ДОМАЋИ ТАЈКУНИ ЈОШ НИСУ СТИГЛИ ДА ЗГРАБЕ

На мети 350 комуналних предузећа

- Услов да Србија добије новац је договор са ММФ, који од режима у Србији тражи трансформацију и корпоратизацију државних предузећа, ради припреме терена за улазак приватног капитала

Пише: Иван Нинић

Након избора нове Владе Србије, у Београд је стигла честитка новом премијеру Ивици Дачићу од директорке ММФ-а Кристин Лагард, у којој се наводи да ће та институција бити спремна да помогне новој влади да припреми стратегију за решавање економских изазова са којима се Србија суочава.

Најважније питање које се намеће јесте шта и под каквим условима Србија може да очекује од ММФ-а и колико ће то додатно урушити њену финансијску сувереност.

Тесна спрега између ММФ-а и Светске банке

Својим „аранжманима“ ММФ финансијску сувереност Србије не урушава самостално, већ у координацији са Светском банком и другим међународним финансијским институцијама. Да је то тако, потврђује и изјава координатора Светске банке за Југоисточну Европу Џејн Армитиџ:

„Србија мора да обнови споразум са ММФ-ом уколико жели да искористи 400 милиона долара Светске бан-

ке.“ На питање новинара шта ће се догодити уколико Србија не успе да обнови споразум са ММФ-ом, координатор Светске банке је дословце одговорила: „Нећете добити 400 милиона долара.“

Следећи услов је да од 400 милиона половина оде на реформу јавних предузећа, иза чега се уствари крије припрема терена за њихову приватизацију. То у преводу значи да ће Светска банка „срдечно“ помоћи прекомпоновање великих јавних система, у складу са својим геостратешким и економским интересима.

Намера Светске банке и ММФ је да у догледној будућности режим у Србији приморају да под њиховим туторством приватизује „Електропривреду Србије“, „Телеком Србије“ и „Железнице Србије“, ЈАТ, Аеродром „Никола Тесла“, „Дунав осигурање“, „Скијалишта Србије“, „Галенику“... За међународне туторе посебно су занимљиви локални комунални системи, а у Србији тренутно послује око 650 локалних предузећа, од чега око 350 има статус локалних комуналних предузећа.

Да званични Београд поступа по преузетим обавезама и инструкцијама

ММФ-а и да се припрема терен за „мекку“ приватизацију великих државних система, видљиво је на примеру „Електропривреде Србије“.

Прва мета Електропривреда

Директор ЕПС-а Драгомир Марковић је изјавио да „ЕПС мора да се реорганизује по ЕУ регулативама“ и да за почетак следи „раздвајање оператера дистрибутивног система од делатности снабдевања“.

Док се на крајње сумњив и убрзан начин одвија тзв. „корпоратизација“ предузећа, међународне финансијске институције „великодушно“ пласирају своја средства у ЕПС, знајући да у скорој будућности своје пласмане могу да конвертују у власнички капитал. Међу кредиторима ЕПС-а посебно се истичу Европска инвестициона банка, Светска банка, немачка Развојна банка KfW, Европска банка за обнову и развој и др.

Само у 2011. години ЕБРД је кредитирала ЕПС са 125 милиона евра и то за стратешке пројекте, између осталог пројекат унапређења животне средине и пројекат ревитализације и изградње малих хидроцентрала.

Да сви ови кредитори не знају значај и судбину ЕПС-а, намеће се питање да ли би уопште своја средства пласирали у једно српско државно предузеће. Сасвим је сигурно да не би. Иначе, у оквиру ЕПС-а функционише 12 зависних предузећа чији је власник Република Србија, а цео систем запошљава близу 30.000 људи.

ЕПС са око 20% учествује у индустријској производњи, а обезбеђује око 80% домаће производње примарне електричне енергије, што је довољно да се задовољи око 50% енергетских потреба Србије.

Ови параметри указују колико је важно да систем какав је ЕПС остане у стопроцентном власништву државе Србије.

ММФ: Финансијска ајкула новог светског поретка

ВЛАДИНЕ МЕРЕ ЗА ПОМОЋ ПОЉОПРИВРЕДИ

Регресирани шверц

- **Јефтиније гориво добијају сви који имају њиве, без обзира да ли ће их засејати или оставити под коровом**

Пише: Маријана Четојевић

Најновије уредбе владе за помоћ пољопривреди сличне су покушају да се летошњи пожари на Тари или Златибору угасе са неколико цистерни воде. Неће да шкоде, али пољопривреда од њих неће имати много вајде.

Највећу корист имаће шверцери и српски тајкуни, који у свом власништву имају хиљаде хектара обрадивог земљишта и који кризу и не осећају.

Од свих планираних мера најспорнија је она по којој свако регистровано пољопривредно домаћинство добија 40 литара регресираних нафте по хектару. У питању је уравниловка. Под истим условима, јефтиније гориво су добили и они који су земљиште узорали и засејали и они који то нису и неће учинити.

Првима је горива увек мало, други ће га препродавати и тако државни буџет оштетити за неколико милиона евра.

Друго, сви ће добити гориво под истим условима, без обзира коју културу ће засејати. СРС сматра да је ову

уредбу требало изменити тако што би јефтинију нафту добили само они који узору њиве, а посебне повластице би имали они који засеју културе које су потребније и профитабилније.

Спорна је и предвиђена размена **9.100.000 килограма минералног ђубрива**, чији је произвођач Азотара из Панчева, за меркантилну пшеницу и кукуруз из рода за 2013. годину, јер ће у тој размени добара профитирати једино Азотара.

Држава и сељаци ће бити на губитку.

Замена пшенице се врши тако што за килограм ђубрива сељак даје **1,65 килограма** пшенице. Цена пшенице износи **27 динара по килограму**, без ПДВ-а.

Математика каже да за килограм ђубрива које на тржишту вреди **38 динара по килограму**, сељаци дају **килограм и 650 грама** пшенице који на тржишту коштају **44,55 динара**.

То значи да сељаци, одлуком државе, минерално ђубриво преплаћују за **7,55 динара**, односно за **17 одсто**.

Ако се на овај начин размени свих **9,100.000 килограма минералног ђубрива**, држава ће у касу Азотаре „уте-

рати“, а из џепа сељака „истерати“ **68,705.000 динара**.

Наравно, није крива Азотара. Крива је држава. Или неко моћан ко овом предузећу намешта додатну зараду.

Све ово изгледа још сумњивије и очигледније ако се у виду има чињеница да ће због десеткованих приноса ове али и следеће године цена хране, а посебно пшенице и кукуруза, стално расти.

СМЕДЕРЕВО: РАФИНЕРИЈА ЗАВРШИЛА НА СУДУ

Радикали били у праву

Пише: Мирјана Шмања

Четири године су Српска радикална странка и шеф одборничке групе у Скупштини града Смедерева **Витомир Радовановић** водили битку да јавности, а посебно грађанима **Смедерева**, објасне да је прича о изградњи Рафинерије за прераду нафте у Смедереву од стране компаније „Комико“ сумњива работа.

Највероватније велика подвала и покушај да се за мале паре дође у посаду **113 хектара** градског грађевинског земљишта.

Упозоравали смо да ће једину корист од целе ујдурме имати „Комико“ и неколико појединаца из градске власти и Владе Србије.

Нисмо успели. По ко зна пут грађани нису поверовали онима који им говоре истину, већ онима који их лажу. И за њих гласали на ђурђевданским изборима.

Резултати су следећи. Тамо где би увелико требало да трају грађевински радови стоји пушта, у коров зарасла, ледина. Рачун на који је „Комико“ требало да уплати **600 милиона динара** зврји празан. У Привредном суду у По-

жаревцу стоји тужба Града Смедерева којом се захтева раскид уговора са страном компанијом.

Градоначелник **Јасна Аврамовић** из „Покрета за Смедерево“ и председник Скупштине града **Бранче Стојановић** из СРС чекају нове налоге из Београда, од министра енергетике **Зоране Михајловић (СНС)**, која је наредила да се уговор не сме раскидати.

Ако не буду слушали, може им се врло лако догодити да остану без скупштинске већине, јер мандати не припадају њима, већ одборницима. А све што је на продају, може да се купи.

Од инвестиција од **10.000.000.000 евра**, које је странка госпође министарке обећавала у предизборној кампањи, очигледно нема ништа, па ради даљег замајавања превареног народа није лоше још мало одржавати у животу илузију о рафинерији, инвестицији од милијарду евра и неколико стотина нових радних места.

Министри обилазе Србију у пратњи обезбеђења. Несрећа никад не долази сама (Раде Јовановић)

МОМИР МАРКОВИЋ

Шта значи скраћеница ПДВ? Пола дај влади.

- Да ли би се принудна наплата пореза министру културе Србије, који држави дугује милионе, третирао као напад на културу?
- Гласило СНС „Правда“ престало да излази. Дакле, прво узмеш власт, па укинеш правду.
- Сви грађани Србије ће моћи да купе нови „фијат 500“. Чим постану министри.
- Један посланик је пре неколико година хтео да уведе магарца у скупштину. Сад је ушао сам. Двојица би била превише.
- Један посланик је недавно заборавио концепт свог говора и говорио је „из главе“. Био је то минут ћутања.
- Од свих акција које спроводе српски министри, најбоље резултате даје борба против сиромаштва. Кад сићу с власти, нико од њих неће бити сиромашан.
- „НУБА инвест“, словеначка фирма, има једног запосленог, а за кратко време је поставила оптичке каблове дуж аутопута у Србији. Ала се тај нарадио.

РАДЕ ЈОВАНОВИЋ

- *Влада је обећала да ће обезбедити да сви грађани добију шећер. За инсулин ће морати сами да се побрину.*
- *Можда је некадашња власт била боља. Али ко ће сад молити Турке да опет дођу?*
- *Онда је последњи Србин убио претпоследњег Србина. И сви Срби су живели у једној држави.*

МИЛОВАН ИЛИЋ МИНИМАКС

- **Порука Александру Првом Ујединитељу: „Хвала, није требало!“**
- **Сви Срби желе да живе у једној држави. Шведској, рецимо.**

Милан Тодорић

- Многи Американци не знају ко им је председник. Али зато сви Срби знају да им је то амерички амбасадор.
- *Владајућа политичка мисао је толико дубока, да смо већ дотакли дно.*

МОМЧИЛО МИХАЈЛОВИЋ

Ми смо суверена земља. И зато ћемо сами одлучити чија ћемо колонија бити.

- **Министар је био запањен чињеницом да прима три плате. Хонорарно је повео истрагу.**
- **Не само да смо сачували територију, већ ћемо ускоро тамо отворити и своју амбасаду.**
- **Агресор је бомбардовао председничку резиденцију. Али кад нам је било најпотребније, председник није био код куће.**
- **Суботом и недељом министар се одмара. То је његов допринос борби против криминала.**
- **Између земаљске и небеске Србије, народ је изабрао Србију подземља.**
- **Председник све чешће даје амнестију. У нади да ће се у будућности и њега неко сетити.**
- **Приликом посете иностранству, наш председник је одушевљено дочекан. Сви су се радовали што је он наш председник.**

АЛЕКСАНДАР ЧОТРИЋ

**Вредело је овакву владу чекати деценијама.
Свака година чекања била је чист добитак.**

- Ми чврсто стојимо на бранику отаџбине. Само, браник стално померамо.
- Неколико људи у Србији умрло је од глади. Али шта је то за земљу са оволиким потенцијалом!?
- Косово је мултиетничко. На њему живе Албанци, Шиптари, Арнаути и Арбанаси.
- Сви који воле Србију, несрећно су заљубљени.
- Биће нам боље једног дана. Да буде добро два дана, то већ није могуће.
- Косово је света српска земља. А ми по светињи не газимо!
- Морао сам да се огласим поводом ситуације на Косову. Дао сам оглас да продајем кућу и имање.
- Све више схватамо да је улица једино решење. Остало нам је само да просимо.
- Наша влада неће поновити грешке старе владе. Она ће бити оригинална.
- Хране има довољно. Али постоји вишак становништва.
- Србија никад неће издати Србе на Косову. Они увек могу да дођу у своју матицу.
- Народ ретко греша. Једном у четири године.
- Србија је парламентарна држава. Све важне одлуке за нашу земљу доноси амерички Конгрес.
- Нормално је што вам данас није добро. Ми смо вам обећали боље сутра.
- Градоначелник је био на отварању депоније смећа, али је изостао државни врх. Иако је и њима тамо било место.
- У земљу је ушло 100 милијарди евра, али као да су у земљу пропале.
- Посланици нису за укидање ТВ преноса. Да би могли да прате шта се догађа на њиховим радним местима.
- Разменили смо територије и становништво. Ми смо њима дали наше земље, а они нама наше људе.

АЛЕКСАНДАР БАЉАК

**Бранићемо земљу по цену живота.
Ако се другачије не договоримо.**

- Сви смо ми деца дезертера из 1389. године.
- Коначно су дошли прави људи на права места. Следећих пет векова можемо да будемо мирни.
- Рђа има сјајну прошлост.
- Србија је толико велика да не може да стане у једну државу.
- Председнику свака част. Једино му то недостаје.
- Срам нас било – па прошло.
- Рат има добру и лошу страну. Некад убијамо ми њих, некад они нас.
- Осим геноцида, на нашим просторима није било већих инцидената.
- Хрвати нису све Србе истерали из земље. Већина је завршила дубоко у њој.
- Ми држимо до традиције. У други изборни круг увек уђу Курта и Мурта.
- Џелат је био уз жртву кад је њој било најтеже.
- И овај век проведосмо у ропству. Ретко нам се то догађа. Једном у сто година.
- Кад сте ме изабрали, обећао сам вам бољи живот, па вам то исто и сада обећавам. Ја нисам од оних који данас говоре једно а сутра друго.
- Доспели смо до дна. Коначно чврсто тло под ногама!
- Свака власт је од Бога, само је наша плач Мајке Божије!
- Да је владар дигао руку на себе, страдао би од злочиначке руке.

УМРО СРПСКИ ПРИЈАТЕЉ, АМЕРИЧКИ ПУБЛИЦИСТА АЛЕКСАНДАР КОКБЕРН

Шкот тражио правду за Србе

- Да је писао о Хрватима, муслиманима или Шиптарима, Кокберн би добио улицу у Приштини, Книну или неком другом окупираном српском граду

Пише: Зорица Зубић

Срби су народ који најбрже заборавља заслуге. Онима који су нам нанели зло пребрзо опраштамо, оне који су нам некад учинили добро још брже заборављамо.

Срби воле своје непријатеље. Што је непријатељ већи и богатији, и љубав је већа. Да сутра умру Мадлен Олбрајт, Весли Кларк, Тони Блер или неки други ратни злочинац којем су руке до лаката у крви хиљада убијене српске деце и пепелу сто хиљада запаљених српских домова, или да Хилари Клинтон сломи штикле, нема новина у Србији које то не би објавиле.

Многе невладине организације из Београда, које финансирају јеврејски, шиптарски и усташки лобији, послале би телеграме саучешћа, а не би било изненађење да то учини и покоји министар.

Али зато ниједне новине у Србији нису објавиле вест о смрти великог пријатеља српског народа, истакнутог америчког интелектуалца **Александра Кокберна**, Шкота пореклом, који се у последњих двадесет година упорно борио да докаже да је мали српски народ велика жртва неоколонијалистичке политике Америке и НАТО-а. Своју борбу за истину о српском народу овај поносни Шкот водио је и кад га је тешка болест оборила у постелу из које више није ни устао.

Срби нису изгубили рат

Кокберн је преминуо 21. јула у Немачкој. Једанаест дана раније, познати вашингтонски часопис **The New York Review**, у броју од 12. јула, објавио је његово писмо у којем он критикује чланак који је критичар **Пол Вилсон** у истом часопису, пет дана раније, објавио о књизи **Мадлен Олбрајт**.

На почетку писма, Кокберн хвали Вилсона, што је тврдњу Олбрајтове да је рат САД и НАТО против Србије 1999. године „успео“, ставио под знаке наводника.

„Рат је заиста био тријумф ваздушне снаге, али не како је то **Џон Кеган**

тврдио. Једанаест недеља бомбардовања завршило се када је **Слободан Милошевић** пристао да напусти Косово... али по мишљењу многих, Срби нису војнички поражени, већ су Косово напустили под политичким притиском.”

Према енглеском **генералу Мајклу Џексону**, команданту трупа које су ушле на Косово, разлог је био напуштање Срба од стране Руса. То је био најважнији разлог за крај рата, тврди Џексон. „Заиста, Милошевић је одмах прихватио савезничке услове, чим је Кремљ то тражио преко свог изасланика Черномирдина.”

Генерал Хенри Шелтон, пише даље Кокберн, објавио је са радошћу успех који су постигле НАТО бомбе и гранате, уништивши „око 120 српских тенкова, око 220 борних кола и око 450 топова“.

Али истраживање на терену, које је уследило, показало је да српски губици не износе ни десетину од оног што тврди НАТО. Командант НАТО **Весли Кларк**, који је био незадовољан тим извештајем, послао је комисију опет на Косово. И поново нису пронађене потврде за тезу да су ваздушни напади имали пресудан утицај на одлуку Срба да напусте Косово.

Кокберн се позива и на наводе из писма које је добио од америчког **пуковника Мак Грегора**, који је командовао заједничким акцијама НАТО снага.

„Притисак да се фабрикују лажни извештаји долазио је са врха“, пише Мак Грегори и тврди да је због преуве-

личавања српских жртава у америчкој и НАТО пропаганди протествовао лично код Веслија Кларка, да су га у његовом протесту подржали британски и немачки официри, али да је Кларк одбио да се прекину манипулације са бројкама око оног што Мадлен Олбрајт у својој књизи назива „косовским успехом“.

Почетком деведесетих година, кад је пронемачка штампа у Америци, у хистерији против Милошевића, Срба и Србије, Србе оптужила да су главни кривци за избијање Првог светског рата, Александар Кокберн је у „**Лос Анђелес Тајмсу**“ писао овако:

Срби су преварени

„Срби се с пуно права осећају превареним. Западна штампа је углавном слепа за српске проблеме, не обраћајући пажњу на муслиманско маневрисање да се Америка увуче да војно интервенише на њиховој страни“.

Месец дана након „Олује“, заједничке војне акције Хрватске и НАТО, 28. септембра 1995. године, на страницама „**Лос Анђелес Тајмса**“, у чланку под насловом „Кад су Срби протерани, онда се ћути“, Кокберн поново указује на политику двоструких аршина према српском народу: „Супротно од оног што штампа тврди, Срби нису једини узрочници свег зла у балканским сукобима.“

Када су босански муслимани били бомбардовани и протеривани из својих домова или били убијани, цели свет је плакао. Када су Срби протерани из својих домова или када се открије да су им пресечени гркљани, нико не плаче...”

Америка спонзор етничког чишћења Срба

Највеће етничко чишћење током целог рата је протеривање Срба из Крајине, које су учинили Хрвати. То је тема о којој се не говори у САД.

Најмање 150.000 Срба је протерано из Крајине, напустивши домове у којима су њихови преци живели од 17. века.

Амбасадор САД у хрватској престоници Загребу, **Питер Галбрајт**, подржао је ову акцију дајући зелено светло за хрватске злочине.

Кокберн чланак закључује речима: „Да закључимо да је Америка била спонзор етничког чишћења са НАТО пилотима који су представљали босанско ваздухопловство. Зовимо то како хоћемо, али немојмо да то мешамо са правдом. Босанска и хрватска пропаганда су добиле рат.“

Да је овако писао о Хрватима, муслиманима или Шиптарима, добио би бар улицу са својим именом у Сарајеву, Приштини, Книну или неком другом окупираном српском граду.

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима су објављена научна истраживања о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма

„Ја сам овде на примеру сопственог процеса доказао да је Хашки трибунал нелегалан, да је антисрпски, да се служи лажима, најпрљавијим манипулацијама, и да није никакав допринос у успостављању правде, него успостављању безакоња и неправде, да представља оружје тоталитаризма као новог светског поретка које је много горе од Хитлеровог нацизма.“

Војислав Шешељ, завршна реч у хашком процесу,
20. март 2012.

У жељи да након 22 године од оснивања Српске радикалне странке ревидирамо спискове чланства, утврдимо на кога странка може рачунати у овим тешким временима и од верних следбеника идеологије српског национализма одвојимо оне који су у странци били само из интереса, Српска радикална странка донела је одлуку о издавању нове чланске карте.

Нову чланску карту добиће новоучлањени и чланови који плаће годишњу чланарину за 2013. годину. Први пут чланарина није утврђена у фиксном износу већ се креће у распону од 200 до 1.000 динара, а износ бира сам члан у зависности од жеље и могућности. Права и обавезе сваког члана остају исте без обзира на висину уплаћене чланарине.